

Cự Tinh Tri Ngã Tâm

Contents

Cự Tinh Tri Ngã Tâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	53
10. Chương 10	60

Cự Tinh Tri Ngã Tâm

Giới thiệu

Truyện Cự Tinh Tri Ngã Tâm của tác giả Lăng Bảo Tư là câu chuyện đam mỹ, tiểu thuyết hiện đại ngược luyến tàn tâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cu-tinh-tri-nga-tam>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

.
. .
.

Đêm hè tại vùng quê oi nồng. Mặt đất bị phơi nắng cả ngày, đến đêm hơi nóng lại từ đó chậm rãi bốc hơi, chậm rãi phiêu tán trong sân nhà.

Trên sân nhỏ đơn sơ, chiếc quạt máy khẽ chuyển động, thổi đến hai người đang ngồi gần đó, cách họ không xa một làn khói trắng phiêu tán lờ lờ từ mẫu nhang trầm muỗi, mùi nhang muỗi dây dưa làm nơi này càng trở nên yên tĩnh.

Đinh Tông Nho sắc mặt tiêu tụy cùng một mối, như đã thường xuyên trải qua việc đòi tang thương, làm cho khuôn mặt mới hơn 20 tuổi của y như kẻ đã ngoài 30 với bao nỗi ưu phiền.

Y ngồi ở trước sân, hai chân chạm nhẹ mặt đất, thanh âm rất nhu thuận trầm thấp, trong bóng đêm mờ hồ khó khăn mở lời, ngôn ngữ nhuốm màu bi thương

– Ba... Con nghỉ việc ở Đài Bắc rồi. Con định trở về tìm một công việc khác ở đây.

Nói xong, thấy khuôn mặt già nua của cha cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Đinh Tông Nho thanh âm trở nên càng nhẹ

– Con tại Đài Bắc có quen biết một người, cô ấy, cô ấy...

Đinh Tông Nho hai tay nắm chặt, hình như hồi tưởng đoạn chuyện cũ này vẫn làm cho y đau đớn tận tâm can, thanh âm của y trở nên khàn đặc

– Cô ấy... cô ấy đã qua đời.

Đinh Nhất Phong gật đầu, từ khi thấy con mình mang theo con nhỏ cùng chút hành lí ít ỏi đột ngột xuất hiện, ông ban đầu kinh ngạc nhưng cũng chậm rãi tiếp nhận, ông biết đứa con của mình tuyệt đối không làm ra bất kì chuyện xấu gì.

Đinh Tông Nho hai vai như muốn chịu không được gánh nặng những năm qua ở Đài Bắc, trông mắt y ẩn hiện nước mắt.

– Bọn con... bọn con cũng chưa có kết hôn.

– Con có hạnh phúc không?

Đinh Nhất Phong hỏi một câu hết sức ôn hòa, cũng không mang theo ý trách cứ, Đinh Tông Nho nước mắt chảy dài theo khuôn mặt, y lần đầu tiên trong cuộc đời nói dối trước mặt phụ thân

– Con rất hạnh phúc.

Đinh Tông Nho đem bọc vải bên cạnh chậm rãi ôm trước ngực, trong mấy lớp vải thô cùng quần áo là một đứa trẻ chưa đầy tuổi, nước mắt của y rơi xuống cơ hồ chỉ dùng để đổi lấy tính mạng của đứa bé bên người, y chỉ hi vọng cha thông cảm và tiếp nhận, nhẹ giọng nói:

– Đứa bé này là con ruột của con.

Ông lão nhìn đứa trẻ đang ngủ say, Đinh Tông Nho là một tay ông giáo dục mà lớn lên, y là hài tử mà ông kiêu ngạo, ông biết y sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà chịu khuất nhục, nếu Đinh Tông Nho đã không muốn nói nhiều, vậy thì ông cũng không cần dồn ép, điều duy nhất ông có thể cho đi chính là tín nhiệm.

Ông đem đứa trẻ ôm lại, hai mắt đứa trẻ mở ra, đầu tiên là ngơ ngác nhìn một chút, tiếp theo nở nụ cười, nụ cười ngọt ngào ngay lập tức bắt lấy trái tim già nua của ông, ôm chặt đứa cháu trong tay ông chỉ hỏi một câu:

– Đã làm khai sinh chưa?

Vào thời khắc này, cha tiếp nhận y vô điều kiện mà không hề chỉ trích, làm cho Đinh Tông Nho nước mắt không cách nào khống chế thì nhau rơi xuống, tâm trí y bây giờ đã hỗn loạn cực điểm, nếu như tiếp nhận chỉ trích y sợ rằng sẽ hỏng mất.

– Dạ, con đã làm rồi.

– Vậy nó chính là cháu của ba rồi.

Đinh Nhất Phong đem đứa trẻ nhẹ nhàng đỡ đưa, bé cười khanh khách, miệng nó cười quá mức đáng yêu, mê người, như là có ma lực, làm cho Đinh Nhất Phong nhìn nó sợ hãi nói

– Đứa trẻ này thật xinh đẹp, rất đáng yêu, cười rộ lên như là có ma lực, nó sau này nhất định làm cả đồng con gái chết mê chết mệt.

Đinh Tông Nho cả người đột nhiên run rẩy lên từng hồi, y từng nghe phóng viên cũng nói về người kia như vậy, chỉ là ai có thể ngờ được ẩn sâu bên trong biểu hiện anh tuấn mê người đó chính là một kẻ tuyệt đối lãnh khốc vô tình, nhưng mà hết thảy đều là chuyện đã qua, cũng không còn liên quan gì đến y nữa.

Ánh mắt y mang theo ôn nhu lẫn yêu thương nhìn đứa trẻ rồi tựa lên vai cha, lời nói vỡ vụn:

– Ba! Cảm ơn ba.

– Cảm ơn cái gì, đứa nhỏ ngu ngốc này.

Đinh Nhất Phong vỗ vỗ lên thân thể tiều tụy của Đinh Tông Nho nhẹ giọng nói. Đinh Tông Nho nhìn vầng trăng đêm rằm treo trên bầu trời cao cao trong sân, ở Đài Bắc không nhìn thấy được ánh trăng xinh đẹp như vậy, y tại Đài Bắc bị mất phương hướng, mất đi hết thấy, tình yêu, sự nghiệp, oán trách hết thấy sự tình, vì vậy mang theo nỗi thương tâm mà trốn về nhà, giống như con chim mỗi cánh, giờ phút này mệt mỏi, hoang mang, đau xót hết thấy trời đất nghiền nát tâm can.

Trăng đêm rằm tỏa ra ánh sáng nhu hòa vỗ về thân xác lẫn tinh thần mỗi một của y, tựa như cha già bên người y, cho y biết bất luận có khổ sở bị thương như thế nào y vĩnh viễn cũng có một mái nhà có thể trở về, xoa dịu những đau đớn của y, giúp y quên đi tất cả những chuyện thống khổ trước đây.

???

.
. .
.

– Tại sao muốn làm như vậy?

Đinh Tông Nho cũng không có dùng khẩu khí trách cứ, nhưng là trên mặt đất ba bốn con côn trùng đang giãy dụa làm cho y cảm giác không thoải mái, Đinh La Hối đem con côn trùng nắm trong tay buông ra, thờ ơ bỏ nó xuống đất, ngữ khí của nó lạnh lùng hoàn toàn không có mang theo giọng điệu ngây thơ của trẻ con. Ánh mắt lãnh khốc, làm cho nó thoát nhìn căn bản không có gì giống đứa trẻ năm tuổi.

– Con chỉ là đang làm tìm hiểu thôi mà, con chỉ muốn xem bút cánh của bọn chúng rồi, bọn chúng còn có thể bay không?

– Ba trước không phải đã nói với con phải yêu quý động vật sao? Giọng nói của Đinh Tông Nho nghiêm khắc hơn một chút, nhất là ngày hôm qua hẳn vẫn còn đặc biệt vì chuyện này mà nói qua một lần.

Đinh La Hối khó hiểu mở to hai mắt, nó không hiểu tại sao cha lại nói như vậy

– Tại sao phải yêu quý động vật?

Đinh Tông Nho thấp giọng giải thích cho con

– Con có thích để người khác bẻ gãy chân để con không thể đi lại được nữa không? Nếu như con nói không thích, vậy thì côn trùng cũng không có thích bị như vậy.

– Côn trùng thì cũng chỉ là côn trùng, tất nhiên không thể so sánh với con, con nhất định sẽ không để ai chạm vào chân của mình.

Đinh La Hối nhướng hai mắt, trong đó không mang theo một mảy may hối hận hay e ngại, cũng như không hề có một tia nhân tính, Đinh Tông Nho ngực run rẩy, y biết đứa nhỏ này giống ai, nhưng là thật không ngờ cá tính cũng giống đến trình độ như vậy.

Lãnh huyết vô tình khiến người khác kinh hãi, bên cạnh hẳn tất cả mọi việc cũng chỉ là có giá trị cho hẳn lợi dụng hay không, về phần thống khổ của người khác, hẳn căn bản là không thêm quan tâm.

Tông Nho vuốt ve mái tóc của con, ngồi xổm xuống một bên, y đè chân Đinh La Hối lại mặc dù là không nữ vẫn là dùng lực nhéo lên đó một cái, Đinh La Hối đau đớn kêu một tiếng, Đinh Tông Nho hỏi:

– Có thấy đau đớn không?

Đinh La Hối nước mắt nước mũi theo nhau tuôn ra, nó dùng lực cắn đầu một cái, lời lẽ lãnh khốc mới rồi liền biến thành nũng nịu:

– Đau quá, ba, thật sự là rất đau, không nên nhéo nữa.

– Cho nên con cũng không được đối với côn trùng mà làm như vậy, có được không?

Đinh Tông Nho tận tình khuyên nhủ thêm lần nữa, y đối với chuyện dạy dỗ đứa con của mình không ngại phiền hà, dù là nói đi nói lại hai ba lần cho rõ, hắn không phải mang theo về mặt nghe không hiểu, hắn là không hiểu hàm nghĩa ở bên trong kia.

Đinh La Hối rút cuột không cam lòng lẫn không muốn gật gật đầu

– Dạ, Ba!

Đinh Nhất Phong trong tay mang theo trái cây từ xa xa đi tới, Đinh La Hối quên phất mới vừa khóc lóc âm ỉ, nó phần khởi vọt lại nắm lấy bàn tay to của Đinh Nhất Phong, cười ngọt ngào

– Ông nội, có mua bánh Pudding không?

– Có, có, mua ba phần, đợi lát nữa cho con một phần. Đinh Nhất Phong trên nét mặt già nua tràn đầy ý cười, ông nắm tay Đinh La Hối, Đinh La Hối cười hì hì hỏi:

– Ông nội, con có thể ăn hai phần không?

– Con làm được chuyện gì tốt, tại sao có thể ăn hai phần?

Ông lão đối với đứa cháu nhỏ vừa ngọt ngào lại siêu cấp đáng yêu này, đứa trẻ này chính là tâm can bảo bối, vừa thông minh lại đáng yêu, mỗi lần đem khoe ra ngoài, chỉ cần nó đồng ý cười, tuyệt đối làm cho tất cả phái nữ bất kể già trẻ lớn bé đều phải si mê.

– Con có giúp ông quét dọn. Nó đối với việc này, giọng điệu so với tiểu hài tử năm tuổi còn muốn ngây thơ hơn.

Đinh Nhất Phong thấy trước sân thật sự quét rất sạch sẽ, ông gật gật đầu:

– Giải, cho người hai phần.

Đinh Tông Nho ở một bên nhìn thấy một màn, đỡ lấy hoa quả trong tay Đinh Nhất Phong, y lắc đầu thì thầm

– Ba, ba đừng chiều cháu, nó hôm nay hư cực kì

– Con không có hư, không có. Hắn cực lực giải thích.

– Có phải con xô Mĩ Mĩ với Tiểu Linh không? Đinh Tông Nho trừng mắt liếc hắn một cái, y còn không có đem chuyện nó bắt cánh côn trùng lúc này ra nói ở đây.

Đinh La Hối mặc dù coi như coi khuôn mặt ngây thơ, nhưng mà về sau, nhất định sẽ là khuôn mặt anh tuấn làm cho phụ nữ say mê, hắn phiền chán nói

– Bởi vì các bạn đó rất phiền, con không muốn ăn kẹo của các bạn cho, các bạn lại cứ quần lấy con, con rất ngại phiền phức mới xô các bạn

– Mĩ mĩ bị thương, con có biết không?

Đinh La Hối vẻ mặt không thèm quan tâm nói:

– Bạn ấy bị thương thì liên quan gì tới con? Con cũng chẳng có gì với bạn ấy.

Đinh Tông Nho đầu đầu đứng lên, đứa con này cái gì cũng tốt, chỉ duy nhất có một điều nó không thể đồng cảm với sự thống khổ của người khác, đối với nó mà nói thống khổ của người khác vĩnh viễn cũng chỉ là một việc nhỏ không đáng cho nó quan tâm.

Đinh Nhất Phong đối với nó nhẹ lắc đầu, đem Đinh La Hối đặt lên trên bàn, bởi vì cái bàn rất cao Đinh La Hối không cách nào xuống đất, nó không thể làm gì khác hơn là ở một bên vẫy gọi Đinh Tông Nho và Đinh Nhất Phong ôm nó xuống.

Đinh Nhất Phong không để ý đến nó, nó sau khi gọi chán chê liền òa khóc, Đinh Nhất Phong và Đinh Tông Nho mới ôm nó thả xuống, Đinh Tông Nho nói:

– Con không để ý tới Mĩ Mĩ và Tiểu Linh cũng giống như ông nội và ba không nhìn tới con, con có phải có tâm trạng rất khó chịu, rất không thoải mái?

Nó vừa khóc vừa gật đầu, Đinh Tông Nho xót xa, nhưng là không dạy không được, y sợ đứa trẻ này bây giờ không dạy đành hoàng sau này có muốn dạy nữa cũng không được.

Nhất là mấy ngày trước, y đặc biệt dẫn Đinh La Hối đến Đài Bắc làm một ít trắc nghiệm, vấn đề tính cách của Đinh La Hối thật giống như đá tảng đè nặng trong lòng, làm cho y buổi tối cũng ngủ không được

– Cho nên con không thể đối xử với người khác như vậy nữa, đã hiểu chưa?

Y ân cần dạy bảo thêm một lần nữa, con tại nhà trẻ gây ra không phải chỉ mỗi phiên toái này, nói cho dễ nghe chính là hẳn không có hòa hợp với chúng bạn.

Nhưng là y biết cá tính nó rất lạnh khốc, đối với bất kì cái gì nó không để vào trong mắt thì nó có thể tùy thời đập bỏ, hơn nữa không hề có một chút áy náy hay hối hận, cho dù có thương tổn người khác nó cũng không có bất cứ cảm giác gì.

Nó khóc oa oa kêu không có, Đinh Nhất Phong đem bánh pudding ra, đưa cho cháu một phần, nó lại lập tức mặt mày hớn hởi, dựa vào người Đinh Nhất Phong oán giận nói:

– Chỉ có ông nội thương con, ba không có thương con, ba thường la con, con nhất định không phải do ba sinh ra có phải không?

Đinh Tông Nho trừng mắt liếc con một cái, nó tiếng nói chuyện dần nhỏ lại. Cho nên khi nó vừa yên lặng liền bị lừa đi ngủ. Đinh Nhất Phong chậm rãi tiêu sái đi vào phòng khách, bên trong cũng không có gì đặc biệt, chỉ có một cái bàn, tủ với vài cái ghế, nhà này nhìn quanh cũng chỉ thấy có bốn vách tường.

Đinh Tông Nho khi đưa Đinh La Hối trở về nhà trên người cơ hồ cũng không có tiền, y ở tại nông thôn một tháng lập tức tìm một công việc lương cũng không cao lắm.

Tiền lương mặc dù không cao nhưng là công việc cũng không mất nhiều thì giờ, làm cho y có thêm nhiều thời gian để chăm sóc cho đứa con của mình.

Thời gian trôi qua, trong nhà cũng không có nhiều tiền để chi tiêu rộng rãi, nhưng cuộc sống của ba người vẫn rất vui vẻ ấm áp, Đinh Nhất Phong cũng cho rằng không có nhiều tiền cũng chẳng phải là vấn đề lớn, tóm lại bây giờ cả nhà có thể sống cùng nhau chính là hạnh phúc lớn lao, ông cũng không còn hoài niệm về lúc Đinh Tông Nho mang bộ dạng tái nhợt bi thảm từ Đài Bắc trở về lúc trước.

– Bài trắc nghiệm sao rồi?

Trước câu hỏi của Đinh Nhất Phong, Đinh Tông Nho lấy từ trong ngăn tủ ra kết quả đưa cho cha. Đinh Nhất Phong tuổi đã cao, hai tròng mắt cũng không còn tinh anh, thấy không rõ chữ trên đó, ông đưa lại cho Đinh Tông Nho nói

– Con đọc cho ba nghe là được rồi.

Nửa năm trước, Đinh Tông Nho càng lúc càng thấy Đinh La Hối so với những đứa trẻ xung quanh quá khác biệt, tuy nó bây giờ chỉ mới năm tuổi nhưng đã có thể đọc hiểu một ít tiếng Anh, hơn nữa nó hình như học qua thì không có quên, Đinh Tông Nho đưa nó lên Đài Bắc cho con làm trắc nghiệm trí thông minh, đúng như suy nghĩ của y, IQ của đứa trẻ này thực sự là rất cao.

– 172 điểm, nó dễ dàng đọc sách vượt độ tuổi, nhất là gần đây, nó càng lúc càng lợi hại, rất nhiều sách trong thư phòng con nó đều đã đọc qua.

Đinh Tông Nho nói mà không có một tia mừng rỡ, tâm lí mang theo gánh nặng thật lớn, đứa trẻ này bắt phạm càng làm cho y lo lắng lẫn sợ hãi, y sợ chính mình dạy con không được, càng sợ cá tính của đứa trẻ này sau này càng khó bảo.

– Đừng nghĩ nhiều như vậy, nó là một đứa trẻ ngoan là được rồi.

– Dạ, cha.

Y chỉ có thể cố gắng hết sức dạy con, may mà còn có Đinh Nhất Phong, khi y đi làm liền trông coi Đinh La Hối, ông cháu bọn họ tình cảm rất tốt, có lẽ là Đinh Nhất Phong đối với cháu rất thương yêu, trong mắt ông, Đinh La Hối cơ hồ là hoàn mỹ không sút mẻ, ông không có lo lắng nhiều như Đinh Tông Nho.

Hai năm nữa trôi qua, khi Đinh La Hối bảy tuổi, sách trong nhà Đinh Tông Nho đã không đủ cho con xem, phải tại nhà sách mua thêm chút sách cho Đinh La Hối đọc, thậm chí ngay cả trường tiểu học phân ban tiếng Anh đã không có bất kì người nào tiếng Anh so với con giỏi hơn, nó bắt đầu xem TV, nghe Radio rồi, thậm chí nó còn muốn nhờ Đinh Tông Nho một việc, làm cho Đinh Tông Nho ngạc nhiên không thôi

– Ba, con nghe nói học sinh tiểu học đã có thể ra nước ngoài du học rồi phải không?

.Nó hết sức phấn khởi mà chạy vào phòng bếp, âm thanh nhảy nhót làm cho Đinh Tông Nho ngạc nhiên không thôi,

– Con muốn ra nước ngoài du học sao?

Tựa như không biết giữ lại trong lòng, cá tính của Đinh La Hối rất mạnh chỉ cần nhận thấy nhu cầu của mình, nó luôn luôn không có lùi bước.

– Đúng vậy ba, con có thể ra nước ngoài du học không? Có được không?

Ngữ khí của nó tràn ngập hi vọng, Đinh Tông Nho nhìn khuôn mặt ngây thơ của con, y đương nhiên biết học sinh tiểu học cũng có thể ra nước ngoài du học, trên cơ bản chỉ cần trong nhà có đủ tiền cho dù muốn đi dân ra nước ngoài cũng không có vấn đề gì, nhưng trong nhà này cái thiếu nhất chính là tiền.

– Khi nào con vào đại học, ba cho con đi du học được không?

Đinh Tông Nho liếm môi khô khốc, đứa trẻ này quá nhỏ, cho dù y có đủ tài lực y cũng không thể cho con đi du học một mình, y ôn nhu nói

– Nếu như con ra nước ngoài du học, sẽ không còn được gặp ba với ông nội, như vậy con cũng đồng ý à?

Đinh La Hối thật giống như bây giờ mới nghĩ đến vấn đề này, nó sững sốt một chút, mang theo ba phần do dự nó kiến định trả lời cũng không có lùi bước

– Ba với ông nội có thể đến thăm con mà

– Vạn nhất ba với ông nội không có tiền ra nước ngoài thăm con thì sao?

– Nhưng mà... nhưng mà...

Thất vọng đến thương tâm, Đinh la Hối cúi đầu ủ rũ tiêu sái quay về phòng mình, nhân tiện bởi vì những lời này của Đinh La Hối làm cho Đinh Tông Nho trong lòng buồn bực, thậm chí ngay cả ăn cơm bên ngoài cũng ít hơn.

Y mang cơm từ nhà theo, cần phải tiết kiệm tiền từ bây giờ, y tin tưởng đến khi Đinh La Hối vào đại học cũng sẽ đủ cho con ra nước ngoài du học.

Đêm khuya yên tĩnh, vì chuyện của Đinh La Hối y cũng không nhịn được tự trách bản thân, nếu lúc đầu không thêm chấp nhặt mang theo lễ vật của người kia mà đi, có lẽ tùy tiện một chi phiếu đưa ra hẳn là cũng có giá trị trăm vạn, như vậy vấn đề tài chính của La Hối y có thể chu toàn.

Nhưng mà khi phát hiện mình có ý nghĩ như vậy, y lại nhịn không được mắng chính mình, như vậy không giống là để người kia kia bao dưỡng? Người kia vung tay hoang phí, căn bản là sẽ chẳng quan tâm này nọ.

Y tựa như không còn là chính mình.

Y chậm rãi đi đến phòng của Đinh La Hối, con không có ở trong phòng liền biết nó chạy theo Đinh Nhất Phong, Đinh Nhất phong rất thích kể chuyện cổ tích thú vị, thường thường đều là chính mình nghĩ ra, mấy thứ này trong sách cũng không có, học cũng chẳng thấy làm cho Đinh La Hối bám dính lấy ông nội mà nghe.

Y nở nụ cười, ít nhất ở điểm này, y đã vượt qua chính mình.

Y sửa sang lại giường chiếu, nhẹ nhàng lật vài trang của cuốn sách tiếng Anh trên bàn, trong đêm y đột nhiên bừng tỉnh nhớ đến người kia cũng từng nắm tay y, đọc sách từng trang từng trang.

Y thích nhìn hấn, cả hai ngưng ngưng phản ứng, mặc dù sau đó nhớ lại làm trái tim trở nên giá lạnh tan nát. Y biết hết thấy lí do hấn đưa ra đều chính vì hình tượng diễn viên của mình, nhưng là mỗi khi đêm khuya yên tĩnh đến ghê người thế này, y nghĩ về hấn đến mất ngủ.

Ban đêm mùa hè cực kì khó ngủ, nhất là mỗi lần nhìn thấy hình ảnh người kia, y lại làm rơi vỡ đồ đạc đau đầu ngủ không yên.

Chỉ có trên giường hấn ôm y từ sau lưng ngủ y mới cảm nhận là y thật sự ngủ được.

Hai người cái gì cũng không có làm, hơi thở nóng ấm của hấn an ổn phủ lên da thịt y, y biết chính mình là người bên cạnh hấn rất lâu, có thể độc chiếm khuôn mặt của vị đại tinh khi đang ngủ làm cho y hạnh phúc cơ hồ chóng mặt.

Ngay cả khi y biết hấn cùng người khác nảy sinh quan hệ bất đồng, nhưng y cái gì cũng không muốn so đo, chỉ có thể bên cạnh hấn, chỉ cần hấn đối với mình còn một tia cảm tình, hấn vẫn muốn tìm kinh nghiệm diễn xuất với y thì y cũng tình nguyện nỗ lực.

Y biết mình là người đàn ông duy nhất trên giường của hấn, mãi cho đến khi phát hiện hấn chuẩn bị bữa cơm lãng mạn trong phòng tổng thống đầy xa hoa, muốn cùng một ngôi sao nam khác lên giường thì toàn bộ trái tim của y bị bóp nát.

Y không thể không thẳng thắn đối mặt với vấn đề mà mình chẳng có dũng khí nhìn nhận, đó chính là Hạ Cực cũng không có đem y để vào trong mắt, chỉ cần bất cứ một người nào có thể cho hấn kinh nghiệm diễn xuất cho vai diễn sắp tới, hấn đều cùng họ phát sinh quan hệ.

Bất kể đối phương có ý tốt hay xấu, là nam hay nữ, bản thân chỉ cần có giá trị lợi dụng thì chẳng có điểm khác biệt, hấn vì đồng ý nhận lời đóng một bộ phim đồng tính, có thể vui vẻ theo đối phương diễn trò này nọ, vậy mà bộ phim chiếm được thật lớn hưởng ứng, lay động ngàn vạn trái tim làm cho cát sê của hấn lại tăng cao thêm một tầng.

Y không dám xem bộ phim đó, không dám nhìn hấn đem ánh mắt si mê khổ luyện nhìn người khác, y biết đó chính là ánh mắt của mình dành cho hấn, cũng chính là giá trị lợi dụng của mình.

Lợi dụng xong rồi, người cũng không còn thiết tha nữa, chẳng còn giá trị nữa rồi.

Hấn giữ lại y bên mình chính là làm trợ lí cho phim này, phim diễn xong rồi, hết thấy quan hệ nhân tiện cũng chấm dứt

Chính mình lại còn mê muội cầu hấn không nên đi đến cuộc hẹn với nam diễn viên kia, nước mắt y cơ hồ vì hấn mà cạn khô, Hạ Cực ngay cả liếc mắt cũng không ban cho y một cái.

Một giọt nước mắt của y rơi xuống trang sách, hấn xoa nhẹ trang giấy, không khỏi đối với chuyện thương tâm của mình mà cười nhẹ, chuyện đã qua lâu như vậy chính mình cũng không nên canh cánh ở trong lòng.

Chuyện gì cũng đã qua rồi, cũng không còn làm hấn tổn thương nữa, càng hướng chỉ khoảng cách giữa hai người bây giờ càng xa rồi, y bề bộn đến mức phim còn không xem được, tự nhiên liền không có thời gian rảnh mà nhớ về hấn.

Trên bàn để hình chụp cả nhà ba người, đứa trẻ trong hình toe cười làm cho trái tim y vừa ấm lại vừa lo, nó cùng khuôn mặt Hạ Cực cười lãnh khốc giống hệt nhau, vẫn hết sức anh tuấn làm cho tâm y tan chảy.

Y biết Hạ Cực sẽ không bao giờ cười như vậy với mình, chỉ có đứa trẻ này mới có thể cười như vậy với y.

– Ba, ba ở đây làm gì?

Xoa hai tròng mắt, Đinh La Hối trở về phòng, Đinh Tông Nho ôm con đặt lên giường, hôn lên gương mặt con. Nó đã bảy tuổi rồi bắt đầu không thích kiểu thể hiện tình cảm này, nó quay đầu đi chỗ khác nói

– Không nên như vậy ba, thật là mất mặt.

– Sẽ không mất mặt, con xem thói quen ở nước ngoài không phải trước khi ngủ đều hôn chúc ngủ ngon sao?

Nó bĩu môi nói:

– Chúng ta cũng không phải ở nước ngoài

Từ ngôn ngữ của con, nghe ra được định hướng sắp tới, Đình Tông Nho thay con đáp mềm nói:

– Ba định làm thêm việc, như vậy đến trung học thì con có thể ra nước ngoài du học, có chịu không?

– Thật à?

Nó vui vẻ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Đình Tông Nho gạt đầu:

– Vậy con ở nhà phải ngoan một chút, thời gian ba ở nhà có thể ít hơn, con phải nghe lời ông nội

– Dạ. Con biết rồi.

Thấy con nhắm mắt lại cười vui vẻ làm cho trái tim Đình Tông Nho ấm áp hẳn lên, lần này y hôn lên trán con cũng không có cự tuyệt. Y thay con tắt đèn, trước khi đóng cửa nắm nhẹ tay đứa trẻ nằm trên giường, Đình Tông Nho không có ý tứ nói

– Ba, ba đừng làm vậy, thật là kì cục mà.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Cơ hội làm việc ở nông thôn không nhiều, càng hướng chi y đã làm một lúc hai việc, thời gian càng khó sắp xếp, trùng hợp là ở đây thiếu công nhân làm theo ngày, Đình Tông Nho đến gặp mặt nói chuyện, quản lí thấy cánh tay gầy gò của y không đồng ý lắc đầu thành thật nói y căn bản không có khả năng đảm nhận công việc này.

Đình Tông Nho cúi đầu thỉnh cầu, hơn nữa nói y nguyện ý làm bất cứ chuyện gì cho dù khổ cực, bởi y quá mức tích cực, quản lí đành đồng ý nhưng điều kiện tiên quyết chính là nếu như không thích hợp lập tức mời y đi cho.

Đình Tông Nho vui mừng gật đầu, hẳn ngày 6 tới bắt đầu đi làm công, mặc dù chỉ là trộn xi măng với một ít công việc chân tay, nhưng là dưới cái nắng mặt trời đối với thân thể vẫn nhược của y chính là một loại cực hình.

Đình Nhất Phong trách y hết lời, ông không nỡ để y làm phụ hồ, hướng chi làm phụ hồ vừa cực khổ lương lại lại thấp, không phải loại vẫn nhược như y có thể chịu được.

– Không có gì đâu ba, con cần phải để dành tiền để cho La Hối sau này có thể ra nước ngoài du học, ba cũng có thể cùng cháu đi du lịch một chuyến.

Đình Nhất Phong la:

– Không cần, con như vậy đã đủ vất vả rồi, có cần phải làm vậy không? Chúng ta cứ làm hết sức mình là được rồi, con của con nếu tốt số, tự nhiên vẫn có thể ra nước ngoài, nếu như không thể nó cũng có thể trưởng thành cũng là người có ích trong xã hội, có nhất thiết phải ra nước ngoài du học không?

Đình Tông Nho vừa nghĩ tới Đình La Hối đối với chuyện đi du học thì đầy mắt lộ ra tia khao khát, như thế nào có thể không hoàn thành nguyện vọng của con, lưng y bị mặt trời thiêu cháy phỏng rộp vốn đau đớn không thôi, nhưng y một điểm thống khổ cũng không thấy vì đứa con có lao tâm khổ tứ đến mấy y cũng nguyện ý.

Y thản nhiên cười nói

– Ba, con vẫn còn trẻ, chịu khổ một chút, vẫn có thể kiếm tiền, hướng chi công việc này cũng chỉ là tạm thời, cũng không có làm lâu lắm, La Hối thích học là chuyện tốt, nó là đứa con duy nhất của con, con nhất định phải lo lắng cho nó thật tốt.

Đình Nhất Phong trầm mặc một hồi, mặc dù Đình La Hối thường oán giận Đình Tông Nho đối với hắn nghiêm khắc, đối với hắn hung ác, nhưng là hắn biết mọi tình thương Đình Tông Nho đều dành cho hắn, ánh mắt của y tràn đầy từ ái, y cần nghiêm khắc mới có thể uốn nắn được hành vi của hắn.

Bảy năm rồi, một người đàn ông độc thân nuôi dưỡng con nhỏ, có bao nhiêu là khổ cực y đều không để vào trong mắt

– Không nên luôn nói là muốn lo lắng cho nó, không phải vẫn là luôn chiều cổ sao? Con lại bỏ qua chính mình, tìm một người cùng nhau chia sẻ đi. “Cô ấy” cũng đã qua đời bảy năm rồi, con cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, La Hối còn nhỏ, có nhiều người chăm sóc cũng là chuyện tốt, con còn trẻ, con của dì Trần cũng vừa li hôn, cũng rất lạnh lợi, cô ấy cũng không phải rất tốt sao?

Đối với con dâu chưa từng thấy mặt này, Đinh Nhất Phong tựa như sợ làm cho Đinh Tông Nho nhớ lại chuyện thương tâm nên không có hỏi nhiều, chỉ dám dùng “Cô ấy” để hình dung.

Ông đối với chuyện kết hôn của Đinh Tông Nho mới mở lời cũng bởi Đinh Tông Nho cũng đã quá ba mươi, hơn nữa Đinh La Hối cũng cần có một người phụ nữ chiều cổ.

Đinh Tông Nho liếc mắt nhìn về hướng khác, từng từ từng từ phun ra nuốt vào nói:

– Cha, con... con không nghĩ đến chuyện kết hôn, con chăm sóc La Hối là tốt rồi.

Đinh Nhất Phong nổi giận

– Ba là ba suy nghĩ cho con, lòng của con lúc nào cũng đặt ở trên người La Hối, nếu thật sự La Hối có thể ra nước ngoài du học, học xong thì cũng đã trưởng thành liền ra ngoài đi làm, ba già rồi không lâu nữa cũng chết, đến lúc đó chỉ còn lại mình cô cô đơn, ba chỉ vốn hi vọng con có một người làm bạn.

– Con biết mà ba, nhưng là nhà mình cũng không phải giàu có lại còn phải chăm lo cho La Hối như thế nào có thể nuôi thêm một người vợ?

– Con nhân tiện cũng tìm hiểu thử đi, hưởng hồ nhà dì Trần cũng không có thiếu tiền, con gái của của dì cũng có công việc, không cần đến con phải nuôi.

Đinh Tông Nho rút cuộc thừa nhận chính mình rất nhát gan, bị tình yêu làm tổn thương qua một lần y đã sợ chết khiếp rồi

– Ba, con bây giờ chưa thể cho phép mình nói đến tình cảm mới.

– Con đừng có luôn viện cái cơ này.

Đinh Tông Nho nhìn chăm chăm lên mặt đất, y không có cách nào nói cho người cha đã lớn tuổi kia rằng y căn bản không có cảm giác với phụ nữ, người đồng tính mới có lực hấp dẫn với y, hơn nữa y cũng từng phát sinh quan hệ đồng tính với người kia.

– Ba, chúng ta lần sau bàn bạc lại được không? Con phải đi làm rồi.

Y vì tiết kiệm tiền ăn nên về nhà dùng cơm, nghỉ một chút là phải đi ngay.

Đinh Nhất Phong không muốn y biết liền uống thuốc sau lưng y,

– Con bây giờ cũng có thể không cần đi làm mà, cùng lắm ba đi làm lao công, dựa vào sức của ông già này một tháng kiếm được mấy ngàn đồng không phải là không thể.

– Ba, ba đừng nói vậy, con không thể kiếm được tiền để người có thể hưởng thụ tuổi già cũng đã rất bất hiếu rồi.

Đinh Nhất Phong khàn giọng nói

– La Hối chỉ là nói ngoài miệng một chút vậy thôi, nó cũng không phải ra nước ngoài du học là sẽ hạnh phúc, hạnh phúc vốn là ba chúng ta được ở cùng một chỗ. Cái đó mới gọi là hạnh phúc, con cũng vất vả lắm rồi, ba cũng rất xót dạ.

– Con biết ba à, nhưng công việc này đã nhận làm rồi, để đợi làm xong hết đi.

Đinh Nhất Phong dù không nở vãn gặt đầu, để cho con ra ngoài làm việc, mình biết rõ y không phải người có thể làm việc nặng, nhưng bản thân y đã kiên trì như vậy, ông còn biết làm thế nào?

.

Quản lí gọi y lại, Đinh Tông Nho tưởng chính mình không làm được phần việc này rồi lại bị sa thải, y lau mồ hôi trên mặt cam đoan

– Quản lí, tôi sẽ cố gắng hơn nữa.

Quản lí nhìn y chăm chú, y mặc dù chân tay ốm yếu, không phù hợp làm loại công việc này nhưng bù lại y làm việc rất chăm chỉ, so với người khác tay chân khỏe mạnh nhưng lại lười biếng so ra hiệu quả còn cao hơn, chính là bởi vì y làm chăm chỉ nên quản lí quyết định cho y làm việc khác nhẹ nhàng hơn

– Tôi không định nói anh làm việc không tốt, tôi có công việc khác, chính là hỗ trợ xây dựng ngoại cảnh vào buổi tối, cần hoàn thành gấp để đài truyền hình quay phim, anh buổi tối đến làm cũng sẽ không bị mệt, lưng anh cũng sớm phồng nằng rồi, việc này nhẹ nhàng hơn, không phải phơi nắng nhưng tiền lại nhiều hơn, anh tối đó nhận việc đi.

Đinh Tông Nho vui mừng, vội vàng nói lời cảm ơn, quản lí nói rõ việc này mỗi đêm đều phải làm, thời gian kéo dài đại khái một tháng, vừa vặn phù hợp với dự tính của Đinh Tông Nho, Đinh Nhất Phong hẳn là cũng sẽ không có phản đối y nữa.

Xây dựng ngoại cảnh không phải cực khổ phơi nắng dưới ánh mặt trời, nhưng cũng không nhẹ nhàng là mấy, nhân viên đài truyền hình bắt đầu tập trung, cũng bắt đầu thay đổi khung cảnh hoặc di chuyển, thường thường bọn họ không hài lòng, phải làm lại thêm một lần.

Y làm việc mồ hôi tuôn ra như mưa, mãi cho đến khi xong việc, y mới uống qua một li nước lọc.

Người của đài truyền hình tập trung lại một chỗ, một mảnh ồn ào náo nhiệt, y nhìn đến mê li, mặc dù cái này không giống quay ngoại cảnh của phim điện ảnh dụng vô là chi phí mấy trăm triệu, mấy ngàn vạn một lần nhưng tâm ý của những người này bỏ ra để cho người xem có thể thỏa mãn theo dõi liên tục các bộ phim dài tập, sự nghiệp làm diễn viên đúng là có ma lực khiến cho người ta phải trầm mê.

– Bộ phim này thật là có sức hút, mới quảng cáo chưa bao lâu mà tỉ lệ người xem đã đạt 20%

Bên cạnh có người nói chuyện, y một bên lắng nghe, lại có một người khác nói

– Không phải bởi vì có thiên vương đến diễn sao? Hẳn vốn chỉ là khách mời nho nhỏ, kết quả ngược lại trở thành diễn viên chính, chính hẳn cũng nói hẳn muốn trải nghiệm công việc đóng phim truyền hình, Đạo diễn Vương ban đầu chính là trong rất nhiều người chọn ra một người, hẳn cũng là lần đầu tiên đóng phim truyền hình, bọn họ cùng nhau hợp tác, doanh thu tự nhiên phải khác rồi

– Đúng là hẳn diễn rất đạt, rất ít khi phải diễn lại, ngay cả đạo diễn Vương đối với những diễn viên khác mắng tới chột cũng phải chảy máu đầu nhưng lại không hề mắng hẳn một câu.

Một người khác cũng nói

– Đúng vậy, hẳn diễn xuất siêu xuất thần, cho dù là gây cười nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác tâm lí đau đớn, rất muốn nhìn tình yêu của hẳn có thể trở thành sự thật hay không.

– Này, người tránh ra một chút, đừng ở đây cản đường, chúng ta chút nữa còn phải sắp xếp lại phối cảnh. Đại khái nhân viên hậu đài nhìn y mang bộ dạng nhân công, đối với y nói chuyện rất không tôn trọng.

Đinh Tông Nho uống thêm một li nước, y bị nhân viên hậu đài lên mặt, nói y tránh xa một chút đừng quấy nhiễu đến bọn họ dựng phối cảnh

Y mặt không tức giận lui đến một góc, y biết làm nhân viên hậu đài rất cực, huống hồ y đã rất lâu rồi không có xem qua diễn xuất ở phim trường, có lẽ đã rất lâu rồi không có xem TV, có thể xem ngay tại phim trường cảm giác cũng có chút lạ lạ.

Thịch thịch thịch một loạt âm thanh vang lên từ xa

Có người mang giày da bước vào phim trường, chỉ là âm thanh tiếng giày da vang đến khiến cho trường quay đang ồn ào lập tức yên tĩnh, tất cả mọi người lập tức ngừng đầu nhìn về phía người đang đi tới.

Hắn ngày đó đã mang phong thái của một đại minh tinh làm cho người ta không thể rời mắt, chỉ có thể đắm chìm vây quanh, không thể chống cự được mà sùng bái, hoặc là tự hỏi tại sao hắn lại giống như một vị thần làm cho mọi người chỉ có thể quỳ xuống mà thờ phụng.

Li nước trên tay Đinh Tông Nho rơi xuống mặt đất, đột ngột vang lên một tiếng giữa không gian tĩnh lặng này, hầu hết mọi người đem ánh mắt nhìn về phía y, ngay cả người mới vào kia cũng không ngoại lệ.

Trái tim y loạn nhịp, đập bình bịch chực vọt ra khỏi yết hầu, sau đó muốn văng ra khỏi miệng, chỉ một chỗ này tay y đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, y cảm giác được tất cả chân tay mình đều mất kiểm soát, muốn chạy trốn cũng không được, y ngây ngốc tựa như người không có khả năng hoạt động giống nhau chỉ có thể vô lực chờ đợi vận mệnh tàn khốc ập đến.

Ánh mắt Hạ Cực được báo chí gọi là “Điện nhãn” đang nhìn y, y lại như là con ếch đang bị rắn thoi miên không thể động đậy, hít thở, nhịp tim tất cả đều đình chỉ trong thời điểm này.

– Anh Cực, anh rốt cuộc cũng tới, em còn tưởng anh ngày mai mới ghé lại.

Bên trong đám đông một nữ diễn viên cất giọng nịnh nọt lập tức đi tới, Hạ Cực đem ánh mắt rời khỏi người y, bày ra bộ mặt thân thiện mang theo nụ cười ấm áp, nhất nhất chào hỏi toàn bộ nhân viên công tác, tựa như căn bản mới vừa rồi không có thấy được y.

Mọi người lập tức quên phắt Đinh Tông Nho đang đứng trong góc, hơn nữa y cũng không phải nhân viên ở đây, chỉ là công nhân nên đương nhiên chẳng ai cần quan tâm làm gì.

Trải qua chuyện vừa rồi, Đinh Tông Nho gót chân cũng bủn rủn vô lực, y nửa dựa nửa bám vách tường đi ra, Hạ Cực luôn đóng phim điện ảnh, y không nghĩ đến hắn có lúc đóng phim truyền hình.

Mới vừa rồi liếc mắt một cái, hắn có nhận ra y không? Hay là không?

Y cơ hồ lập tức chạy về nhà, sợ bị Hạ Cực nhận ra mình, về tới nhà cũng đã tối cho nên Đinh Nhất Phong cùng La Hối đã đi ngủ, y trút bỏ quần áo đi tắm xóa hết mùi mồ hôi nồng nặc, đối với hình ảnh của mình trong gương y bất giác bật cười, chính vừa vừa rồi là lo lắng thái quá, chẳng có ai nhận ra y cả.

Mặt y bị phơi nắng rất đen, mặc dù không giống hắc y nhân cho lắm nhưng vẫn là đen hơn hời ở Đài Bắc. Đã đen hơn rồi, không những vậy nơi này là nông thôn, quần áo cũng hết sức quê mùa. Đơn giản mà nói, cũng thật là xấu hổ vì y muốn tiết kiệm tiền, lại càng ít chú ý đến bản thân.

Ngoài ra, ngay cả dầu tóc của y cũng chính là di hàng xóm cắt miễn phí cho, cắt vài đường quơ quào, chỉ cần tóc không đâm vào mắt là được.

Y nheo mắt cười, y khi theo bên cạnh Hạ Cực là vừa mới tốt nghiệp, bộ dáng ngây thơ, bây giờ chính mình đã vào tuổi ba mươi, nói cho dễ nghe thì là đàn ông đã trưởng thành, y bây giờ sợ rằng trong ánh mắt bất kì người phụ nữ nào cũng thật giống một ông già, lấy ra ai còn coi trọng y.

Y vuốt ve da thịt bị ánh mặt trời nhuộm đen của mình, trên mặt có chút cười khổ

Hắn sẽ không nhìn ra được y, mình của bảy năm trước chỉ sợ cũng không tưởng tượng ra được bộ dạng của bây giờ, lại mang vẻ bề ngoài của một công nhân cục mịch, chính mình căn bản là suy nghĩ quá nhiều, hướng chỉ mình với hắn cũng chỉ có một đoạn ngắn ngủi tương giao, hắn sẽ chẳng để trong lòng đâu.

...

Ngày thứ hai y yên tâm đến làm việc, sau khi chuẩn bị thật tốt bối cảnh, y nhân tiện đứng ở xa xa nhìn mọi người diễn xuất, ánh mắt căn bản là không có cách nào dời khỏi người Hạ Cực.

Hạ Cực diễn rất hay, nhất cử nhất động đều hấp dẫn ánh mắt người xem, ngay cả nữ diễn viên bên cạnh cũng buồn bã biến sắc, căn bản chỉ là nhân vật làm nền.

Y ban đầu chỉ biết hắn có mị lực của một đại minh tinh, sẽ làm ánh mắt người khác không có cách nào dời đi, nhưng là mấy năm qua loại mị lực này của hắn tựa hồ càng ngày càng mạnh, làm cho người ta ở gần hắn là trái tim xao động, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của thời gian, không gian.

Y mê muội nhìn, nhìn không chuyển mắt, hoàn toàn chìm đắm trong mị lực của nhân vật mà hần diễn xuất, đạo diễn đến bên hần khẽ quát

– Đây, đây, nói anh đó, anh đã đi vào trong khung hình rồi, lui ra sau một chút đi.

– Hả... Xin lỗi.

Y đột nhiên bừng tỉnh, mới phát giác được điều đạo diễn nói, thì ra trong lúc nhìn hần đến mê muội vô thức tiến lại gần, ánh đèn đã hắt lên mặt y một chút, y đỏ mặt xin lỗi một bên lui nhanh về phía sau.

– Lui ra, lui ra, như vậy vẫn chưa đủ

Đạo diễn gào lên, từ mấy ngày nay y đứng bên cạnh nhìn đã biết vị đạo diễn này tính tình phi thường nóng nảy, luôn quát tháo, đem mỗi người ra mắng chửi không kịp vuốt mặt, y đối với bộ phim này yêu cầu rất cao, luôn tìm mọi cách để có được cảnh quay tốt nhất, sự nghiêm khắc này của hần cũng làm cho phim truyền hình trở nên tinh xảo, tỉ lệ người xem tăng đến kỉ lục.

Mà giờ phút này ánh mắt của toàn bộ mọi người trên phim trường cơ hồ tập trung lại hết trên người y, y xấu hổ bước lùi ra sau càng nhanh hơn, lại nghe tiếng hét chói tai, sau đó nhìn thấy sắc mặt của hần một trận vụn vỡ, hình như đã xảy ra chuyện kinh hãi gì rồi

Y không biết chuyện gì đang phát sinh, chính mình sau này nhớ lại, chỉ nghe thấy bên tai truyền đến tiếng gió vù vù, cảm thấy hoa mắt, y bị một người tráng kiện xông đến xô ngã xuống mặt đất, một mảnh bối cảnh thật lớn rơi xuống đè lên chân y, tuy bị thương không quá nghiêm trọng nhưng cũng rất đau đớn, bất quá nếu là tất cả bối cảnh kia rớt lên người y, khẳng định xương cốt toàn thân cũng gãy đi vài cái

– Em không sao chứ?

Đau đớn từ chân y bay đi đâu mất khi nghe được mùi nước hoa đầy nam tính mê người, mùi hương cơ thể đặc trưng của người kia xông lên mũi, cánh tay cực nóng đem y hoàn toàn ôm vào trong lòng ngực, y còn có thể nhìn thấy chất liệu quần áo cực tốt của hần, nghe được âm thanh ấm áp của hần làm ***g ngực y dâng lên một cỗ ấm áp, mà ánh mắt của Hạ Cực lại nhìn y cực kì ôn nhu

– Tôi, tôi không có việc gì, cảm ơn ông.

Trái tim y đập loạn xạ, đập như thể nam sinh lần đầu tiên nếm trải tình cảm ngọt ngào, mặc dù không nhìn thấy được mặt của chính mình nhưng y có thể biết được mặt mình bắt đầu phát nóng, y biết chính mình đỏ mặt không đúng lúc rồi, y vội vàng đẩy mình ra khỏi ngực Hạ Cực, mặc dù nói là không có chuyện gì nhưng là cảm giác đau đớn trên chân cũng đã dần dần trở lại.

– Hạ Cực, Hạ Cực, anh không sao chứ? Đạo diễn rống to nhào lại mặt tràn đầy sự bất mãn

– Anh nếu dám để mình bị thương, hại tôi bị chậm tiến độ, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh.

– Tôi không có việc gì, không có bị đụng trúng, làm phiền trước đem bối cảnh kia ra ngoài được không?

Bối cảnh bị mang ra, y co quắp tê liệt ngồi dưới đất, cho dù bối cảnh rơi xuống, Hạ Cực cứu y, trên tóc dính đầy bụi, hần nhẹ nhàng lắc đầu vẫn tuấn mĩ như cũ. Hần đứng lên, Đinh Tông Nho động dậy chân đau cũng chậm chậm chống vách tường bên cạnh đứng dậy.

– Phân cảnh này ngày mai diễn lại được không, tôi hơi mệt.

Âm thanh Hạ Cực mang theo ý cười, mà ngay cả đạo diễn Vương khùng bố chưa từng đem người khác để vào trong mắt cũng vì thực lực của hần mà nhả mặt đồng ý nói:

– Được rồi, anh cũng bị hù dọa rồi, trước về khách sạn nghỉ ngơi ngày mai quay lại, dù sao bối cảnh cũng bị hư, cần gọi người sửa chữa.

Đinh Tông Nho cố nén đau, xin lỗi thêm lần nữa, đạo diễn Vương mang vẻ mặt phiền toái nhưng cũng không tức giận nhiều, chỉ nói y nhanh đến gặp bác sĩ.

Y từng bước từng bước đi về xe đạp của mình, nhưng mà chân y thật sự rất đau đớn, y tập tễnh bước lên đạp xe, cổ nén cảm giác đau xuống, y không có khả năng đi taxi về, có thể xin người khác cho y quá giang nhưng mà nơi này cơ hồ là nhân viên bên đài, ai lại có thể tốt bụng đến mức cho y đi nhờ về chứ.

Hay là gọi điện thoại về, nhờ Đình Nhất Phong đến đón?

Trong lúc y còn đang do dự, một chiếc xe sẫm màu dừng lại bên cạnh

– Tôi đưa em về.

Âm thanh vừa cuốn hút vừa hấp dẫn này y đến chết cũng nhận ra, Đình Tông Nho tự ép mình không được nhìn chăm chăm vào mặt Hạ Cực, tránh cho Hạ Cực cảm thấy kì quái, y nhỏ giọng:

– Không cần đâu, cảm ơn anh, tôi nhờ cha đến đón rồi

– Không gọi cho má sắp nhỏ, Tiểu Nho, em vẫn chưa kết hôn sao?

Đình Tông Nho kinh hãi, thân thể y run rẩy một chút, y không nghĩ tới Hạ Cực vẫn còn nhớ rõ y, y tưởng mình một thân quần áo quê mùa, chỉ giống như một công nhân bình thường, Hạ Cực nhất định sẽ không nhận ra mình, nghĩ không ra hẳn còn có thể nhớ được tên của y.

Cảm xúc hiện ra trên mặt y không biết là cảm động hay thống khổ, y buồn bã nghĩ đến nhiều năm như vậy rồi, Hạ Cực ngay từ đầu chính là một đại minh tinh, mỗi ngày hợp tác với không biết bao nhiêu người, còn có rất nhiều chuyện phong lưu, hẳn vẫn còn nhớ người từng gắn bó 2 năm là mình sao.

– Tôi đưa em về nhà!

Hạ Cực mở cửa xe, một tay dìu y, động tác mặc dù ôn nhu nhưng mang hàm ý không cho phép kháng cự, hẳn đại khái cũng rất kinh ngạc khi nhận ra y, Đình Tông Nho ngơ ngác ngồi vào trong xe, âm nhạc êm ái nhẹ nhàng rót vào không gian chật hẹp, qua không đầy hai phút đồng hồ, Đình Tông Nho có chút hối hận

– Em mấy năm qua thế nào?

– Uh! Cũng bình thường, không tệ lắm.

Y đem thân mình lùi ra một chút, chính mình lúc trước phơi nắng quá độ làm cánh tay trở nên sạm màu, mặt mũi cũng đen đi nhiều, hơn nữa cả người tóc tai quần áo đều đưa ra hình ảnh công nhân quần, trong mắt Hạ Cực nhất định cảm giác được cuộc sống của y thật ra chẳng tốt chút nào.

– Đường ở đây tôi không biết rõ lắm, cần đi đường nào thì nói cho tôi biết.

– Ủ!

Nói xong mấy câu đó, cả hai cũng trầm mặc không nói gì, thanh âm khàn khàn của nữ ca sĩ hát về một ca khúc bi thương, Đình Tông Nho nhỏ giọng:

– Anh diễn rất hay, tôi xem mà cũng mê mẩn, anh đúng là trời sinh ra để làm diễn viên.

Hạ Cực mỉm cười làm cho trái tim y một trận mềm yếu, như trong mắt Hạ Cực, cái gì trong thế gian cũng có thể làm cho hắn cười, mình biết rõ đây là ảo giác, nhưng là Hạ Cực chính là người làm cho người khác khác không thoát được.

– Có thể nghe được em nói như vậy, tâm tình của tôi thật sự tốt, tôi cảm nhận diễn xuất của mình gần đây không có tiến triển, Mân Hồng gần đây công khai chỉ trích tôi hành động như người máy, không giống như là từ nội tâm của mình chảy ra ngoài.

Cô ta như thế nào có thể phê bình hắn?

– Không, anh diễn rất hay, anh không chỉ có ngoại hình xuất sắc mà diễn xuất cũng rất có hồn, anh cũng nhận không ít giải thưởng trong ngoài nước, cô ta căn bản không nên phê bình anh như vậy, hay cô ta cho rằng những nhà phê bình trong nước, ngoài nước đều bị mù cả sao?

Y tức giận trả lời, tay bởi vì kích động mà nắm lại, bộ dạng chính là bảo vệ Hạ Cực mà muốn tìm Mân Hồng liều mạng, vừa nói hết những lời này, y liền đỏ mặt, cái vòng lẩn quẩn này chính là y cũng không thể hiểu hết, chính là y cũng không nên nói hàm hồ như vậy.

– Xin lỗi, tôi cái gì cũng đều không hiểu, tôi chỉ vốn là cảm thấy... cảm thấy cô ta không nên phê bình anh như vậy.

Hạ Cực trên mặt lộ ra sự thoải mái tươi cười, hơn nữa lộ ra lúm đồng tiền hàng thật giá thật

– Em làm cho tôi rất muốn rất muốn hôn em một cái!

Nghe câu nói đó, Đinh Tông Nho hít thở cũng quên luôn, trong hai giây, không khí mới quay trở lại ***g ngực y, trái tim y tự nói với mình Hạ Cực thường quay phim với đạo diễn người nước ngoài, cái này chỉ là xã giao thông thường, hoàn toàn không giống với điều mình muốn, cũng không phải giống với chuyện mình nghĩ đến.

Chính mình tuyệt đối không được hiểu sai, rồi lại rơi vào trại xái xấu hổ

Xe dừng trước cửa nhà nghèo nàn, Đinh Tông Nho đi xuống, Hạ Cực ngẩng đầu nhìn cười nói:

– Nhà em thật có phong vị cổ xưa.

Đinh Tông Nho sắc mặt mang chút khó chịu, so với khu nhà cao cấp của Hạ Cực nơi này đúng là cũ nát không chịu nổi, nói có phong vị cổ xưa cũng khách sáo lắm rồi, thật ra ý tứ của hắn hẳn là vốn rất rách nát mà.

– Uh, vốn là nhà cũ mà, cảm ơn anh đưa tôi về.

Y từng bước từng bước tiêu sái đi vào nhà, Hạ Cực xuống xe dụ y, giọng nói thật nhỏ, thật ôn nhu

– Tiểu Nho, em nếu có chuyện gì khó khăn, nói cho tôi biết một tiếng là được.

Đinh Tông Nho đột nhiên tức giận, có lẽ là bởi vì không chịu đựng nổi, có lẽ là bởi vì ngôi nhà ẩm áp của mình đối với hắn cũng chỉ là ve chai đồng nát

– Tôi không có thiếu tiền, tôi là bởi vì... bởi vì...

Hạ Cực dùng sức nắm lấy cánh tay y, làm cho bước chân của y lảo đảo ngã vào lòng hắn, môi y chạm vào môi hắn, nhiều năm qua y không có chú ý đến cuộc sống của chính mình, vì chiều cổ cuộc sống của Đinh La Hồi khiến y hao hết tâm lực, cơ hồ đã quên đi chính mình cũng là một người đàn ông, cũng có nhu cầu sinh lí.

Hạ Cực linh hoạt đưa đầu lưỡi tiến vào trong miệng y, y bị lưỡi hắn dây dưa khơi gợi *** từ nơi sâu kín nhất, bàn tay to của Hạ Cực ôm ái vuốt ve phía sau lưng y, y thở không ra hơi, nhưng mà hương vị của người kia tràn ngập quần quít khiến cho toàn thân y cảm thấy không đúng.

– Dừng, dừng như vậy, tôi...

– Bởi vì em đang tức giận, đừng giận tôi.

Hơi thở nóng bỏng của hắn dừng lại trên khoe môi y, Đinh Tông Nho muốn đẩy hắn ra, nhưng mà quần áo của hắn cọ qua đầu nhũ của mình, tư vị vừa đau vừa khoái cảm này làm cho thân thể y mềm nhũn, càng hướng hắn lại dùng giọng nói vừa ôn nhu lại mang theo ý làm nũng.

– Tốt nhất đêm nay chúng ta ôn lại chút chuyện cũ đi.

– Không, không được, tôi... không được.

Y như thế nào vì người tình cũ đã lâu không gặp vừa thấy mặt lại thì kéo nhau lên giường, Hạ Cực hôn lên vành tai mẫn cảm của y, khẽ cắn vào lỗ tai y, âm thanh trầm thấp tràn đầy ***

– Em chẳng lẽ quên trước kia mình có bao nhiêu vui sướng sao?

Lời nói câu dẫn này làm cho thân thể Đinh Tông Nho thoáng cái lửa nóng dâng tràn, với tính cách vừa nhiệt tình lại táo bạo của Hạ Cực, khi hắn trên giường hôn qua khắp thân thể của mình, chỉ cần hắn hôn môi thôi cũng có thể làm cho y đến cao trào.

Bí huyết phía sau rất lâu không có người chạm qua chỉ vì nhớ lại mà co rút lại, y tay chân mệt mỏi, cũng không biết chính mình đã trả lời cái gì, chỉ biết là bản thân cùng Hạ Cực lên lại xe, cùng hắn đi đến một Motel không biết tên.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Y nằm trên giường rên rỉ, Hạ Cực tùy tiện hôn lên tấm lưng trần cảm của y, hai chân y phóng thẳng xuống giường, ngón tay Hạ Cực xỏ xuyên ra vào đùa bỡn huyết động ấm nóng bên dưới, rõ ràng chính mình không phải là phụ nữ, không thể có khả năng làm cho ẩm ướt, nhưng là dưới thủ đoạn cao minh của Hạ Cực, y cảm giác được cái nơi đang chờ Hạ Cực tiến vào ẩm ướt không ngờ

– A a a, không, không được, không được mà.

Y cầu khẩn xin tha thứ, biểu tượng đàn ông phía trước căng nóng, cơ hồ muốn bắn ra dịch ẩm, Hạ Cực ghé vào lỗ tai y khẽ cười khê:

– Em thật là trần cảm, tôi chỉ mới chuẩn bị một chút ở phía sau, phía trước của em thể nào đã muốn ra rồi?

Y đỏ mặt lên nhưng lại không nhịn được sự hành hạ của ***, Hạ Cực chỉ mới đùa bỡn ở phía sau của y một lúc đã khiến cho hơi thở y trở nên bấn loạn, y cắn chặt môi dưới nắm chặt mép mền, ngón tay Hạ Cực dò xét vào thật sâu, hung hăng đâm vào điểm trần cảm yếu ớt của y, hắn luôn biết làm như thế nào để cho hồn phách của y cũng đắm chìm trong lửa tình mà không thể tự kiềm chế.

Y kêu lên, bắn ra dịch nóng lên tấm mền, mà đây cũng chỉ là khúc dạo đầu của lần hoan ái này mà thôi, ba mươi phút sau Hạ Cực mới bắt đầu đi vào trong thân thể y.

– Thật thoải mái, Tiểu Nho, bên trong em thật chặt và ẩm, em cảm nhận được không? Em làm cho tôi thật thoải mái.

Trên mặt y tràn đầy nước mắt, không chỉ vì đau đớn khi tiếp nhận phân thân to lớn của Hạ Cực, mà còn vì trước đó hắn làm cho y đạt đến cao trào những hai lần, thân thể này đã tận hưởng đến chết lặng rồi, nhưng là khi hắn tiến vào làm cho cơ thể y vận vẹo, càng khó lòng chịu được khoái cảm tột đỉnh này.

Hắn xông vào bên trong của y, mỗi lần đều là cuồng mãnh cắm vào rồi lại nhẹ nhàng rút ra, y cắn vào tay mình kêu khóc, cơ hồ khó có thể thừa nhận khoái cảm.

Giường chiếu xô lệch, thân thể mỗi lần bị chạm vào nơi sâu nhất liền xuất ra dịch ẩm mà tưởng chừng trong phim AV mới có, âm thanh hai khối thân thể quần quýt nhau kịch liệt, kéo theo tiếng kêu khóc phóng thẳng của chính mình.

– Cực! Cầu anh, van cầu anh!

Y cắn đầu vai hắn, khóc lóc khẩn cầu hắn cho y đạt được khoái cảm, Hạ Cực nhìn khuôn mặt trào lệ của y khi đạt đến cao trào như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, hắn sau đó liền dùng lực đạo mạnh mẽ nhất tiến vào trong cơ thể y, y cao giọng, làn sóng cao trào đưa y lên đến đỉnh điểm, sau đó y nghe thấy Hạ Cực khẽ cười rên rỉ.

Nửa thân dưới vẫn còn rất nóng, y thở gấp, nhìn đến mê muội, theo Hạ Cực đến khách sạn gần nhà, sau lúc ái ân cuồng nhiệt y đột nhiên dâng lên xúc động.

Hắn nhớ rõ tên của y, cũng còn nhớ rõ y là ai, thậm chí lại còn mang y đến khách sạn. Không phải y đề cao Hạ Cực, nhưng đúng là chỉ cần Hạ Cực muốn, tùy tiện gọi một cuộc điện thoại sẽ có một hàng dài phụ nữ xếp hàng vui vẻ chờ đến lượt lên giường cùng hắn, kể cả các ngôi sao nữ cũng khó trốn khỏi mị lực kia.

Mấy năm qua y chưa bao giờ nghĩ sẽ còn cơ hội cùng hắn da thịt kề cận, mới vừa đây thôi y thật giống những người phụ nữ khác của Hạ Cực, để cho hắn khuấy đảo thân thể mình, nồng nhiệt yêu đương. Y mấy năm nay cả nghĩ cũng không dám mơ đến chuyện tình như lúc này đây.

– Tiểu Nho, em có muốn làm trợ lý cho tôi trong thời gian tôi quay phim ở đây không?

Hạ Cực hai tay ôm lấy y, nhỏ nhỏ ý muốn của mình làm cho Đinh Tông Nho hơi do dự, hắn vuốt bờ vai trần của y nói đơn giản

– Em không cần làm gì nhiều, trong lúc tôi ở đây thì giúp tôi giặt giũ quần áo cùng xử lý mấy việc linh tinh. Đạo diễn Vương rất ép người, hắn làm tôi sau mỗi lần quay phim về lại khách sạn chỉ muốn lăn ra ngủ, cho

nên tôi cần có người xử lý giúp mấy việc phát sinh, huống hồ chân em đang bị thương, hẳn cũng không thể đủ sức làm mấy việc nặng nhọc khác đâu.

Đây không phải là một cơ hội tốt trong mớ chuyện xui xẻo mấy ngày nay sao, không phải rất phù hợp với ý nguyện của y bây giờ sao?

– Nhưng mà tôi làm 2 việc khác nhau, chỉ có thể làm vào buổi tối sáu ngày trong tuần thôi.

Hạ Cực vuốt ve thất lưng y

– Không sao, cứ quyết định vậy đi, sáng mai bệnh viện mở cửa tôi đưa em đến cho bác sĩ xem qua cái chân.

Tay hẳn nhẹ nhàng vuốt ve trên cánh mông trần của y, Đinh Tông Nho cảm giác dục vọng vừa mới tắt mác lúc này quay trở lại thiêu đốt tận nơi sâu nhất của linh hồn, rõ ràng chính mình vừa rồi đã phát tiết đến mấy lần...

Hạ Cực rất rõ ràng tình huống này, ghé vào lỗ tai y thấp giọng cười, bộ vị dưới hạ thể vừa mới bị xỏ xuyên lúc này lại trở nên ngứa ngáy khó chịu, ngón tay Hạ Cực lại nhẹ nhàng lọt vào, thanh âm khàn khàn của hẳn khiêu khích nói

– Tiểu Nho, chờ chân em lành lại, chúng ta liền thử tư thế mới nha.

Đinh Tông Nho trong lòng dâng lên cảm giác không thể gọi tên, ngọt ngào pha lẫn chua xót, hẳn nói những lời này là ý gì, vẫn còn có thể tiếp tục sao?

Đêm nay y theo Hạ Cực vào khách sạn không về nhà, bọn họ dây dưa đến bốn giờ sáng mới chớp mắt. Buổi sáng, y vì muốn Hạ Cực ngủ thêm một chút đành nghiêng rằng chịu đựng cảm giác không thoải mái giữa hai chân, tự đi ra cửa khách sạn đến bệnh viện xem lại vết thương ở chân rồi lại đi làm.

Y gọi điện thoại về nhà, nói dối là ngủ ở nhà đồng nghiệp. Đinh Nhất Phong không hỏi gì thêm, vốn ông luôn cảm thấy Đinh Tông Nho dành ra quá nhiều tâm tư cho Đinh La Hối, bây giờ con chịu giao tiếp với người ngoài ông liền cảm giác thật cao hứng.

Cả ngày đi làm, hồn y cứ như để ở đâu, trong đầu chỉ toàn là chuyện phong tình lúc tối qua. Hết giờ làm, y chạy đến siêu thị mua vài cái áo chemise mới, sau đó đến một tiệm cắt tóc lớn thay đổi đầu tóc của mình, y tiêu một mớ tiền, so với tính tiết kiệm trước kia nhất định y sẽ thấy mình xa xỉ tới cực điểm.

Nhưng bây giờ y tự nói với chính mình, Hạ Cực là đại minh tinh nổi tiếng, bản thân mình là trợ lý của hẳn, trang phục lẫn ngoại hình không thể xuề xòa được.

Y biết tất cả những điều này đều là tự mình dây dưa, chỉ vì một câu Hạ Cực nói rằng đợi chân y lành lại thì sẽ tiếp tục cũng đủ y cõi lòng mong ngóng, chỉ cần Hạ Cực thoáng dành cho y ánh mắt tán thưởng, y liền cam tâm tình nguyện vì hẳn mà vứt bỏ hết thấy.

.

.

Y tuần sáu bữa đi giúp Hạ Cực làm những việc linh tinh, y cắt lại tóc, trang phục lại thay đổi nên vừa bước ra khỏi cửa liền làm cho Đinh Nhất Phong há hốc miệng không nói nên lời.

Đinh La Hối tròn to mắt tò mò mà nhìn, cá tính đứa trẻ này ngay thẳng, nghĩ gì liền nói cái đó, nói ngay

– Ba, thì ra ba đẹp trai đến như vậy nha.

Tiểu bại hoại này, đúng là miệng quạ đen. Đinh Tông Nho vừa cười vừa cú nhẹ lên đầu hẳn, y nói muốn đi ra ngoài làm việc, Đinh Nhất Phong nghe nói chân con bị thương không thể làm việc nặng, vừa vặn lại có người mời nó làm việc khác, ông không hỏi kĩ nhưng mà bây giờ nhìn con hai tròng mắt híp lại, cười ha ha không ngừng.

– Được rồi, con đi làm đi không trễ.

Tất nhiên, ông cứ tưởng rằng Đinh Tông Nho mắc cỡ mà dấu diếm, nhìn bộ dạng của y nếu nói không phải có hẹn bên ngoài thì ai tin? Nhìn qua chẳng giống như đi làm chút nào.

Đinh Tông Nho tới phim trường, nhân viên chuẩn bị xách mé y lúc trước cũng nhận không ra, còn tưởng y là diễn viên hay là nhân vật quan trọng nào, chỉ có Hạ Cực vừa nhìn thấy liền tràn ngập khen ngợi, chỉ một cái liếc mắt tán thưởng thôi cũng khiến cho tâm hồn y thật ấm áp.

Y không chỉ thay đổi quần áo, cắt lại tóc mới, y còn dùng đôi giày mới, thắt caravat, cầm cặp đựng tài liệu. Y đem tiền tiết kiệm vất vả để dành trong thời gian qua đều tiêu hết rồi, nhưng chỉ cần một ánh mắt hài lòng của Hạ Cực cũng khiến cho y cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Ngày chân y lành lại, Hạ Cực liền đưa y đến Motel lần trước, hẳn thực hiện lời hứa, để Đinh Tông Nho ngồi ở trên người, làm cho nam căn làm việc nhiệt tình trong cơ thể y như muốn bù lại mấy năm đói khát. Y cũng không cảm thấy xấu hổ cầu xin, Hạ Cực bừa bãi đùa giỡn trong cơ thể y, cảm giác thoải mái đánh lên tận đỉnh đầu.

Y hoàn toàn chìm đắm trong mối quan hệ này, mỗi tuần sáu buổi làm việc cùng Hạ Cực là khoảng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời, y luôn dành ra nửa tiếng đứng trước gương, xác định mình đã thật hoàn mỹ không có nửa điểm sót mẻ mới đến phòng của Hạ Cực ở khách sạn, giúp hắn thu xếp những công việc phát sinh.

Y không chỉ tiêu hết tiền chuẩn bị cho Đinh La Hối đi du học, y còn tiêu vào cả tiền lương. Trước khi vì tính chất công việc, Hạ Cực trên người toàn bộ đều là hàng hiệu, y làm trợ lí của hắn, ánh mắt thường thức tự nhiên cũng không thấp, nhưng với tiền lương của y bây giờ, mua mấy thứ này đúng là vô cùng xa xỉ.

Hôm nay Hạ Cực thậm chí còn tranh thủ lúc đạo diễn Trương cho nghỉ, nói muốn đến nhà y nhìn qua, ý tứ của hắn vốn nhà y là kiến trúc cổ, rất có phong vị, y cảm giác được ý tứ trong đó, nghĩ cũng muốn xem.

Hạ Cực đã nói như thế y không có khả năng cự tuyệt, y đặc biệt năn nỉ thuyết phục Đinh Nhất Phong theo bạn bè đi du lịch một ngày, cũng đem Đinh La Hối đến trường, sau đó mới chuẩn bị đón tiếp Hạ Cực.

Hạ Cực đến, vào trong sân rất hứng thú nhìn cảnh cửa chạm khắc công phu, Đinh Tông Nho vội vàng chiêu đãi hắn, trong bếp có chuẩn bị ít trái cây liền đưa vào trong sân để y cùng Hạ Cực có thể ăn.

Hạ Cực không cần dùng nữa, trực tiếp lấy tay cầm trái cây mà ăn. Nước trái cây theo ngón tay chảy dọc theo bàn tay đến tận khuỷu, Hạ Cực đưa đầu lưỡi liếm dọc cánh tay của mình.

Đinh Tông Nho mê muội mà nhìn, nhất cử nhất động của hắn giống như đóng phim, xem thật là thích, ánh mắt của hắn chậm rãi nhìn Đinh Tông Nho, Đinh Tông Nho cảm giác máu xông thẳng lên não cũng như nhắm ngay hạ bộ mà rút xuống.

– Tiểu Nho!

Hắn đến gần, sau đó là nụ hôn nóng như lửa đốt rơi lên môi y, thân thể mấy ngày qua được Hạ Cực huấn luyện liền nổi lên phản ứng, y khê hé môi, tùy ý Hạ Cực xâm lược. Y ôm lấy cổ Hạ Cực, nghe được trống ngực của mình đập bình bình.

Rõ ràng biết nơi này là ngoài sân, hàng rào nhà y lại không cao, người nào bên ngoài chỉ cần nhón chân một chút là có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong, nhưng mà cũng có thể nhìn ra y đang trầm mê trong nụ hôn của Hạ Cực, không có đường lẩn không muốn cự tuyệt.

– Tiểu Nho, nơi này của em có phản ứng này.

Hắn xoa bóp điểm đỏ trước ngực y, y nhẹ giọng thở, Hạ Cực tháo thắt lưng, mở khóa, đem đầu của y đè xuống, mấy ngày nay y biết rõ thói quen của Hạ Cực, y hai tay nâng lên quái vật lớn của Hạ Cực, cự vật thô to trong lòng bàn tay y nóng hổi phát nhiệt, mùi đàn ông vô cùng mãnh liệt, y vẫn vui vẻ chịu đựng ngậm vào.

– Hư! Thật thoải mái, Tiểu Nho, dùng thêm một chút sức đi.

Đầu lưỡi y cuồng loạn trên bộ vị đàn ông của Hạ Cực, ngay cả khi Hạ Cực đẩy sâu vào trong yếu hầu làm y ứa nước mắt nhưng y vẫn cam tâm tình nguyện làm điều đó.

Thân thể của y khô nóng vô cùng, ngay tại sân nhà mình, y giống như không còn liên hệ, quì trên mặt đất tùy ý Hạ Cực chạy nước rút trong cơ thể, y che miệng lại không dám để âm thanh quá lớn phát ra, nhưng là thân thể quá sức sung sướng cùng khoái cảm, y liền chống khuỷu tay lên mặt đất, di động thắt lưng.

Phân thân Hạ Cực trong cơ thể y thật lớn lại nóng ẩm, hấn chạm vào những điểm mẫn cảm của y, lòng bàn tay vuốt ve hạ thân y đang cương cứng. Y không thể nhẫn nại, tiếng kêu khóc ngày càng to, cho dù đã che miệng lại cũng không dấu được tiếng rên sung sướng

– Cực... Cực...

Hạ Cực lộ ra nụ cười hết sức sảng khoái, nhìn hai mắt đắm lệ khẩn cầu của y, hấn liền tăng tốc, thân thể va chạm không ngừng, Đinh Tông Nho gào khóc, cuối cùng hóa thành tiếng rên rĩ đầy *** mẽ, nhiệt hỏa được phát tiết, y thở hào hển.

...

– Ba, trường con hôm nay dọn vệ sinh cho nên được về sớm.

Đinh La Hối nghe nói hôm nay y sẽ ở nhà, bởi vậy chưa mở cửa đã la lên. Đinh Tông Nho sắc mặt đại biến, không nghĩ con về sớm như vậy, y vội vàng xoa xoa thân thể, mặc quần áo xong tùy tiện phủi phủi đất cát bám trên người trong lúc hoan ái, y chạy ra cổng, Hạ Cực mặc quần áo vào không nhanh không chậm đi theo phía sau y

– La Hối, con về rồi à?

Đinh La Hối chớp hai mắt, khước miệng chuyển động

– Ba, sao lại mặc áo trái vậy?

Đinh Tông Nho thất kinh, liền phát hiện mới vừa rồi mình vội vàng đã mặc đồ ngược rồi, y cười gượng nói

– Ba không để ý.

– Oh. Như vậy là không được nha. Đinh La Hối ngưng tiếng, hướng mắt nhìn đến thân ảnh cao lớn phía sau Đinh Tông Nho.

– Chú đó là ai vậy ba?

Đinh Tông Nho không muốn giới thiệu hấn, chỉ thấp giọng nói.

– Là bạn của ba

– Dạ!

Đinh La Hối luôn không có hứng thú với người khác, chỉ dạ một câu cụt ngủn, nhân tiện đem ánh mắt dời đi, nhưng chưa đầy ba mươi giây sau liền đem mắt quay trở về, giọng nói mang đầy hứng thú

– Chú thật là giống diễn viên nha, con trên TV có coi mấy bộ phim của diễn viên này, trên mạng cũng có nhiều người nói bàn về bộ phim.

Hạ Cực lộ ra nụ cười mê người

– Chú là diễn viên Hạ Cực

Đinh La Hối miệng mở to, mặt hấn không thay đổi nhiều chỉ xuất hiện vài tia hưng phấn trẻ con.

– Ba, Hạ Cực là bạn của ba thật à? Là đại minh tinh đó, con muốn chụp hình với chú sau đưa cho bạn trong lớp xem, cũng muốn cho mấy bạn trên mạng xem, bọn họ nhất định rất ganh tị.

Đinh La Hối phóng vào nhà cầm ra một cái camera cũ mèm, Đinh Tông Nho không muốn con chụp hình với Hạ Cực, xua tay nói

– Hạ Cực là diễn viên lớn, con sao không hỏi người ta có đồng ý không mà muốn chụp hình thì đòi chụp ngay? Hạ tiên sinh còn bận rộn nhiều việc.

Hạ cực tươi cười

– Không sao, tôi cũng muốn chụp hình mà.

Bọn họ chụp vài kiểu, ở tấm cuối cùng Hạ Cực còn ôm đứa nhỏ, Đinh Tông Nho không lay chuyển được Đinh La Hối, hơn nữa cũng không có lí do gì để mà phản đối, không thể làm gì khác là giúp bọn họ chụp lại.

Ở tấm ảnh cuối cùng này bởi vì cái ôm kề cận, khuôn mặt tương tự cùng khí chất vốn đã giống nhau làm cho hai người như đúc từ một khuôn mà ra, làm cho y cần camera bắt đầu run rẩy.

Đinh La Hối còn đang lú lú theo Hạ Cực nói chuyện phiếm, tán dương Hạ Cực nói tiếng Anh rất chuẩn, giấc mộng lớn nhất của nó chính là đi du học ở Mỹ, Đinh Tông Nho cũng nghe ra, Hạ Cực không có khả năng phát hiện ra mình lén trộm tình trạng của hắn, chắc chắn là không thể.

– Tốt lắm, La Hối con đi đọc sách đi, đừng làm phiền Hạ tiên sinh.

– Ba, con còn muốn nói chuyện mà, hơn nữa chú Hạ vẫn còn muốn kể cho con nghe những điều hay ở nước Mỹ mà.

Thái độ cứng rắn của Đinh La Hối làm cho Đinh Tông Nho vừa lo lắng lại vừa sợ hãi, hơn nữa cha con bọn họ giống nhau kinh khủng, nếu có người thứ ba ở đây, nhất định nhìn ra hai người có quan hệ huyết thống, y cũng không chịu nổi hình ảnh trước mắt, y nổi giận hét lên

– Ba nói con đi vô phòng, con nghe không hiểu sao?

Y chưa từng để mình bị mất bình tĩnh mà hét gào với Đinh La Hối, Đinh La Hối cũng chưa từng có nghe qua âm thanh thất thổ kiểu này của y, hơn nữa thái độ của nó rất cực đoan, sớm trưởng thành, trí tuệ lại cao, quyền làm cha căn bản không phải là cao nhất có thể áp chế được con người của nó, ánh mắt nó chuyển sang phần nộ, rồi lãnh đạm. Nó quăng cặp đi vào phòng biểu thị sự bất mãn.

Hạ Cực vỗ vai y

– Con còn nhỏ, có gì từ từ nói đừng xúc động như vậy.

Y không muốn Hạ Cực tiếp tục ở lại nhà

– Xin lỗi Hạ Cực, đó là con của tôi, tôi không muốn nó làm phiền anh, hơn nữa ngày mai anh còn phải quay cảnh tiếp theo. Anh về nghỉ ngơi trước đi.

Hạ Cực gật nhẹ đầu, nhưng mà hắn nhìn đến phòng La Hối, trong ánh mắt trầm tư đã mang theo tia âm trầm, cá tính của Đinh Tông Nho vẫn không đổi, y tự nhiên đổi tính quát tháo hơn nữa đứa nhỏ kia lại rất giống mình, hắn không phải đồ ngu, lập tức biết trong đó có chuyện.

– Anh về trước đi, tuần sau tôi tiếp tục qua phụ anh.

– Được. Tôi về đây.

Hạ Cực hôn lên trán Đinh Tông Nho rồi mới đi ra cổng. Đinh Tông Nho lập tức mở nắp máy chụp hình đem toàn bộ phim rút ra để tắt cả phim chụp dính sáng, làm cho tất cả hình ảnh mới chụp lúc này toàn bộ hồng sạch.

Đinh La Hối nguyên bản nhân tiện tâm tình không tốt đi ra khỏi phòng, vừa vặn chứng kiến một màn này, nó vọt ra, đoạt lấy máy chụp hình, nó không dám tin, tức thì nổi giận, cha của nó dám đem hình nó chụp cùng Hạ Cực làm hồng, hơn nữa là cố ý làm như vậy?

– Ba làm gì? Ba, tại sao lại làm như vậy, đó là hình con chụp chung với Hạ Cực mà.

– Chẳng vì sao cả, con tuổi còn nhỏ, không cần thận trọng này nọ, như vậy rất ngu xuẩn.

Đinh Tông Nho nói nhỏ làm cho Đinh La Hối tức đến tắt thở, rõ ràng là ba cố chấp, nó cả giận nói

– Con mặc kệ, trả hình lại cho con.

Hôm nay y đúng là sai lầm, y căn bản không nên để cho Hạ Cực đến nhà, thì sẽ không phát sinh chuyện như thế này, Đinh Tông Nho dao động nắm lấy tay Đinh La Hối đang gào thét, sự việc liên tiếp nhau làm cho y không khống chế được tâm tư

– Không có hình ảnh gì hết, có hiểu không? Không có hình gì cả.

Đinh La Hối tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nó cầm lấy máy chụp hình ném xuống đất, nó giận đến cực điểm rồi, từ nhỏ đến lớn, Đinh Tông Nho giáo dục nó rất nghiêm nhưng thật nghĩ không ra ngay cả hình chụp chung với đại minh tinh của nó mà cũng dám làm hỏng.

Nó trưởng thành sớm, trí tuệ cao, hơn nữa tính cách lại có vấn đề căn bản không để người khác vào mắt. Cho dù là cha nó đi nữa nhưng dám làm nó tức giận nó cũng cách mặt không thêm nề nang.

– Cha, ông có bệnh, ông là đồ điên.

– Con nói cái gì?

“Chát” một tiếng, y vung tay tát Đinh La Hối một cái, Đinh La Hối hai mắt oán hận, tức giận nói

– Ông không phải ba tôi, ông nhất định là nhặt được tôi ở đâu đó, ông không hề thương tôi.

Đinh Tông Nho đánh con một cái liền hối hận, nhưng mà lời con bây giờ từng câu từng chữ đều đâm vào tim y, những áp lực khiến y phiền muộn dẫu kín trong lòng bấy lâu nay làm y vừa thống khổ vừa phức tạp, nhưng Đinh La Hối làm sao có thể hiểu được.

– Con đi vô phòng, ba chưa cho phép con ra ngoài nghe rõ chưa?

– Hừ! Ông không phải cha tôi, tôi không có loại cha như thế này.

Đinh La Hối hung hăng đá vào chiếc máy chụp hình bể nát, nó đi vào phòng khóa trái cửa lại từ đó không thêm đi ra ngoài. Đinh Tông Nho tựa như bị rút đi khí lực toàn thân ngồi co quắp tê liệt trên ghế. Y đứng là điên rồi mới để cho Hạ Cực đến nhà, kết quả mới như thế này đây, tại sao y lại điên đến như vậy.

Nhưng mà sự lưu luyến si mê của y đối với Hạ Cực căn bản khó có thể ngăn lại, y quý trọng đoạn duyên phận thật vất vả này mới có lại được này, chỉ cần đó là yêu cầu của Hạ Cực y tuyệt đối không bao giờ cự tuyệt.

Y rất rõ ràng mị lực của Hạ Cực có sức sát thương đến mức nào, có biết bao nhiêu người muốn thân cận người đó, mấy ngày nay người đó đối với y có biết bao nhiệt tình yêu thương làm cho y hoàn toàn đắm chìm trong đó, đã quên mất mối quan hệ huyết thống giữa người đó và Đinh La Hối.

Y giằng co với Đinh La Hối, đến tận khi Đinh Nhất Phong trở về nhà vào buổi tối vẫn chưa có chuyển biến tốt đẹp, Đinh La Hối một mạch chỉ nói chuyện với Đinh Nhất Phong, căn bản không chú ý tới y, cũng không thêm liếc mắt nhìn y một cái, thậm chí Đinh Nhất Phong phải ra mặt gõ cửa gọi thì nó mới bằng lòng đi ăn cơm.

Đinh Nhất Phong ban đầu còn trách Đinh La Hối tính tình ngang bướng, nhưng sau khi nghe Đinh La Hối kể xong chuyện, ông cũng không nhịn được trách Đinh Tông Nho sao lại quá khắt khe.

– Con tại sao lại làm như vậy, trẻ con ai mà chẳng có hâm mộ một vài thần tượng, con lại đi làm hỏng phim chụp của cháu. Thật không hiểu con đang suy nghĩ cái gì, thật sự là rất xằng bậy rồi.

Y không có cách nào nói tại sao, không thể làm gì khác hơn ngoài việc im lặng, tùy ý cha trách cứ sự khắt khe của y.

Mấy ngày tiếp theo, Đinh La Hối làm như y không tồn tại, Đinh Nhất Phong với chuyện y phá hỏng phim chụp cũng rất không đồng ý, hai ông cháu tụ lại cùng một chỗ đem y hoàn toàn trở thành người ngoài, thậm chí Đinh La Hối còn mượn phim có Hạ Cực diễn cho Đinh Nhất Phong xem.

Đinh Nhất Phong cũng không hiểu rõ lắm về vai diễn của Hạ Cực, nhưng cũng biết là Hạ Cực diễn rất khá, ông xem đến mê mẩn, sau còn cùng Đinh La Hối bình luận loạn cả lên, chỉ là ông nhìn nhìn luôn cảm giác có điều gì đó không được bình thường.

Ông cảm thấy Hạ Cực nhìn rất quen mắt, rất giống một người nào đó mà ông biết, nhưng mà ông lại không thể nghĩ ra được là giống ai, hoàn cảnh sống của ông bây giờ không có khả năng quen người như Hạ Cực, nhưng mà ông vẫn cảm giác rất quen thuộc, nhất thời lại không nghĩ ra được là ai.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Rùng mình nghĩ lại chuyện âm ỉ với Đinh La Hối làm cho Đinh Tông Nho mấy ngày nay không ngủ được, y không có cách nào mở lời xin lỗi, càng không nói ra được nguyên nhân tại sao lại làm như vậy, chỉ có thể chờ cho đến khi chuyện này phai nhạt đi, sau đó thì xây dựng lại mối quan hệ với Đinh La Hối.

Y tuần sáu buổi đến khách sạn giúp Hạ Cực, bởi vì đang đắm chìm trong mớ rối rắm cho nên sau khi mở cửa ra hoàn toàn không chú ý đến quần áo rơi tứ tán trên mặt đất.

– Sao mới sáng sớm mà đã đến rồi?

Tiếng nói trầm trầm mang theo mùi buồn ngủ nồng đậm của Hạ Cực, kì thật y vẫn đến đúng giờ như mấy hôm trước, có thể do hôm qua Hạ Cực ngủ trễ cho nên mới nói như vậy.

– Không có, vẫn giống như mấy bữa mà.

Vừa nói xong y đột nhiên ngậy ngấn cả người, bởi vì trên giường ngủ của Hạ Cực có một búp chân trắng nõn lộ ra ngoài, hơn nữa người đang ngủ trong đó cũng bị đánh thức dậy.

– Anh Cực, trợ lí của anh tới sớm vậy? Anh không nói anh ta tới trễ nên tối ngủ lại không vấn đề gì sao?

Hạ Cực quay trở lại giường, giọng nói nhẹ như không

– Anh không có nói như vậy, anh nói là người ta tới cũng không vấn đề gì, cũng không có làm ồn chúng ta, ngủ tiếp đi.

Đinh Tông Nho đứng tại chỗ, mặt trắng bệch vừa định mở lời thì người kia gối đầu vào lòng ngực Hạ Cực, đó là diễn viên nói chuyện với Hạ Cực ở phim trường lần trước, cô ta tuy rằng chỉ là diễn viên hạng B nhưng mà cũng đã đóng qua rất nhiều phim, lại thêm tuổi trẻ đắc ý, vóc người thon cao, nghe nói cũng không ít người theo đuổi.

– Thật xấu hổ. Tiểu Nho, giúp anh đem đồng quần áo này đi giặt rồi em có thể về. Anh muốn ngủ.

Y đứng đó giống y một đứa ngu, hai mắt mở to nhìn bờ vai trần của nữ diễn viên kia lộ ra khỏi chăn bông, hai người đó làm chuyện gì tối qua mà ngủ trễ không cần dùng đầu cũng có thể biết rõ ràng.

Y nhất định là dùng bộ mặt ngờ nghệch nhìn Hạ Cực, Hạ Cực nằm xuống đi ngủ hoàn toàn chỉ xem y là một trợ lí bình thường, đối với chuyện phong lưu của mình cũng chẳng thêm che giấu, y hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì, mờ mịt đem đồng quần áo đi giặt, đập xe về nhà. Vừa về đến phòng nhìn thấy mặt mình trong gương y đột nhiên thấy tự ti.

Y rốt cuộc đang chờ mong cái gì? Nếu như có người phụ nữ xinh đẹp như vậy yêu thương nhưng nhớ, Hạ Cực như thế nào có thể lựa chọn tên đàn ông đã ngoài ba mươi như y.

Y tháo caravat, cởi áo chemise tựa vào giường, nước mắt từng giọt từng giọt lặn lẽ rơi xuống, y đúng là đồ ngu mà, lại giống như trước kia chạy theo giấc mộng không thể nào thành sự thật, kì thật Hạ Cực một điểm cũng không có thay đổi, tất cả những gì Hạ Cực làm ngày hôm nay y có thể rõ ràng hiểu được vị trí của y trong lòng Hạ Cực.

Ánh mắt Hạ Cực nhìn y, chung qui làm cho y có cảm giác y là người duy nhất của người đó, kì thật tất cả những điều đó đều là giả, đó chỉ là một vai diễn, chính mình lại luôn không thể tự kiềm chế để rơi vào trong mộng đẹp này.

Y đè nén tiếng khóc, trở thành tiếng rên rỉ khàn khàn bi thống, nhưng lại hết sức kèm giọng, y không muốn Đinh Nhất Phong hay Đinh La Hối phát hiện, y không thể lại tiếp tục giấc mộng không có thực này, y ngu đến mức chuyện mấy năm trước cũng chẳng rút ra được một bài học kinh nghiệm nào.

.

.

Y quay lại cách sống như trước kia, sau đó mới phát hiện mình đem tiền bạc tiết kiệm cả năm qua dự định cho Đình La Hối du học sau này tiêu sạch, thậm chí còn xài lẹm tới tiền lương, may mà y còn có trợ cấp phụ việc cho Hạ Cực.

Y vẫn mỗi tuần sáu buổi đến làm trợ lý của Hạ Cực, chỉ là y bây giờ rất ít nói chuyện, nhiệt tình yêu thương của Hạ Cực lúc trước căn bản chỉ là một trò chơi, bây giờ cả con mắt cũng không thèm liếc nhìn y một cái.

Y không có khả năng bỏ lơ, nhưng lại càng rõ ràng chính mình chỉ là một đứa ngu, sau khi y về nhà, lần đầu tiên nghe Đình La Hối chủ động nói chuyện, y kinh ngạc thiếu chút nữa thì bật khóc.

Tính tình Đình La Hối bướng bỉnh, lại là người hay để bụng ghi hận, từ chuyện âm ỉ lúc trước liền không bao giờ chủ động nói chuyện với y, làm cho tâm tình của y rất tệ, nghĩ không ra hôm nay nó lại vui vẻ mở lời.

– Ba, cảm ơn ba.

– Cái gì?

Đình Tông Nho ôm vai con, gắt gao nhìn, y không hiểu vì sao con lại nói cảm ơn, nhưng tình yêu của y dành cho Đình La Hối thì không bao giờ cần phải nghi ngờ, đối với y đứa con này là bảo bối quý giá nhất trên thế giới này, là lễ vật lớn nhất mà y nhận được từ Hạ Cực.

Y không cách nào có được Hạ Cực, nhưng mà y có được đứa con của Hạ Cực.

– Hạ Cực hồi nãy có đến trường học của con chụp hình cùng con, chú nói là ba mời chú tới. Bạn học của con hâm mộ con muốn chết luôn.

Đình Tông Nho đứng lên, y hoàn toàn không hiểu những gì mà con đang nói, nhưng mà y biết chính xác rằng mình không có nhờ Hạ Cực gặp Đình La Hối.

– Con gặp Hạ Cực sao?

Ngữ khí của y so với kẻ tâm thần rất giống nhau.

Đình La Hối không có nghe ra sự lo lắng của y, nó còn đang kể chuyện Hạ Cực vừa kinh ngạc lẫn cảm thán, nào là xe của Hạ Cực thật đẹp, rất to, nó chưa từng có ngồi qua xe hơi như vậy, điều này làm cho nó cảm giác thật mới mẻ và lạ lẫm.

– Không phải ba nhờ chú tới trường đón con sao? Hôm nay chú lái xe chở con về, con ngồi trên xe, xe chú vừa to vừa thoải mái, chú để tài xế chạy xe rồi ngồi ghế sau nói chuyện phiếm với con.

– Hai người nói chuyện gì?

Đình Tông Nho cơ hồ thở không nổi, sẽ không bị phát hiện, cũng không có khả năng bị phát hiện, nhưng mà Hạ Cực lần này sao lại đặc biệt đi đón Đình La Hối tan học?

– Không nói gì cả, chú hỏi con mấy tuổi, sinh nhật ngày nào, cha mẹ là ai mà thôi. Con nói ba là Đình Tông Nho, mẹ đã chết từ sớm cho nên con không biết tên của mẹ, ba cũng chưa từng nói qua.

– Đủ rồi, đủ rồi, đừng nói nữa.

Đầu Đình Tông Nho rất đau, nước mắt của y cơ hồ chảy tràn ra ngoài, y ôm chặt lấy Đình La Hối, tựa như sợ tại một giây sau đó con sẽ đi mất.

– La Hối, lần trước ba đánh con rất hối hận, con còn giận ba không?

– Ban đầu cũng rất giận, nhưng mà, nhưng mà...

Nó bấu môi, tính để bụng của nó có bao nhiêu đều lộ ra hết.

– Dù sao ba thì vẫn là ba, nhưng tuyệt đối không được có lần tiếp theo, nếu lần sau ba còn đối xử với con như vậy con nhất định sẽ giận, giận suốt đời.

Đinh Tông Nho suốt đêm ôm con ngủ, ánh nắng bên ngoài tràn cả vào trong phòng, y nhìn chăm chăm khuôn mặt ngủ say sưa nghe trái tim một trận co rút, đứng lên y nhẹ nhàng vỗ về mái tóc mềm mại của Đính La Hối, hôn lên trán con thì thầm

– La Hối, ba thương con, thương nhiều hơn bất kì kẻ nào khác trên thế giới này, so với ba ruột của con càng thương hơn.

...

Qua vài ngày, Đính La Hối hết giờ học vẫn chưa về nhà, Đính Nhất Phong rất nóng ruột, vội vàng báo tin cho Đính Tông Nho đang ở nơi làm việc, Đính Tông Nho lập tức chạy về nhà.

Về đến nhà, chỉ có một mảnh im lặng, Đính Nhất Phong ngồi trên cái ghế cũ kĩ, xoa hai tròng mắt, nước mắt ông theo kẽ tay chảy xuống. Đính Tông Nho bị dọa đến phát sợ, y bước nhanh về phía trước nói:

– Ba, có chuyện gì vậy? Tại sao ba lại khóc, La Hối có chuyện gì?

Ở hai cái ghế khác, Đính La Hối cùng một người đàn ông y không biết mặt đang ngồi, Đính Tông Nho nghiêng đầu nhìn Đính La Hối, trái tim thấp thỏm từ lúc nghe tin chạy về đến giờ của y rồi cuộc cũng ổn định lại được một chút, trên mặt y rồi cuộc cũng xuất hiện nụ cười.

– La Hối, hồi nãy ông nội nói con vẫn chưa về nhà, làm ba lo cực kì, liền bỏ việc chạy về coi sao.

Đính La Hối không trả lời, nhưng hai mắt nó đỏ rực như khối hỏa cầu mang theo sự oán hận nhìn lại y, nhìn thấy bộ dạng đó của con, Đính Tông Nho không rét mà run, y không biết chuyện gì đã phát sinh, nhưng ánh mắt đó của Đính La Hối giống như là ánh mắt dành cho loại người nó hận thấu xương.

– Ông lừa gạt tôi, ông không phải là cha tôi.

– Cái gì? Con... Con đang nói cái gì vậy La Hối.

Giọng nói của y run rẩy, mà Đính Nhất Phong nghe câu nói đó cũng nghẹn ngào. Đính La Hối nhảy dựng lên, nó đứng lên ghế liền cao bằng Đính Tông Nho, nó giận dữ hét:

– Ông không phải cha tôi, tôi đã nhìn thấy xét nghiệm ADN, Hạ Cực mới là cha của tôi, không phải là ông.

Đính Tông Nho á khẩu không sao trả lời được, y lập tức hiểu, giấy không thể gói được lửa, Hạ Cực ngay lần đầu tiên gặp Đính La Hối đã nghi ngờ, chỉ là hắn không biểu hiện ra ngoài, lần hắn đi trường học gặp Đính La Hối chỉ là muốn lấy tóc Đính La Hối đem đi xét nghiệm ADN.

Y lắc đầu thật mạnh

– Không phải như vậy, con đúng là con của ba. La Hối, con đúng là con của ba.

– Không phải, không phải! Ông là tên lừa đảo, ông bắt cóc tôi khỏi ba Hạ Cực, sau đó làm bộ tôi là con của ông. Ông là kẻ lừa đảo, ông còn lừa cả tôi, tôi mới không có người cha đẻ tiện như vậy!

Y cơ hồ hít thở không nổi, Đính La Hối đối với y đầy oán hận, hai mắt y dầm lệ nhìn Đính La Hối, chỉ có thể ra sức cam đoan thêm lần nữa

– La Hối, nghe ba nói, con đúng là con của ba. Đây là sự thật, tin ba đi, tin ba đi mà.

– Tôi không tin. Ông dám xét nghiệm ADN không? Ông làm xét nghiệm đi rồi tôi tin.

Đính La Hối gầm rú, Đính Tông Nho câm lặng không nói được gì, toàn thân y run rẩy, run đến mức cảm giác nghe được tiếng đầu khớp xương va chạm vào nhau, y biết mình tuyệt đối không thể đi xét nghiệm ADN.

– Ba không làm xét nghiệm ADN.

Đính La Hối nghe đến nó cũng đã đủ kết luận nó không phải là con ruột của y, nó giận dữ đưa kết quả xét nghiệm ADN đến trước mặt Đính Tông Nho.

– Tôi với ông từ nay không còn bất kì quan hệ gì.

Nó đứng thẳng lưng, tiếng nói trở nên âm lãnh.

– Tôi thật vui mừng khi Hạ Cực là ba của tôi, ba tôi vừa có tiền vừa đẹp trai lại còn là đại minh tinh. Có người cha như Hạ Cực tôi muốn ra nước ngoài du học lúc nào cũng được chỉ cần đó là điều tôi thích. Ba tôi còn nói mấy nay tôi phải chịu thiệt thòi rất nhiều, phải ở nơi nghèo nàn rách nát này, từ nay về sau ông ấy tuyệt đối sẽ không để tôi phải chịu loại khổ sở như thế này nữa.

Đinh Tông Nho cầm được cánh tay của con, y cao giọng

– Con không được nói như vậy, ông nội với ba mặc dù không có nhiều tiền, nhưng đây là nhà của chúng ta, chỉ cần có con với ông nội cùng ba ở chung, chính là nơi hạnh phúc, ấm áp nhất, không phải là chỗ vừa nghèo nàn lại rách nát.

– Ông đừng có dạy đời, tôi nghĩ gì liền nói vậy. Tôi với ông không có quan hệ gì. Tôi cứ nói nó vừa nghèo nàn vừa rách nát đó, ông làm được gì tôi?

Đinh La Hối tức giận rống to, giật tay ra khỏi tay y, người đàn ông đứng tuổi ngồi bên cạnh nó như đã xem xong hết kịch vui bây giờ mới chịu tự giới thiệu.

.

– Xin chào, ông Đinh. Tôi là luật sư của Hạ Cực, tôi vừa rồi đã đưa một số giấy tờ cho cha của ông xem qua để ông ấy biết tôi là người đại diện của ngài Hạ Cực. Ngài Hạ Cực ban đầu định kiện ông vì bắt cóc con của ông ấy, nhưng đứa nhỏ cũng được chăm sóc chu đáo, hơn nữa ngài Hạ Cực vốn là người nổi tiếng nên không muốn làm to chuyện hay để báo chí truyền thông biết đến La Hối. Vì vậy chỉ cần hai người kí tên vào các hồ sơ pháp lí của Đinh La Hối thì mọi chuyện đều được giải quyết.

Đinh Tông Nho đẩy hồ sơ ra, y sẽ không nhường La Hối điều này

– Tôi không kí.

– Vậy ông muốn chúng tôi khởi kiện?

– Muốn kiện thì kiện, La Hối là con của tôi.

Đinh Tông Nho phi thường kiên trì trả lời.

– Vậy chuyện phát sinh mấy năm trước giữa ông và ngài Hạ Cực cũng cần phải làm cho rõ, rất có thể tòa án sẽ phán ông bởi vì thù riêng mà bắt cóc con của ngài Hạ Cực.

Môi Đinh Tông Nho run rẩy, y không dám tin mình vừa nghe được cái gì

– Ông nói gì?

– Có tài liệu chứng minh ông trong lúc đảm nhiệm vai trò trợ lí đã trộm đi một số tài sản có giá trị của ngài Hạ Cực, vì vậy mới bị ngài Hạ Cực sa thải.

Đinh Nhất Phong ngẩng đầu ngạc nhiên, Đinh Tông Nho không thể tin được Hạ Cực lại dùng đến thủ đoạn này, y giận dữ hét

– Chuyện thối tha như vậy các người cũng dám nói loạn, tôi không có bị Hạ Cực sa thải.

– Nhưng đúng là ông đã tự nhiên nghỉ việc, nếu không phải làm gì khuất tất như thế nào lại vội vàng từ chức?

Y khi đó chỉ là bị Hạ Cực làm trái tim bị tổn thương, y cũng không chịu đựng nổi loại quan hệ như thế này, càng chịu không được hằn hộc hò với nam diễn viên kia cho nên y mới tâm hảm ý lạnh bỏ đi, hoàn toàn không phải như lời Hạ Cực nói

– Không phải, không phải, Hạ Cực biết vì sao tôi bỏ đi, cũng không phải vì tôi trộm tài sản gì đó.

– Cho dù ông có giải thích như thế nào...

Luật sư còn chưa nói hết, Đinh Nhất Phong đã cầm hồ sơ, kí tên của ông xuống, tiếng nói thấp trầm bị thống của ông vang lên

– Tôi là chủ nhà này, tôi kí.

Đinh Tông Nho khiếp sợ nói không nên lời, Đinh La Hối tròn miệng, Đinh Nhất Phong nói

– Tôi không muốn La Hối bị đem lên báo, nó còn nhỏ, không cần để phóng viên đưa những tin khó nghe về nó

– Ba!

Y rõ ràng biết ý định của Đinh Nhất Phong, y thương La Hối, nhưng nếu kí vào hồ sơ này chẳng khác nào từ nay y và La Hối không còn bất kì quan hệ nào sao.

Đinh Nhất Phong quay qua y, hung hăng tát một cái, lão lệ tràn khắp mặt

– Mày... chỉ vì mày yêu người phụ nữ thích Hạ Cực liền bắt cóc La Hối đi hay sao? Không phải tao đã từng dạy, mày có làm gì cũng đừng để tao mất thể diện. Đem La Hối trả lại cho gia đình người ta, nó là con ruột của người khác, huống hồ người ta còn có năng lực chiếu cố nó, gia đình chúng ta không nên ngăn cản tiền đồ của La Hối.

Đinh Tông Nho khóc thành tiếng, muốn y buông tha cho La Hối y làm không được, y ngay từ đầu là thiên tân vạn khổ mới có được La Hối, bây giờ sao có thể dễ dàng buông ra, y quì xuống khóc ròng

– Ba, không phải như ba nghĩ đâu, không phải mà.

– Đi, các người đi đi. Đúng là gia môn bất hạnh mới có thể sinh ra loại người như mày.

Luật sư cùng Đinh La Hối rời đi, khi nó đi ánh mắt không hề lưu luyến, càng không thèm quay đầu lại làm cho trái tim Đinh Tông Nho theo đó mà tan nát.

Mấy năm qua y hi sinh hết thảy cũng vì đứa con này, nhưng cá tính của nó cùng cha ruột giống hệt nhau, đối với y chưa bao giờ ngoảnh mặt nhìn một cái, y quì gối giữa nhà, khóc đến khàn tiếng, y làm sao có thể nói ra được sự thật, y làm sao có thể đi làm xét nghiệm ADN.

Làm như vậy bí mật của Đinh La Hối sẽ bị phanh phui, nó sẽ bị báo chí nói những điều khó nghe, y tuyệt đối không bao giờ để con mình phải chịu loại đối đãi như vậy.

.

.

Y chạy đến khách sạn Hạ Cực đang ở cầu xin, Hạ Cực đã biết được tin tức từ chỗ luật sư, ánh mắt sung sướng, vô cùng vui vẻ nói với y

– Đúng vậy, thật ra Đinh La Hối có phải là con của tôi hay không căn bản tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm em có hay không quì xuống đất cầu xin tôi tha thứ, tôi với việc em trốn đi rất rất rất không thoải mái.

Nếu như chỉ là muốn y quì xuống cầu xin, Đinh Tông Nho nguyện ý, y không cần đến tự tôn quì xuống cầu xin Hạ Cực.

– Anh căn bản là không cần con, trả con lại cho tôi, nó đúng là con của tôi.

Hạ Cực lộ ra nụ cười hài lòng, chỉ là hắn không có nói chuyện tốt như vậy, cũng không có khả năng đóng vai người tốt làm việc thiện, Đinh Tông Nho đã từng làm hắn phi thường tức giận, hắn bắt quá là muốn cho y một cái cảnh cáo.

– Tôi không biết em làm như thế nào để có nó, dù sao tôi cũng không cần, nhưng tôi nói cho em biết, Tôi-Tuyệt-Đối-Không-Đem-Đinh-La-Hối-Trả-Lại-Cho-Em.

Mắt y ngập đầy nước mắt, tính hay ghi hận của hắn với Đinh La Hối giống nhau như đúc, thậm chí còn cực đoan hơn, không có nhân tính.

– Em cứ như vậy gom đồ đạc cũng không nhấn lại một câu bỏ đi. Nói cho em biết, chỉ có Hạ Cực này bỏ rơi người khác, chưa từng ai có can đảm làm như vậy với tôi. Cho dù em chẳng là gì, tôi cũng không chấp nhận em dùng phương pháp này. Em có biết lúc đó tôi có bao nhiêu tức giận không? Hết lần này đến lần khác em biến mất không thấy tăm tích, làm cho tôi tìm em không được. Nhưng ông trời cũng thật công bằng nha, để tôi gặp lại em, vừa đẹp để tặng cho em một cái cảnh cáo.

Y cầu xin hồi lâu chỉ đổi lấy được sự vũ nhục của Hạ Cực. Y tuyệt vọng quay về nhà, Đinh Nhất Phong hai tròng mắt sưng đỏ, nhìn thấy mặt y liền quay đi chỗ khác.

Tay chân y không còn chút sức lực nào ngã lăn ra giường, nước mắt không ngừng tuôn ra, nhưng Đinh La Hối thì sẽ không bao giờ quay trở lại với y nữa rồi.

Y chỉ còn biết ghen ngào, đây là sự trả thù của Hạ Cực, đầu tiên là làm cho y rơi vào lưới tình, đưa y đến khách sạn, chăm sóc y hết mực ôn nhu, chờ y hoàn toàn đắm chìm trong đó thì lập tức không thèm nhìn đến y, quay ra quan hệ với người khác, chính là muốn y cõi lòng phải tan nát thống khổ.

Hơn nữa sau đó hẳn còn phát hiện ra Đinh La Hối là con của hắn, càng có thêm mục tiêu để trả thù, hẳn rất biết cách làm như thế nào mới có thể làm cho y thống khổ đến cực điểm, để cho hắn biết hậu quả của việc bỏ đi không nói một lời nào lúc trước.

Sau ngày đó, y sống cũng giống như xác chết chưa chôn, Đinh Nhất Phong mất đi Đinh La Hối qua một đêm như già hơn mười tuổi, mặc dù nói với hàng xóm là Đinh La Hối đi học ở Đài Bắc, nhưng từ sự tuyệt vọng cùng mất mát trong mắt hai người tất cả mọi người cũng biết chuyện không đơn giản chỉ có vậy, chỉ là hàng xóm tâm địa tốt không có hỏi thêm nhiều mà thôi.

Đinh Nhất Phong rất tuyệt vọng, thường ngày còn cùng y nói vài câu, nhưng từ đó cũng cho rằng y vốn là hận thù cá nhân mà bắt cóc con Hạ Cực đem đi, chuyện tán tận lương tâm này mà y cũng dám làm, Đinh Nhất Phong đối với y đã hoàn toàn thất vọng rồi.

Đinh Tông Nho không có cách nào giải thích thân thế của Đinh La Hối, mà Hạ Cực lại đúng là cha ruột của nó, y chỉ có thể đem sự ủy khuất này cùng nước mắt nuốt ngược vào trong lòng.

Mọi chuyện đều trở thành quá khứ, Đinh La Hối hình như đúng là muốn đoạn tuyệt mọi quan hệ với bọn họ, ngay cả một lá thư cũng chưa từng gửi về. Đinh Nhất Phong cơm ăn càng ngày càng ít, ánh mắt cũng dần trở nên ảm đạm. Mỗi lần có trẻ con đi học ngang qua cửa nhà thì ông lại hiện lên vẻ mặt bi thương mà nhìn theo đứa trẻ ngang ngang tuổi Đinh La Hối kia.

Đinh Tông Nho không cách nào nói ra được lời xin lỗi, nhưng mà nhìn cha đã lớn tuổi như vậy rồi nhưng chỉ có thương tâm, y cố gắng dần xuống trái tim bất an của mình.

Để an ủi cha già, y không thể mềm yếu mà khóc, chỉ có thể hằng ngày càng thêm ra sức chiều cố cuộc sống của ông. Nhưng mà y biết mình cũng giống Đinh Nhất Phong, trong ngực tràn đầy bi thống.

Ba tháng trôi qua, Đinh Nhất Phong ngã bệnh, bệnh tim của ông tái phát phải đưa đi cấp cứu, ông nằm trên giường chảy nước mắt nói

– Ba muốn gặp La Hối.

Bi thương cùng thống khổ cố gắng giấu diếm mấy tháng qua của Đinh Tông Nho cơ hồ mất sạch, y vừa khóc vừa cam đoan

– Ba, con sẽ đem nó về gặp ba, con xin ba cố gắng cầm cự.

Bộ phim Hạ Cực quay tại Đài Nam đã sớm đóng máy, bây giờ đã chuyển về Đài Bắc quay tiếp phim khác, Đinh Tông Nho đến Đài Bắc, y cần phải khẩn cầu người đó, để người đó cho Đinh La Hối gặp mặt ông nội một lần.

Y mất rất nhiều công sức, đi vào cả trong những studio quay phim để tìm, nhưng mà Hạ Cực căn bản xem y như không khí, hẳn tại Đài nam là vì muốn trả thù y cho nên bên người chưa từng mang theo vệ sĩ, để cho hai người có thời gian ở cùng một chỗ.

Nhưng ở đây là Đài bắc, bên người hẳn lúc nào cũng có vệ sĩ ngăn cản người quấy rối, không phải Hạ Cực đặc biệt chỉ thị, căn bản sẽ không thể gặp được hắn.

Y thống khổ tìm kiếm trong tuyệt vọng, Đinh Nhất Phong bệnh tình ngày càng thêm nguy kịch mà Hạ Cực ngay cả bóng lưng cũng không thấy, y lại không có bạn bè nào để có thể nhờ hỗ trợ, càng huống chi y cũng không phải là người có nhiều tiền để thuê người tìm kiếm tin tức.

Y chỉ có thể đợi ở những nơi Hạ Cực có thể ghé qua, hi vọng Hạ Cực nhìn thấy tình trạng của mình mà cho y một cơ hội.

Một ý nghĩ vụt qua, y nghĩ đến một nơi rất có khả năng...

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Hạ Cực đóng phim liên tục, vai diễn khó lần trước lại thêm danh tiếng của đạo diễn Vương Thiên Ốc thành ra kịch bản gọi đến hắn tới tấp. Trước khi trình chiếu cả trên các kênh truyền hình thực tế lẫn các bảng xếp hạng đều đánh giá rất cao. Tỷ lệ người xem tập cuối phá kỷ lục phim truyền hình từ trước đến giờ. Tiệc kỷ niệm lần này càng trở nên phi thường náo nhiệt.

Hạ Cực nghe người khác chúc mừng, miệng hắn lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, mơ hồ mang theo phong thái vương giả.

Vương Thiên Ốc sau khi cơm no rượu say, vỗ vỗ bờ vai của hắn:

– Hạ Cực, anh diễn rất tốt, thật sự rất tốt, rất giống sao chép nguyên bản.

Nghe được lời đó, Hạ Cực ban đầu còn có cảm giác được khen ngợi, tới lời cuối cùng, Hạ Cực sắc mặt khẽ thay đổi, hắn hỏi:

– Đạo diễn Vương nói như vậy là có ý gì?

Vương Thiên Ốc nheo mắt nhìn hắn

– Kì thật tôi với Mân Hồng cũng không quen biết nhiều, tôi có xem qua mấy bộ phim anh đóng, anh nói chung cũng rất có thực lực và tố chất, nhưng mà sau khi trực tiếp hợp tác với anh tôi cảm thấy Mân Hồng nói cũng không có sai, cảm tình của anh đều là sao chép, vốn là diễn lại tình cảm của người khác, còn chính anh thì là trống rỗng không có hồn. Anh diễn một người si mê một người đến tận tâm can nhưng trong đáy mắt lại không hề có một tia yêu thương nào cả, càng không có cảm tình, chỉ là một mảng trống rỗng.

Sắc mặt Hạ Cực đã rất khó xem, Vương Thiên Ốc luôn luôn đặc tội với người khác, thoải mái mắng diễn viên cho dù người đó rất nổi tiếng, hắn cũng không sợ sắc mặt khó coi đó của Hạ Cực, ngược lại sau khi nói ra suy nghĩ của bản thân, có thêm một diễn viên xem thường hắn thì hắn cũng không phải là người quan tâm tới người khác nghĩ cái gì.

– Anh nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi dám cam đoan anh trụ lại không quá 10 năm, bởi vì tất cả cảm xúc của anh đều là giả tạo. Ban đầu anh có vẻ dùng vẻ ngoài xuất sắc, diễn xuất hoa lệ mà dấu điểm lừa gạt nhưng mà anh lại không có cách nào làm cho người xem thấy cảm động thật sự, hành động giả dối của anh sớm muộn cũng sẽ làm cho người ta chán.

Hắn tiếp tục nói:

– Bởi vì anh là nhân tài rất khó tìm, cho nên tôi mới nói thẳng cho anh biết, nếu như anh có thể đột phá, tất cả đạo diễn trên thế giới này đều mời anh đóng phim của họ.

Hắn quãng thêm một câu đùa cợt

– Nhưng mà điều đó chỉ có khả năng sau khi anh đạt được đột phá.

Hạ Cực tức giận tới phát run, hắn nắm chặt cái chén trong tay. Vương Thiên Ốc gãi đầu, càng nói càng không lưu tình, dù sao hắn cũng đã đặc tội với rất nhiều diễn viên, nhưng sau đó tất cả những diễn viên này đều tình nguyện cùng làm việc với hắn, sau khi cùng làm việc với hắn, trải qua ma luyện, diễn xuất lại nâng cao thêm một bước.

Lúc ấy bất luận có bao nhiêu khó chịu tức giận với Vương Thiên Ốc, sau đó sự thật luôn chứng minh lời của hắn nói không có sai. Đề nghị của hắn tựa như một đao đoạt mạng, lại thêm cá tính của hắn thẳng thắn, không cố ra vẻ quanh co.

– Oh, được rồi, tôi quên nói, tôi cảm giác anh là một tên hỗn đản vô tâm vô phể, anh có thể diễn tốt được vai diễn si tình thì đúng là làm bộ. Ha ha ha.

Hạ Cực tức giận đứng lên, sự kiêu ngạo không cho phép hắn nghe thêm bất kì lời nói nào như vậy.

Vương Thiên Ốc giương mắt lên nhìn hắn

– Bất quá trong khi quay phim có phát hiện làm cho tôi có cảm giác những cố gắng của anh không phải hoàn toàn không có hi vọng, cho nên hôm nay tôi mới có thể thành thật nói cho anh biết những lời này.

Hạ Cực nguyên bản muốn xoay người rời đi, giờ phút này, hắn quay đầu lại nhìn Vương Thiên Ốc. Vương Thiên Ốc sờ ria mép trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

– Lúc quay phim ở Đài Nam, khi phôi cảnh bị rơi xuống anh phi thân chạy ra bảo vệ một người công nhân.

Hạ Cực hừ lạnh, đó là chỉ vì muốn Đinh Tông Nho rơi vào bẫy nên mới cố tình làm ra vẻ ôn nhu, hắn như thể nào có thể sẽ vì Đinh Tông Nho làm ra mấy chuyện che chở đó, mà chính mình còn có thể bị thương, hủy hoại nghiệp diễn viên. Là hắn xem góc độ phôi cảnh rơi xuống tuyệt không có cơ hội làm hắn bị tổn thương nên hắn mới làm bộ chạy tới bên người y.

– Công nhân kia nhìn vào bộ dáng rất đẹp của anh, lúc anh đứng dậy phôi bụi đất dính trên tóc, ánh mắt anh lúc đó có mang theo một tia tức giận. Tôi còn đặc biệt quay lại lúc đó, xem như là đồ bí mật, bởi vì đó là một cảnh quay hết sức đẹp mắt rung động lòng người. Tôi sẽ chép cho anh một bản, anh có thể so sánh với phim anh diễn để thấy sự khác biệt.

2 ngày sau, hắn nhận được đoạn phim Vương Thiên Ốc gửi tới, hắn liền mở ra xem.

Chỉ kéo dài khoảng hai phút đồng hồ, chính là khi bối cảnh rơi xuống hắn nhào người đến bảo vệ Đinh Tông Nho, sau đó là Đinh Tông Nho chậm rãi bám vách tường đứng lên, nhưng mà ánh mắt Đinh Tông Nho khi đó đẹp đến kinh tâm động phách, trong ánh mắt của y chỉ có một tiêu điểm duy nhất chính là Hạ Cực, cũng bởi vì ánh mắt này của y, Hạ Cực trong đoạn phim thoát nhìn cũng không giống bình thường.

Trước kia diễn xuất của hắn giống như một công thức với độ chính xác rất cao, tuyệt không có chút khác biệt nào, nhưng hắn trong đoạn phim lại rất tự nhiên chân thật, ánh mắt hắn nhìn Đinh Tông Nho mang theo sự ôn nhu hết sức mơ hồ.

Hạ Cực xem đi xem lại hơn mười lần, hắn nghiên cứu ánh mắt cùng hành động của mình lúc đó, cũng nghiên cứu sự si vọng không biết phải hình dung như thế nào trong mắt Đinh Tông Nho trong lúc đó.

Hắn trước gương không ngừng bắt chước, cũng chỉ thấy càng làm càng tệ, chẳng thể nào bắt chước được, cũng không có cách diễn lại được dù chỉ 1% tình cảnh lúc ấy.

Hắn ngồi suy nghĩ sâu xa trên salon, cuối cùng gọi điện thoại cho vệ sĩ nói nhỏ

– Uh, người lần trước trong studio sao? Đàn ông tóc ngắn, da hơi đen? Anh cho họ vào đi.

Ngay lúc Đinh Tông Nho tưởng chừng đã tuyệt vọng đến cực điểm, không còn bất kì tia hi vọng nào nữa, Hạ Cực lại đồng ý gặp y.

Y đi vào trong nhà Hạ Cực, đây là nơi trước kia y ở, hết thảy không có gì thay đổi, ngay cả bài trí cũng giống y như cũ.

Hạ Cực ngồi trên ghế sa lông lạnh lùng nhìn y

– Có chuyện gì?

Nói chuyện đã không còn giống như lúc trước nữa rồi, Đinh Tông Nho bi thương nói

– Cha tôi bị bệnh, ông rất muốn gặp La Hối. Hạ Cực, tôi cầu xin anh, anh cho nó gặp cha tôi được không? Chỉ gặp một lần thôi cũng được.

– Tôi đã đưa La Hối đi du học, ở bên đó đã khai giảng rồi, muốn để nó quay trở về là không thể, nó rất thích được ở kí túc xá.

Đinh Tông Nho đau khổ nhìn xuống sàn nhà, y khổ cực tiết kiệm tiền bạc như vậy chính là muốn khi La Hối tốt nghiệp trung học có thể đi du học. Kì thực lấy tài lực của Hạ Cực, rất nhanh có thể thỏa mãn tâm nguyện của con, đứa nhỏ này bây giờ nhất định vui đến quên trời đất, quả nhiên để cho Hạ Cực nuôi con mới có thể cho nó có được tất cả những gì nó muốn.

Hơn nữa ý tứ Hạ Cực cũng rất rõ ràng, chính là hắn sẽ không để cho con quay trở về.

– Bằng không nhờ nó viết một lá thư, cha tôi thật sự bệnh rất nặng, ông rất nhớ La Hối. La Hối là một tay ông nuôi lớn, ông đối với nó tình cảm rất sâu nặng.

Y khẩn cầu, mặc dù biết cơ hội thành công chẳng hề cao một chút nào.

– Chuyện này không phải là không thể, muốn để nó quay về cũng có thể làm được

Hạ Cực như thế liền đáp ứng thoải mái, làm cho Đinh Tông Nho khiếp sợ đến cực điểm, y nước mắt ào ào rơi xuống

– Cảm ơn anh Hạ Cực, cảm ơn anh.

Y cảm động run rẩy nói không nên lời. Hạ Cực nắm lấy cánh tay của y

– Nhưng cần có một điều kiện

Hạ Cực nhìn Đinh Tông Nho gần trong gang tấc, hắn hạ giọng nói:

– Em cần phải ở lại đây, chỉ khi nào tôi đồng ý cho em ra ngoài thì em mới có thể đi ra ngoài.

Đinh Tông Nho không biết hắn có ý gì, thân thể y run rẩy, hắn chỉ chạm vào cánh tay của mình, chỗ đó liền truyền lên một trận đau đớn như lửa thiêu, y biết chính mình yêu Hạ Cực, chỉ cần một câu nói mơ hồ của Hạ Cực liền khiến cho tâm lý của y lần nữa nổi lên sóng lớn.

– Cha của em ở Đài Nam tôi cũng có thể đem ông chuyển đến bệnh viện tốt nhất ở Đài Bắc. Yêu cầu của tôi với em chỉ có vậy, cùng sống với tôi, những vấn đề khác cũng không cần hỏi.

Đinh Tông Nho không thể hiểu tại sao hắn lại làm như vậy, y mở hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn lên Hạ Cực hôn xuống bờ môi của y, tình cảm ào tới mãnh liệt làm cho chân y nhũn ra không cách nào đỡ nổi chính mình.

– Không, không, không nên như vậy mà Hạ Cực.

Y ra sức từ chối, y không thể phát sinh quan hệ với Hạ Cực thêm một lần nữa, y bị Hạ Cực làm tổn thương tới tận tim óc, y biết đây chỉ là thú vui nhất thời của hắn, rất nhanh thôi hắn sẽ chán ghét y, rồi sau đó chính mình sẽ phi thường thống khổ, chính lại đã có kinh nghiệm vô số lần rồi.

– Tại sao không nên?

– Tôi yêu anh.

Những lời này nhiều năm trước y đã nói với Hạ Cực vô số, vô số lần, mỗi một lần đều làm cho y đau lòng đến cực điểm. Hạ Cực đưa hắn ngồi lên ghế Sa Lon, những lời này đối với hắn hoàn toàn không có ý nghĩa. Hắn nói

– Vậy cũng tốt, tôi cũng không có chán ghét em.

Không có chán ghét và yêu căn bản là hai chuyện khác nhau. Hạ Cực là người tàn nhẫn như vậy, hắn trừ diễn xuất ở bên ngoài, đối với người khác căn bản là không có tình cảm. Hắn cũng không biết chắc lời hắn nói ra mang theo sức sát thương lớn đến mức nào, có lẽ chính là bởi vì hắn hoàn toàn không có cảm giác với sự thống khổ của người khác. Về mặt này hắn với La Hối giống nhau như đúc.

– Không chán ghét, cũng không có nghĩa là anh yêu tôi.

– Tôi cũng không nghĩ đến tôi sẽ yêu em, em căn bản không có gì nổi bật, người rất bình thường.

Hạ Cực thành thật nói ra cảm giác của hắn đối với y, đem lòng y giảm một cước rất đau, nhưng ít nhất Hạ Cực cũng không có lừa gạt y.

Lấy bề ngoài cùng địa vị bây giờ của Hạ Cực, hẳn đích xác tìm được rất nhiều người tốt hơn y, y cũng biết mình chỉ là một người đàn ông tầm thường chẳng có gì thú vị. Thanh âm của y khàn khàn, trong lòng nhưng đang uống thuốc độc, lệ quang ảm ướt thối khổ trào ra

– Nếu như chúng ta phát sinh quan hệ, tôi hoàn toàn không có cách chịu đựng được việc anh cùng người khác ở chung một chỗ.

– Tôi sẽ không ở chung với người khác, chỉ đến khi nào em không còn ở đây nữa mới thôi.

Hạ Cực nói đơn giản, Đinh Tông Nho trong mắt mơ hồ đầy nước mắt, tay y chạm nhẹ vào bả vai Hạ Cực, không có biện pháp tin được những lời hứa hẹn mà mình vừa nghe thấy, y nổi giận

– Anh... Anh nói thật sao?

Hạ Cực chăm chú nhìn vào người đàn ông trước mặt, y có lẽ chẳng có gì được gọi là đẹp mắt, nhưng vẫn có một điểm đặc sắc, chính là y nhìn chính mình ánh mắt liền tỏa ra sự sùng bái cùng tình yêu say đắm. Hắn muốn học được điều này. Để học được cái này, chỉ cần đặt người trước mặt lên giường, căn bản là tiết kiệm được rất nhiều học phí.

– Đúng vậy!

Hắn hôn xuống môi Đinh Tông Nho, hơn nữa hắn cũng không chán ghét Đinh Tông Nho cho dù y là đàn ông, nhưng thân thể của y vẫn có thể thỏa mãn nhu cầu *** của hắn.

Đinh Tông Nho ôm chặt bờ vai của hắn, hắn tại giường lớn vô cùng thành thực làm một hồi, nhưng mà tâm trạng hắn cũng không có chút tình ái. Khi Đinh Tông Nho mang theo tình cảm lưu luyến cùng nhiệt tình yêu thương trên mặt, y cam nguyện dâng ra hết thảy động tác cơ thể, *** cùng tình yêu tan ra trong tiếng rên rỉ phóng đảng, hắn chú mục ghi nhớ điều này có thể giúp hắn diễn xuất tốt hơn trong những bộ phim sắp tới.

Hắn tỉnh táo giống như pháp y, trước mắt hắn không phải là người mà chỉ là một khối công cụ để cho hắn phân tích được thất tình lục dục của loài người mà thôi.

.
. .
.

Đinh Tông Nho mỗi ngày đều đến bệnh viện chăm sóc Đinh Nhất Phong, tình trạng của Đinh Nhất Phong không có khả quan hơn, y trấn an Đinh Nhất Phong nói Đinh La Hối rất nhanh sẽ trở về, nó bây giờ đang làm thủ tục.

Một ngày lại một tháng trôi qua, Đinh La Hối cũng chưa về nước, Đinh Tông Nho có chút lo lắng hỏi Hạ Cực chính xác lúc nào La Hối mới có thể trở về.

Hạ Cực vẫn lạnh lùng như bình thường, thản nhiên nói

– Tôi đã nói cho nó biết rồi.

Đinh Tông Nho không dám hỏi lại nữa, Hạ Cực bình thường cũng không có nói nhiều. Hai, ba tháng nữa lại trôi qua, Hạ Cực hợp tác đóng phim với một đạo diễn lớn, diễn xuất của hắn xuất thần nhập hóa, hành động tinh tế khiến cho đạo diễn kia đứng thẳng lên vỗ tay khen ngợi. Ngay lúc thanh danh Hạ Cực như mặt trời ban trưa, Đinh Nhất Phong lâm vào hôn mê, bệnh tình càng lúc càng nguy cấp.

Đinh Tông Nho nhận được tin tức ấy, tại bệnh viện khóc cơ hồ đến té xỉu, y hỏi Hạ Cực rốt cuộc La Hối chừng nào mới có thể về nước. Hạ Cực đã học được hành động hắn muốn, cũng không cần dấu diếm việc này, đồng thời hắn nhận định Đinh Tông Nho cũng chẳng còn giá trị lợi dụng nữa.

Hắn lạnh lùng nói

– Nói nói nó không trở về

Đinh Tông Nho chịu đã kích lớn, bật thốt lên hỏi

– Tại sao?

– Nó nói nó với em là người xa lạ, nó không cần lãng phí thời gian vì người xa lạ.

Đinh Tông Nho có thể tưởng tượng về mặt lãnh khốc của Đinh La Hối khi nói những lời này, y che lại miệng những tiếng bi thương từ trong lòng phát ra, đứa con mà y hết lòng che chở từ nhỏ đến lớn, ngay cả khi Đinh Nhất Phong nguy kịch đều không để làm cho nó muốn trở về gặp lần cuối thì còn nói được gì nữa.

– Gọi điện thoại cho con, cho ta nói với con, nói với con...

Y khóc đến run rẩy cả người, cầm lấy điện thoại. Hạ Cực lạnh lùng đứng dậy đối với y nói:

– Từ mai em có thể ra ngoài.

Đinh Tông Nho ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn người đàn ông tuấn mĩ như thiên thần trước mắt, Hạ Cực nói lời chia tay với y, điện thoại trong tay y rơi xuống dưới

– Tôi đã chán em lắm rồi, không muốn tiếp tục với em nữa.

Đinh Tông Nho mở miệng nhưng chẳng có âm thanh nào phát ra, y dựa vào cái bàn trong phòng khách, một đêm cũng không có chợp mắt. Bên ngoài lát phất mưa đầu màu hạ, có lẽ là do liên tiếp nhận đả kích y đã sớm kiệt sức, dù thống khổ cũng chẳng còn nước mắt để mà khóc. Y chẳng còn sức lực nhìn màn mưa ngoài cửa sổ.

Y rất cuộc đã hiểu rõ Hạ Cực nói cái gì với mình. Hạ Cực không yêu y, cho tới bây giờ cũng chưa từng, bằng không sẽ không hờ hững nhìn sự thống khổ của y như vậy, thậm chí còn bỏ đá xuống giếng... ngay tại thời điểm y thống khổ nhất, đem y trở thành rác rưởi tổng ra khỏi nhà.

Ngày hôm sau, y đỡ dẫn mang theo trái tim lạnh như tro tàn thu thập đồ dùng cá nhân, quay về ở lại trong bệnh viện bên cạnh Đinh Nhất Phong trong những giờ phút cuối cùng.

Đinh La Hối không có trở về, y trăm phương ngàn kế hỏi thăm địa chỉ trường học bên Mĩ của con, viết cho con một lá thư, hi vọng con có thể trở về gặp ông nội một lần cuối cùng, Đinh La Hối cũng bỏ mặc.

Tính cách của đứa trẻ này cùng với cha ruột nó giống nhau như đúc. Trái tim y lạnh đến cực điểm, lòng tuyệt vọng cực độ. Khi trái tim của Đinh Nhất Phong ngừng đập cũng là thời khắc trái tim y với đôi phụ tử ấy đóng băng.

Y làm một tang sự đơn giản, trái tim hoàn toàn chỉ còn lại sự trống rỗng. Đinh Nhất Phong ôm hận mà chết. Đến phút lâm chung vẫn một mực chờ Đinh La Hối trở về, ông khóc lóc kêu gào, y biết Đinh Nhất Phong là quá mức thương tâm, bằng không ông hẳn là có thể sống lâu hơn được một chút. Điều là bởi vì đứa con bất hiếu như y, lúc đầu làm ra những chuyện lỗi mẫn mới khiến cho cha không chịu nổi kích động mà qua đời.

Y đối với Hạ Cực cùng Đinh La Hối tâm tàn ý lạnh, sau khi làm xong mọi hậu sự cho Đinh Nhất Phong sớm đã dùng hết tất cả tiền bạc để dành. Y trở về lại căn nhà cổ ở nông thôn nhưng lại phát hiện một chuyện y không thể nào tiếp nhận.

Y lại có con với Hạ Cực.

Y mấy ngày nay đầu óc mê man, ban đầu tưởng rằng do mình thương tâm quá lớn, hơn nữa tinh thần lại chịu áp lực cho nên mới không có tinh thần. Nhưng mà liên tục nửa tháng, mỗi khi rời giường buổi sáng y đều rất muốn nôn, mấy ngày hôm nay tình trạng này càng thêm trầm trọng, y cứ tưởng rằng mình bị đau bao tử.

Y tới phòng khám nói rõ bệnh trạng, bác sĩ ghi cho toa thuốc. Y về nhà sau khi uống thuốc liền nôn thốc nôn tháo, cả thuốc cũng nôn ra. Sau khi nôn xong y ngồi co quắp tê liệt trong phòng tắm, toàn thân không nhúc nhích được.

Y cả đời này chưa từng bị nôn nghiêm trọng như vậy, trừ lúc có thai La Hối. Lúc này, một ý nghĩ đánh vào đầu óc, y vội cầm ví vào trong hiệu thuốc mua que thử, thử ra kết quả khiến y mơ hồ muốn điên.

Bởi bí mật đó, mỗi lần y cùng Hạ Cực một chỗ đều dùng bao cao su. Y cả người phát run nhớ lại, có lần Hạ Cực có dùng bao cao su, nhưng cũng có một lần thân thiết, Hạ Cực không muốn dùng, mặc cho y cầu xin, hắn cũng không chịu mà cứ thế tiến vào.

Chỉ một lần đó thôi vậy mà y lại trúng xổ số.

Y run rẩy gọi đến một người đã nhiều năm không có liên lạc, y báo danh tánh của mình để thư kí chuyển cuộc gọi. Y cất tiếng suy yếu nỉ non như khóc, tràn ngập vô vọng lẫn tuyệt vọng cùng thống khổ chồng chất.

– Tiến sĩ Cung, tôi có thể phá thai không?

Cung Tú Nhân nhận ra người đang nói chuyện điện thoại là người được mình đỡ đẻ trước kia nên rất vui. Đồng tính mang thai đã sinh sản là rất hiếm cũng rất nguy hiểm. Em bé được sinh ra phần lớn cũng thông minh hơn người.

Nhưng mà so với tài năng còn mang theo cá tính cố chấp giống như cha mẹ nó, như vậy tính tình cố chấp cả đời cũng khó có thể thay đổi. Đây mới là điều hấn để ý nhất, hấn không hi vọng đứa trẻ mình đỡ đẻ có bản tính tàn nhẫn, thậm chí có thể giết người, cho nên hấn mới nghiêm túc lựa chọn người phù hợp.

Hắn còn nhớ rõ Đinh Tông Nho, y khi đó là trợ lí của đại minh tinh Hạ Cực, hai người bởi vì yêu nhau mà kết hợp, khi gặp y lần đầu y vẫn còn là một thiếu niên nói về những sự tình phức tạp với Hạ Cực bằng ánh mắt lấp lánh. Hấn không quên được ánh mắt sâu đậm luyện ái của y dành cho Hạ Cực.

Hắn cũng có đề cập qua những vấn đề như báo chí sẽ viết về chuyện tình này nọ của Hạ Cực,... Đinh Tông Nho nhỏ giọng nói vì Hạ Cực là ngôi sao điện ảnh, phải tung hỏa mù, tạo ra những chuyện này nọ để báo chí có chuyện mà nói.

Trong quá trình trao đổi, Hạ Cực cũng chưa lần nào cùng Đinh Tông Nho đến đây, Đinh Tông Nho luôn xin lỗi nói Hạ Cực đóng phim ở nước ngoài, không thể làm phép phân thân chứ không phải do hấn cố ý.

Hắn cuối cùng cũng biết được nguyên nhân vì sao, hấn nói cho Đinh Tông Nho biết hấn coi trọng y, bởi vì ấn tượng của hấn đối với y rất tốt, cho nên hấn tình nguyện hỗ trợ Đinh Tông Nho sinh em bé, trước đó cũng nói cho y biết rõ những nguy hiểm trong quá trình sinh sản.

Hắn an bài cho Đinh Tông Nho ở lại bệnh viện chờ sinh, bởi vì Hạ Cực là diễn viên lớn, không thể làm ra chuyện khiến giới báo chí chú ý thành ra Hạ Cực cũng không có đến bệnh viện. Bụng Đinh Tông Nho càng ngày càng lớn, thậm chí đến lúc gần sinh thì thái độ của hấn đối với Hạ Cực đã không còn kiên nhẫn.

Hấn không cách nào hiểu được trong khi Đinh Tông Nho trước mắt sống chết chưa rõ mà vẫn cố sinh em bé còn cái tên đàn ông tên Hạ Cực kia lại vì sự nghiệp mà không chịu đến bệnh viện chăm sóc y.

Đinh Tông Nho luôn xin hấn đừng tức giận, tình hình của y vẫn rất khả quan, nhưng phía sau sự lạc quan đó chung qui vẫn làm cho hấn cảm giác có một tia lo lắng, hấn không biết điều đó là gì, nhưng mà Đinh Tông Nho sau khi sinh em bé, thanh toán hết tất cả viện phí đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian. Đây là lần đầu tiên sau rất nhiều năm hấn nhận được điện thoại của y.

– Anh nói cái gì? Phá thai?

Cung Tú giật mình đứng dậy rống to, hấn rất ít khi thất thố như vậy, thần kinh hấn được rèn luyện rất vững, tính tình luôn luôn trầm ổn nhưng hôm nay nghe được hai chữ kia cũng phải giận dữ hét lên.

– Tôi đã nói với anh lúc nào cũng phải hết sức cẩn thận rồi mà. Cơ hội sinh sản rất thấp, chỉ cần có rồi thì phải giữ tinh thần vui vẻ. Hơn nữa chuyện mang thai với người đồng tính là chuyện nguy hiểm vô cùng, càng không cần nói tới việc phá thai, trong lúc tôi chuẩn bị anh lập tức đến chỗ của tôi để theo dõi đi.

Đinh Tông Nho ở đầu bên kia trở nên trầm mặc, Cung Tú ôn nhu nói

– Anh vì sao muốn phá thai? Hạ Cực không phải rất thích trẻ con sao? Hay là hai người ở chung với nhau không hòa hợp?

Đinh Tông Nho âm thanh khàn khàn, cơ hồ trả lời rất nhanh

– Không có việc gì đâu tiến sĩ Cung, chỉ là tôi hay suy nghĩ quá thôi. Hạ Cực là một ngôi sao, tôi không muốn làm anh ấy phải lo lắng, anh cũng biết tôi lần trước sinh La Hối gặp phải chút chuyện nên hẳn có chút lo lắng mà thôi.

Cung Tú cười an tâm, lần trước Đinh Tông Nho sau khi sinh em bé xảy ra chút sự cố, nhưng đến thời điểm này thì điều đó sớm không thành vấn đề nữa rồi.

– Anh lần trước gặp nguy hiểm rất lớn, thiếu chút nữa là bị băng huyết rồi. Nhưng mấy năm nay tôi ra sức tìm hiểu khắc phục vấn đề này, sự nguy hiểm so với trước kia đã giảm bớt 50% rồi. Anh có thể nói cho Hạ Cực yên tâm.

Đinh Tông Nho tại đầu điện thoại bên kia lại không nói cái gì nữa, Cung Tú quan tâm hỏi

– Ngữ khí của anh nghe không được tốt lắm. Có chuyện gì vậy?

Đinh Tông Nho chỉ thì thào nói mang thai nên buồn nôn rất khó chịu, nhân tiện cúp máy.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Y lẽ người quay trở lại giường, nước mắt ướt đầm chiếc gối bên dưới. Y vuốt ve bụng của mình, cái bụng hiện giờ vẫn bằng phẳng như y biết có một sinh mạng bé bỏng đang hình thành trong đó.

Là đứa con thứ 2 của y và Hạ Cực cũng chính là em của La Hối.

Nước mắt một giọt lại một giọt rớt xuống, trời cao là thương hay là đang đùa giỡn y, trước kia y ngàn cầu vạn cầu, dùng hết sạch tiền bạc mới có thể sinh ra được Đinh La Hối, cho nên mới không đem được một xu lẻ trở về quê. Bây giờ y rất nghèo, làm thế nào mới có thể sinh được đứa con này?

Ánh trăng đêm rằm ngoài cửa sổ, phương xa truyền đến tiếng chim kêu, âm thanh này khi Đinh Nhất Phong còn sống rất thích nghe, nước mắt lại vô thanh vô thức rơi xuống. Đinh Nhất Phong chết rồi, nhưng mà ngay thời điểm cha mất lại đột nhiên có đứa con này, đó không phải vốn dĩ cha sợ y cô đơn, cho nên đặc biệt phù hộ cho y trộm được đứa con này từ Hạ Cực sao.

Y biết Đinh Nhất Phong luôn luôn rất lo lắng về vấn đề tại sao y sống độc thân, sợ hẳn sẽ cô đơn sống quãng đời còn lại, mới giúp y từ trong tuyệt vọng le lói một tia hi vọng mong manh. Y nghe tiếng chim kêu ngoài xa, âm thanh ấy làm cho y bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình.

Hạ Cực không thương y, Đinh La Hối cũng không thừa nhận y, nhưng mà đứa trẻ này nếu có thể sinh ra được thì chính là đứa con của riêng y, có lẽ đó sẽ là một bé gái đáng yêu hoặc là một bé trai thông minh giống như là La Hối.

Ý định phá thai chớp mắt biến mất không còn tăm hơi, tiếng chim hót từ phương xa hình như cũng chính là lời nói của Đinh Nhất Phong, nói cho y biết tuyệt đối không được vứt bỏ đứa con này.

Y biết nếu Đinh Nhất Phong biết được sự thật cũng sẽ không bao giờ cho phép y vứt bỏ đứa bé.

Vì đứa con trong bụng y tìm một công việc nhẹ nhàng, buổi tối thì nhận thêm việc biên dịch làm ở nhà. Y đem tất cả những hàng hiệu trước kia ra chợ bán lại, mặc dù là hàng đã qua sử dụng bán ra cũng chẳng được bao nhiêu nhưng chỉ cần có người mua là sẽ có tiền. Y đem tất cả gửi vào tài khoản tiết kiệm, còn bản thân thì cố gắng tiêu xài thật tiết kiệm đến từng đồng.

Y biết chi phí tại bệnh viện của tiến sĩ Cung Tú là rất đắt đỏ, bởi đó là nơi duy nhất trên thế gian có thể giúp y một thân đàn ông mà có thể tự sinh em bé. Hơn nữa tiến sĩ Cung là người hết sức cẩn thận, để có thể tiết kiệm tiền y đi xe đêm đến bệnh viện khám thai định kì, lại thêm chuyện Hạ Cực không thể đến y đành phải nói dối thêm một chuyện.

Cung Tú kiểm tra kết quả xét nghiệm máu của y không quá lạc quan

– Anh Đinh, tôi thấy sắc mặt của anh không được tốt lắm hơn nữa tuổi cũng lớn rồi. Lần mang thai này thật sự rất nguy hiểm, anh tốt nhất là phải dưỡng thai cho kĩ, cố gắng nghỉ ngơi nhiều. Tôi sẽ báo cho Hạ Cực biết những điểm cần chú ý khi chăm sóc anh.

Đinh Tông Nho ngăn Cung Tú Nhân gọi điện thoại

– Hạ Cực bây giờ đang đóng phim rất là bận, cũng không cần quấy rầy anh ấy đâu. Tôi sẽ chú ý nghỉ ngơi thường xuyên. Với có thể cho tôi biết viện phí lần này là bao nhiêu không?

Cung Tú thông báo những khoảng cần chi trả. Y biết số tiền này đối với Hạ Cực chỉ là chuyện nhỏ nhưng đối với y bây giờ thì một khoảng phát sinh cũng cần rất nhiều tiền.

Y cố gắng giữ cho sắc mặt không thay đổi quay đi. Y không thể không chi trả số tiền này, nếu không trả được Cung Tú nhất định sẽ nghỉ ngơi. Y nhận công việc biên dịch ban đêm nhiều hơn, bởi làm việc quá sức nên thân thể càng ngày càng không được chăm sóc tốt.

Y luôn cố gắng nghỉ ngơi bất cứ lúc nào có thể, hát ru sinh linh trong bụng, y hi vọng con sau này sinh ra sẽ được khỏe mạnh.

Nhưng mà y đã làm việc quá mức vất vả nên té xỉu trong nhà xưởng. Quản đốc ép y về nhà nghỉ ngơi. Y ngủ cả ngày nhưng toàn thân vẫn mơ màng, nghe có người bấm chuông liên cố sức giữ tinh thần ra mở cửa. Thế nhưng thân thể y lại mềm nhũn vô lực mà té xuống thì có một đôi tay mạnh mẽ hữu lực ôm lấy y, đưa y vào phòng.

Khi y tỉnh lại thì trời đã sáng. Y nghe được tiếng động trong nhà bếp, tiếp theo là mùi thơm của thức ăn bay lên trong không khí. Y miễn cưỡng cử động thân mình, chỉ nghe thấy tiếng đàn ông xa lạ.

.

Y có chút ngạc nhiên bước xuống giường, vừa vặn lúc Vương Thiên Ốc quay đầu lại, hần gơ tay lên chủ động bắt chuyện.

– Này, có muốn ăn gì không? Thức ăn đặc biệt do Vương Thiên Ốc đứng bếp đó.

Hần không hiểu được chỉ có thể đứng nhìn vị đạo diễn nổi danh là hung thần ác sát này đứng sờ sờ bộ râu mép. Vương Thiên Ốc đem lại một tô thức ăn đưa đến trước mặt y. Y đói bụng, hơn nữa lâu lắm rồi cũng chưa có từng ăn qua đồ ăn do người khác nấu, y ngồi xuống ăn thử vài miếng. Ban đầu không hứng thú lắm nhưng nghĩ không ra thức ăn Vương Thiên Ốc nấu cũng thật là ngon, làm cho y ăn được thêm mấy miếng nữa.

– Như thế nào? Có ngon không? Cũng mở nhà hàng được rồi ha. Từ lâu tôi đã biết mình rất đa tài mà.

Y thành thật gật đầu. Vương Thiên Ốc cũng ngồi xuống bên cạnh. Thấy y ngừng ăn, hần mở miệng nói trước để ngăn cản y.

– Tôi nghĩ anh nhất định muốn hỏi tôi đến nhà anh để làm gì, có việc gì muốn hỏi anh phải không? Cái gì cũng đừng hỏi, tôi nói ngay bây giờ đây.

Hần nhìn vào mặt Đinh Tông Nho

– Tôi gần đây có ý tưởng về một bộ phim mà tôi rất tâm đắc. Người đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi chính là anh. Cho nên tôi tiện thể đến nhà anh thăm dò tình hình. Thành ra bây giờ tôi ở đây.

– Tôi? Phim... phim tâm đắc?

Miếng trứng trong miệng Đinh Tông Nho thiếu chút nữa là phun ra. Y không hiểu với tướng mạo của mình thì làm sao có thể xuất hiện trong phim mà lại là một bộ phim khiến cho đạo diễn Vương tâm đắc. Vương Thiên Ốc sau khi xem xét đột nhiên nắm lấy cằm của y thì thầm

– Tôi cũng biết, lấy bộ mặt vừa xanh vừa vàng của anh lúc này thì chẳng thể quay phim được. Cho nên trước tiên hẳn là nuôi anh mập mập lên sau khi anh khỏe lại rồi thì chúng ta bắt đầu quay phim.

– Nhưng mà...

– Không có nhưng nhị gì cả

– Nhưng...

Vương Thiên Ốc căn bản không có chùa đường cho người khác cự tuyệt.

– Ngay cả tôi là đạo diễn nổi tiếng giờ cũng phải khép nép năn nỉ anh đó, anh còn muốn cái gì nữa? Tiền công chúng ta sẽ thỏa thuận thỏa đáng. Tôi sẽ chi trả tất cả chi phí từ bây giờ cho đến khi anh sinh em bé có được không?

Đinh Tông Nho choáng váng một hồi lâu, Vương Thiên Ốc không có khí chất ngồi ngoáy lỗ mũi, một bên cười thật đắc ý. Muốn lừa gạt Vương Thiên Ốc hẳn thì không có phải là chuyện đơn giản đâu.

– Ha ha ha. Bất luận ai muốn giấu diếm điều gì khỏi mắt của tôi thì chỉ có nằm mơ thôi. Tôi làm đạo diễn lâu như vậy không phải chỉ để làm kiếng. Tôi đã thăm dò hoạt động bên chỗ tiến sĩ Cung. Sau khi nói chuyện với tiến sĩ Cung xong thì tôi biết ông ta đang nhận chăm sóc thai kì cho anh.

Đinh Tông Nho ngạc nhiên nói không nên lời. Vương Thiên Ốc càng không có khí chất xoa xoa cái mũi của mình

– Chỉ có thể nói anh thật bất hạnh, yêu ai không yêu lại đi yêu Hạ Cực. Căn bản Hạ Cực không có thừa nhận đứa bé này. Trên thực tế chỉ cần là người không có giá trị cho hắn sử dụng thì hắn xem như là rác rưởi, mặc kệ có phải cùng huyết thống với nhau hay không.

– Ông định uy hiếp tôi sao?

Vương Thiên Ốc nhìn quanh căn nhà trống trải của y một chút rồi cười. Điều này làm Đinh Tông Nho đỏ mặt, hắn chính xác không làm cho người ta có cảm giác đang bị uy hiếp

– Tôi không hề có ý định uy hiếp anh. Tôi giúp anh tất nhiên là có mục đích. Tôi chỉ cần anh để tôi thoải mái ghi hình anh để tôi có thể hoàn thành bộ phim của mình.

Vương Thiên Ốc ngửa đầu về phía trước

– Hơn nữa tiến sĩ Cung bắt đầu nghi ngờ anh tại sao mãi không chịu liên lạc với Hạ Cực.

Đinh Tông Nho lộ ra vẻ mặt lo lắng, Vương Thiên Ốc cười nói tiếp

– Bất quá anh cứ yên tâm. Tôi giúp anh giải quyết rồi.

Hình như cảm thấy phương pháp xử lí của mình có bao nhiêu phần tuyệt diệu, hắn cười hi hi ha ha

– Tôi nói với tiến sĩ Cung bởi vì tôi nổi tiếng quá, cho nên có rất nhiều người tò mò về đời tư của mình. Thành ra tôi mới nhờ anh nói tác giả cái thai là tên Hạ Cực đào hoa kia. Chứ kì thật đó chính là con của ta, của hai chúng ta.

Hắn nói xong lại tiếp tục cười

– Đương nhiên tiến sĩ Cung vẫn còn nghi ngờ, tôi đã nói anh là người tôi yêu tha thiết. Gạt ông ta xong tôi thấy chính mình không nên đi làm đạo diễn mà phải đổi qua làm diễn viên mới đúng.

Đinh Tông Nho kinh ngạc nói không nên lời. Vương Thiên Ốc giúp y thu thập hành lí nói

– Đi thôi. Nơi này anh không thể ở lâu. Sắc mặt anh hiện nay rất xấu rồi. Tôi đã hỏi qua Cung Tú Nhân. Anh tối thiểu phải tới bệnh viện 2 tháng trước khi sinh để kiểm tra thai nhi. Tất cả tiền viện phí tôi sẽ thanh toán. Đi thôi.

Đinh Tông Nho quả thật là bị hắn cưỡng chế, vừa lồi vừa kéo ra khỏi nhà đến bệnh viện tư nhân của Cung Tú. Ngày ba bữa hắn đều mang theo máy quay phim nói với Cung Tú “muốn ghi lại hình ảnh vợ yêu trong lúc mang thai” khiến cho người khác nghe mà nổi hết da gà, y nghe xong thì xấu hổ không thôi. Nhưng mà Cung Tú thì rất là cảm động.

– Thì ra là biện pháp che mắt thiên hạ. Cho nên chồng anh thực ra không phải là Hạ Cực thảo nào anh ngăn cản không cho tôi liên lạc với anh ta.

Vương Thiên Ốc ngồi một bên cười, nói dối trơn tru

– Có liên lạc cũng không sao. Tôi cũng đã có thông báo cho Hạ Cực biết. Dù sao anh ta cũng là người đào hoa, bị báo chí viết thêm một chuyện thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Chính hắn cười ha ha. Cung Tú cũng mỉm cười. Đinh Tông Nho dưỡng an ở chỗ hắn, Vương Thiên Ốc mỗi ngày đều hằng hái vác theo một máy quay phim chuyên dụng to đùng, hắn nhìn thấy thôi cũng phát mệt thể nhưng Vương Thiên Ốc dường như chẳng biết chán là gì suốt ngày ghi lại mọi khoảnh khắc của Đinh Tông Nho, làm cho hắn tin tưởng Vương Thiên Ốc mới đúng là người trong lòng của y.

Đinh Tông Nho quả thật là chịu không nổi, nhưng cũng không có cách nào giải thích được Vương Thiên Ốc muốn cái gì. Hắn khi quay phim giống y chang một bạo quân, tiếng nói ồn ào hơn nữa nói cho tất cả không có cãi lại được.

Y không biết tại sao hắn lại muốn quay phim về y. Chỉ biết là hắn đưa một cái máy quay về y, sau đó hắn nói vài câu rồi lại nói không đúng làm cho y không nhịn cười được.

Tâm tình của y so với lúc mới mang thai sáng sủa hơn rất nhiều. Thân thể cũng khỏe hơn không ít. Khi hắn ra ngoài đi dạo, có phóng viên một tờ báo đến chụp hình Vương Thiên Ốc, Vương Thiên Ốc chẳng những không né tránh lại còn quanh mình chính đại ôm ngang eo y, mắt chớp chớp pha trò cho phóng viên chụp hình, còn nhắc phóng viên nhớ chụp đẹp một chút.

Đinh Tông Nho dở khóc dở cười, Vương Thiên Ốc căn bản không có sợ người khác hiểu lầm. Qua ngày hôm sau, trên báo đưa tin Vương Thiên Ốc là đạo diễn đồng tính luyến ái. Bài báo cùng hình Vương Thiên Ốc ôm ngang eo y cười rạng rỡ khiến mọi người đều chấn động. Vương Thiên Ốc đưa y về nhà. Nhà của hắn nằm trong một khu khá sầm uất nhưng riêng nhà của hắn lại rất yên tĩnh lại tràn ngập màu xanh thiên nhiên. Vương Thiên Ốc nói với y đây là nơi tốt nhất để chăm sóc em bé sau khi sinh. Y cũng không khỏi phải thừa nhận điều đó.

Y thuận tiện ở lại nơi này. Ban ngày có người giúp việc đến giúp y những việc lật vật trong nhà. Y chỉ cần tập trung chăm sóc thai nhi, sau đó mới là để cho Vương Thiên Ốc có thể tự do quay phim y. Đây mới chính là mục đích chân chính của quái nhân Vương Thiên Ốc.

.

.

.

– Ha ha ha ha, Vương Thiên Ốc, ông cũng có ngày này.

Trong giới điện ảnh, tên tuổi của Vương Thiên Ốc như sấm dội bên tai. Diễn viên bị hắn mắng té tát chẳng còn mặt mũi không hề ít. Lại thêm tính tình quái dị của hắn lúc nào cũng nóng nảy, ví như có một diễn viên thần tượng lớn phát âm không chuẩn khiến hắn phật lòng lại thêm diễn viên đó là người do nhà tài trợ chỉ định càng khiến hắn bốc hỏa. Hắn tuyên bố nếu không phải do số của người đó may mắn thì hắn tuyệt đối chỉ có thể loanh quanh trong giới diễn viên loại C.

Nhưng mà hắn lại liên tục nhận được những giải thưởng lớn, những diễn viên từng hợp tác với hắn, cho dù lúc đầu còn non tay như thế nào nhất định cũng có ngày thành công. Có thể trở thành người đóng phim hắn đạo diễn chính là tiền đề để trở thành ngôi sao ở ngày mai, cho nên cho dù quan hệ với người khác không tốt nhưng vẫn có một đồng người đánh nhau sứt đầu mẻ trán để có thể được hắn mời đóng phim.

Bất quá trước kia hắn kết oán nhiều, trên báo cũng không đưa những tin tức có lợi cho hắn, chuyện của hắn trở thành đề tài cho người ta bàn tán, càng nói càng khó nghe.

– Tôi sớm biết Vương Thiên Ốc có vấn đề. Ánh mắt ông ta nhìn tôi căn bản là có ý đồ.

Một nam diễn viên thần tượng từng bị Vương Thiên Ốc mắng nói. Lời nói đó căn bản không thật không giả, bất quá có thể thấy rõ ràng ác ý nhắm vào Vương Thiên Ốc.

Lại thêm một nữ ca sĩ nổi tiếng khác, ca khúc của nàng được nhà tài trợ chỉ định làm nhạc nền trong phim. Vương Thiên Ốc chỉ nói đơn giản một câu bài hát tầm thường, dùng một bài hát khác thay thế bài của nàng. Nàng đến nay vẫn còn ghi hận chuyện đó.

– Trách không được Vương Thiên Ốc không có đàn bà bên cạnh bởi vì căn bản ông ta chỉ thích đàn ông. Anh Cực, anh trong lúc quay phim với ông ta có bị quấy rối không?

Cầm tờ báo, Hạ Cực hết sức ngạc nhiên. Hình trên báo không phải là Đinh Tông Nho với Vương Thiên Ốc đang thân mật sao. Mà tay của Vương Thiên Ốc lại còn choàng lên eo của Đinh Tông Nho cùng vẻ mặt thật đắc ý còn Đinh Tông Nho thì lại mang theo một tia thẹn thùng khi bị phóng viên chụp ảnh.

– Đây là loại báo gì?

Hắn trong quá trình hợp tác với Vương Thiên Ốc nhìn chung là khá vui vẻ, không có cảm giác chán ghét như những người khác. Nhưng mà nhìn thấy hình chụp trên báo làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

“Tình nhân của Vương Thiên Ốc là đàn ông...”

Bài báo cũng không có cố gắng pha giấm chua vào trong đó, Hạ Cực cũng chậm rãi điều hòa tâm lý đọc báo. Làm người của công chúng đã huấn luyện cho hắn những phản xạ cùng động tác trong cuộc sống lúc nào cũng phải toát lên vẻ tự do tự tại cùng ưu nhân. Phóng viên trong bài báo còn tiết lộ tin tức mỗi ngày Vương Thiên Ốc đều đến một bệnh viện nhỏ để thăm người tình của hắn..., Vương Thiên Ốc và Đinh Tông Nho đúng là có quan hệ nhân tình.

– Như thế nào lại như vậy

Hắn với Đinh Tông Nho chia tay chưa đầy hai tháng, Vương Thiên Ốc liền theo đuổi Đinh Tông Nho. Hắn buông báo xuống, trong lòng chỉ có kinh ngạc chứ cũng không có dao động gì lớn.

Trên thực tế việc trước kia Đinh Tông Nho chủ động biến mất rõ ràng là muốn thị uy với hắn. Hắn thì lại không cách nào tiếp nhận người khác dám coi thường mị lực của mình. Chưa từng ai dám nói lời chia tay với hắn trước đó.

Lúc này hắn chủ động chia tay Đinh Tông Nho, tự nhiên hắn cũng chẳng còn lưu luyến gì với y. Bây giờ y ở chung với ai cũng không liên quan gì đến hắn, cũng không làm cho lòng hắn cảm giác gì.

Hôm nay quay phim, hắn nhận được một cuộc điện thoại làm hắn giận dữ không thôi. Người đại diện hắn ở Mĩ chuyên thay mặt hắn sắp xếp ổn thỏa những việc liên quan tới La Hối thông báo cho hắn biết La Hối bị đuổi học.

Hắn lựa cho nó một ngôi trường học khá thoải mái, rất dễ dàng trong việc học. Để giảm bớt phiền phức cho mình, hắn lựa cho La Hối một trường học nội trú, chỉ cần có tiền là có thể vào học được. Học như thế nào để bị đuổi thì hắn không tưởng tượng ra. Lửa giận của hắn bốc lên, hắn không muốn trong lúc mình vất vả đóng phim lại còn phải đi dọn dẹp hậu quả cho tiểu quỷ đó.

– Tìm một trường khác cho nó đi. Bao nhiêu tiền cũng được.

Hắn lãnh đạm ra lệnh, lập tức tắt điện thoại di động. Nếu không phải vì muốn cảnh cáo và làm cho Đinh Tông Nho bị tổn thương, hắn vĩnh viễn cũng không tự đi tìm phiền toái mà nhận La Hối là con. Hắn cũng chẳng có thời gian để quản tên tiểu quỷ này. Trên cơ bản chỉ cần không có giá trị lợi dụng đối với sự nghiệp diễn xuất của hắn, hắn sẽ không bao giờ tốn thời gian với những người như vậy.

Một tuần sau, lại nhận được tin tức La Hối bị đuổi học. Hắn nói người đại diện tìm một ngôi trường khác cho nó, nhưng lần này cũng chỉ được thêm năm ngày rồi lại bị đuổi. Tìm một trường mới thì học được ba ngày. Ở trường cuối cùng, sau khi đưa nó đến gặp hiệu trưởng, còn chưa kịp làm thủ tục nhập học thì dưới cơn thịnh nộ của hiệu trưởng đã bị đuổi thẳng cổ ra khỏi trường.

Hắn biết tin thì mặt mũi tức đến xanh mắt. Người đại diện ấp a ấp úng nói trường tư thục nào giờ cũng biết tiếng xấu của La Hối, căn bản là không có trường nào muốn nhận nó vào học.

La Hối bị đuổi trở về Đài Loan, Hạ Cực tức giận nhìn nó

– Cậu làm cái gì? Hạ La Hối? Điểm thi các môn đều không đạt. Tất cả các trường học không nhận cậu vì nhân cách có vấn đề. Cậu có biết cậu đang làm cái gì không? Đốt kí túc xá? Xô bạn học ra khỏi ban công? Chê cười học thức của hiệu trưởng?

Hạ La Hối mặt không chút thay đổi, thậm chí còn cười khinh miệt

– Tôi ghét mấy trường ở đó, căn bản chẳng có gì đáng để học. Bạn học thì ngu ngốc chẳng khác gì heo. Tôi không muốn học chung với heo.

Hạ Cực đập bàn, cất tiếng âm trầm cảnh cáo

– Tôi cảnh cáo cậu, chỉ cần cậu đem lại bất kì phiền phức nào cho tôi, tôi mặc kệ cậu có phải phải là con ruột của tôi hay không tôi cũng quăng cậu đến Nam Cực, còn không thì tống cậu đến một nơi khi họ có gây nào đó ở châu Mỹ cho cậu ở chung với heo.

Hạ La Hối và hắn đều dùng ánh mắt lạnh lùng tóe đầy lửa giận nhìn nhau. Hiển nhiên đối với uy hiếp của hắn làm nó phi thường bức mình, nó ngẩng đầu lên

– Tôi đây cũng nói cho phóng viên biết ông căn bản không phải là người như bọn họ biết. Ông nói tôi là con ông nhưng ông căn bản không có để ý tới tôi. Ông không dạy tôi đọc sách, ông thậm chí còn nói chuyện với tôi, ông chỉ cần tôi cách xa ông càng xa càng tốt.

Hạ Cực cười miệt thị, tên tiểu tử này tưởng nó là ai vậy? Có ai qui định cha ruột phải chiều cổ con của mình đâu.

– Định lấy chuyện này ra phá vỡ hình tượng của tôi sao? Nhưng thật ra với chuyện một đứa con liên tục bị đuổi học làm cho kẻ làm cho như tôi đây phải phiền muộn ngược lại còn có thể giúp hình tượng của tôi tăng được mấy phần đó.

Hạ La Hối thân hình có chút run rẩy, lập tức ngẩng đầu càng cao. Hạ Cực chỉ ra ngoài cửa nói

– Tôi đã nói người sắp xếp chỗ ở cho cậu, cậu không cần ở chung với tôi. Tôi cũng không muốn nhìn thấy cậu.

Hạ La Hối đi về phía cửa, nó lớn tiếng gầm rú. Mấy ngày nay nó càng lúc càng rõ ràng Hạ Cực căn bản là không cần nó.

– Ông cơ bản là không muốn có tôi, tại sao lại muốn nhận tôi? Tôi là con ông mấy tháng nay ông cũng chưa từng một lần nói chuyện với tôi

Hạ Cực lộ ra vẻ mặt kinh thường

– Cậu có phải từ nhỏ đã bị Đinh Tông Nho tẩy não rồi không? Tôi việc gì phải quan tâm đến cậu. Bất quá cũng chỉ là tình tròng của tôi kết hợp với một cái trứng nào đó thôi mà. Khi tôi làm chuyện đó cũng chỉ để hưởng thú khoái cảm. Cậu bất quá chỉ là một phế phẩm trong quá trình làm tình khiến người ta chán ghét mà thôi. Tôi thậm chí mẹ của cậu là ai còn không muốn tìm hiểu là vì sao? Là vì chuyện đó chẳng có gì đáng để quan tâm.

Hạ La Hối nảy sinh suy nghĩ độc ác, nó liền cầm lấy bình hoa trên bàn ném thẳng vào Hạ Cực. Mặc dù không trúng vào mặt Hạ Cực mà lệch xuống sàn nhưng những mảnh vỡ cũng khiến chân hắn bị trầy xước. Hạ Cực hung hăng tát vào mặt nó một cái.

– Nếu không phải vì muốn cảnh cáo Đinh Tông Nho, còn lâu tôi mới thừa nhận cậu. Cậu chẳng là cái thứ gì với tôi cả.

Hạ La Hối nắm chặt tay, liều mạng đánh về phía hạ Cực nhưng mà chiều cao lẫn tuổi tác đều không bằng Hạ Cực thành ra không thể địch lại. Cuối cùng nó bị tống vào trong phòng. Đứa trẻ luôn quật cường, không để ai vào trong mắt kia cuối cùng cũng đã khóc rồi

– Ba, ông nội, con nhớ mọi người. Con rất nhớ mọi người. Nhưng hai người nhất định là rất ghét con rồi, không còn thương con nữa.

Nước mắt chảy xuống hai gò má. Hạ La Hối khổ sở khóc không ngừng.

·
·
·
– Thích không?

Vương Thiên Ốc đưa qua một bó hoa nhìn Đinh Tông Nho sắc mặt hồng hào đang nhoẻn miệng cười. Y đã bắt đầu có bụng rồi, đi dạo hiện là việc y thích nhất. Tiến sĩ Cung cũng nói y nên đi bộ nhiều một chút. Trong lúc đi dạo Vương Thiên Ốc cũng tiện thể mang theo một máy quay cá nhân để ghi hình y.

– Hoa rất đẹp, cảm ơn anh, dạo diễn Vương.

Y quay đầu lại cười tươi như ngọc thạch, Vương Thiên Ốc chính là muốn nhìn thấy y cười tươi mát như thế này. Hấn cười to khen

– Đúng rồi, đúng là như thế này.

Vương Thiên Ốc còn chưa nói hết, mặt Đinh Tông Nho đột nhiên cứng ngắc, Hạ La Hối đứng ở góc khuất trong tường. Đã gần vào mùa đông nhưng con lại chỉ mặc có một bộ đồ mỏng, mặt giấu trong bóng tối.

– La Hối!

Đinh Tông Nho không dám tin con lại xuất hiện trước mặt mình, không phải con đang đi du học ở Mỹ sao?

La Hối chậm rãi đi lại gần, Đinh Tông Nho ngạc nhiên nhìn khuôn mặt gầy gò lại mang đầy nét phần nộ và phiền muộn của nó. Nó đứng nghiêm trước mặt Đinh Tông Nho, ngẩng đầu nhìn y, sau lại chậm rãi đi từng bước thong thả quanh người Đinh Tông Nho.

Đinh Tông Nho trên mặt tràn đầy sự khổ sở. Tính tình của đứa con này quá giống với Hạ Cực. Y với nó cùng Hạ Cực đã cắt đứt quan hệ. Nhưng mà cho dù đã cắt đứt quan hệ thì vẫn không đành lòng cởi áo khoác choàng lên người La Hối.

– Trời lạnh lắm, đừng ăn mặc phong phanh như vậy coi chừng cảm lạnh.

Hạ La Hối dừng bước. Ánh sáng chiếu lên gương mặt của con. Hai tròng mắt lõm sâu tựa như đã mất ngủ nhiều ngày. Chẳng có nét nào một đứa trẻ con bình thường hay có cả. Đinh Tông Nho trong lòng như bị ngàn dao chém xuống. La Hối là đứa con mà y hao hết tâm tư thiên tâm vạn khổ trăm đắng nghìn cay mới có được, cho dù bây giờ không còn được như vậy nữa nhưng nhìn thấy khuôn mặt này trái tim tưởng chừng đã chết của y lại đau đớn không thôi.

– Ông như thế nào... Như thế nào lại thành như vậy?

Không còn quan tâm đứa trẻ này có tuyệt tình đẩy y ra nữa hay không, Đinh Tông Nho đau lòng vươn tay ôm con vào lòng, khước mắt ngập đầy lệ nóng.

Hạ La Hối mới đầu không nhúc nhích, nhưng được y ôm vào lòng đầy ôn nhu và ấm áp làm cho nó dần dần cũng đưa tay lên ôm lấy Đinh Tông Nho. Càng ôm càng chặt, cuối cùng trong cái ôm thân thiết này hai vai nó run rẩy, nước mắt khóc.

– Con ghét chỗ đó, con không muốn ở đó. Ba, con muốn được ở với ba, con không muốn về bên kia.

Nó giờ cũng như những đứa trẻ con khóc òa khóc, khóc đến hơn hai mươi phút đồng hồ. Hoàn toàn chẳng còn chút bộ dáng tiểu đại nhân không ai bì được như trước kia.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Hạ La Hối không mang theo đồ dùng cá nhân nào, cứ thế ở chung với y. Vương Thiên Ốc cũng không phản đối. Xem ra chỉ cần có thể quay phim Đinh Tông Nho cho dù có một đám lông gà vỏ tỏi khoai lang bí rợ đến ở nhờ hấn cũng không quan tâm.

Mà Hạ Cực vì thường ngày cơ bản là mặc kệ Hạ La Hối nên sau khi La Hối rời nhà đi một tháng hẳn mới phát hiện ra nó hiện ở tại nhà Vương Thiên Ốc và đi học ở một trường tiểu học ở ngoại thành của Đài Bắc.

Điều này làm Hạ Cực nổi giận. Vương Thiên Ốc muốn làm chuyện mập mờ gì với Đinh Tông Nho thì cứ làm, nhưng mà đem con của hắn đi luôn thì đúng là khinh người quá đáng. Hạ Cực hẳn tuyệt không cho phép có bất kì kẻ nào xâm phạm địa bàn của hắn, cướp người của hắn.

Hắn tự mình tìm đến tận cửa nhà Vương Thiên Ốc, chuẩn bị đem Hạ La Hối về. Vốn là người giúp việc ra mở cửa, hắn đi nhanh vào trong. Trong hương hoa tỏa ra khắp nơi ở phòng khách có một người thất lưng sưng to mặc một bộ đồ in hình hoa bách hợp đang ngồi nghe nhạc làm Hạ Cực hết sức kinh ngạc.

Mới mấy tháng không gặp, Đinh Tông Nho béo lên rất nhiều, y lại để tóc dài. Mái tóc hơi bờm xờm phủ trên mặt cũng không làm tổn hại chút xíu nào đến sự anh tuấn của y. Y để sách qua một bên, trên miệng lộ ra một nụ cười ưu nhã. Nụ cười trên khóe miệng ôn nhu như nước, đoan chính nhu hòa nhìn Vương Thiên Ốc. Vương Thiên Ốc ngồi đối diện y, Hạ La Hối gối đầu lên chân hắn. Vương Thiên Ốc cầm cành hoa khêu nhẹ vào lỗ tai Hạ La Hối làm nó cười hi hi ha ha.

Như có một tia sét đánh vào đầu của hắn. Một màn gia đình đoàn tụ sung vầy đầy ấm áp trước mặt hắn chỉ thấy trong phim hay kịch mới có. Bọn họ vừa nhìn qua giống một gia đình hạnh phúc mà hắn thì hoàn toàn trở thành người ngoài.

Hắn không biết cái gì đang dâng lên trong lòng, hình như là hâm mộ mà càng giống như là ghen ghét. Hoặc phải nói là màn tình cảm trong sáng tươi lành này không hoàn toàn thích hợp một chút nào.

Hắn nuốt khan xuống yết hầu phát ra âm thanh. Đinh Tông Nho chuyển hướng qua hắn một chút. Nụ cười ôn nhu trên miệng của y biến thành trống rỗng, mà tiếng cười hi ha của Hạ La Hối thì ngừng bật. Nó mang sắc mặt âm trầm nhìn về phía hắn, lập tức nhảy về phía Đinh Tông Nho, Đinh Tông Nho đem con ôm sát lại không hề buông tay.

Hai cha con bọn họ phản ứng như vậy là sao, nhìn thấy hắn y như nhìn thấy quỷ. Không! Bọn họ không phải cha con ruột nhưng lại mang bộ dạng cha con. Điều này làm cho hắn lửa giận ngút trời, hắn lạnh lùng nói

– Hạ La Hối, cho cậu mười lăm phút thể thu thập hành lí. Lập tức theo tôi trở về.

Hạ La Hối cương giọng nói:

– Tôi chết cũng không về.

Hạ Cực giận dữ bước lên mấy bước định bắt Hạ La Hối lại, Đinh Tông Nho chặn hắn lại.

– Tôi không cho phép anh mang con đi. Nó cũng là con của tôi.

– Con của em?

Hạ Cực cười to đầy vô tình

– Nó là con của tôi, bất cứ xét nghiệm nào đều có thể chứng minh rằng nó là con của tôi.

Đinh Tông Nho nhìn Vương Thiên Ốc một chút, Vương Thiên Ốc nhìn y gật nhẹ đầu. Vì quyền giám hộ lẫn nuôi dưỡng Hạ La Hối, y cùng Vương Thiên Ốc từng bàn bạc nếu không đem chuyện kia nói ra, y vĩnh viễn không có khả năng ép Hạ Cực giao lại quyền giám hộ Hạ La Hối dù chỉ một ngày.

Mà y mấy ngày trước đã nói rõ cho Hạ La Hối biết về thân thế của con. Mà Hạ La Hối cũng nói rồi, cho dù là con ruột của Hạ Cực nó cũng không bao giờ chấp nhận trở về với hắn, chỉ muốn được sống cùng một chỗ với Đinh Tông Nho.

– La Hối là con của tôi với anh. Anh là ba của nó, tôi cũng vậy. Con có hai người cha, tôi cũng có thể giành được quyền giám hộ cho con.

Hạ Cực cười đến băng hàn

– Em điên à? Em có biết em đang nói cái gì không? Hai người đàn ông có thể sinh em bé sao?

Đinh Tông Nho đưa ra danh thiếp của Cung Tú.

– Anh chỉ cần đến nơi này mà hỏi, lập tức có thể rõ ràng điều tôi nói có phải là sự thật hay không.

Vương Thiên Ốc ngồi một bên vừa cười vừa cố gắng bỏ thêm miếng giấm chua

– Hạ Cực, đề nghị anh đừng có đem chuyện này làm um sùm. Hình tượng của anh mặc dù rất tốt, nhưng nếu mà bị giới truyền thông đưa tin rằng anh là người đồng tính luyến ái, còn cùng một người đồng tính khác sinh em bé thì sẽ đánh mất hình tượng với ngàn vạn cô gái đang hâm mộ anh. Đến lúc đó những bộ phim có anh diễn xuất có được trình chiếu hay không thì rất khó nói đó.

Hạ Cực không lên tiếng, nhưng mà Vương Thiên Ốc nói cũng không hề sai. Hắn nhìn qua danh thiếp đi thẳng ra cửa. Lạnh khốc đi kiểm tra sự thật, chỉ mới qua một ngày hắn đã có kết quả rồi.

Công trình nghiên cứu của Cung Tú chính là về sinh sản đồng tính. Đinh Tông Nho tám năm trước đồng ý tham gia, hơn nữa mang thai Hạ La Hối. Hắn tự mình đến gặp tiến sĩ Cung, ông ta trước đó cũng đã nhận được điện thoại của Vương Thiên Ốc, hi vọng tiến sĩ có thể nói cho Hạ Cực biết rõ ràng.

Cuối cùng tiến sĩ Cung nói:

– Ông Đinh lần này chính là có thai lần thứ hai. Tình huống lúc đầu của y rất không tốt, nhưng bây giờ thì thuận lợi rồi.

Hạ Cực kinh ngạc đến cực điểm

– Có thai lần thứ hai?

Tiến sĩ Cung cười đến vui vẻ

– Vương Thiên Ốc không phải là bạn thân của ngài sao? Ngài không biết y có thai với Vương Thiên Ốc sao? Lần này cũng là một bé trai đó.

Mất Hạ Cực đỏ quạch, thần sắc lạnh khốc đứng lên. Đinh Tông Nho không phải béo ra, mà là mang thai. Nhưng cái thai đó lại là của Vương Thiên Ốc. Cho nên ba người bọn họ mới giống như một gia đình hạnh phúc sum vầy.

Một loạt cảm giác không cách nào hình dung, hắn cả đời này cũng chưa bao giờ nếm trải cảm giác đang nhận nhạo ở trong lòng. Hắn cơ hồ tưởng là do lâu quá không ngủ chung với ai bên tìm một nữ nhân tới giúp đỡ. Qua cơn mây mưa hắn ngồi hút thuốc một điếu lại một điếu cho tới tận sáng hôm sau. Cho dù có đàn bà bên cạnh cũng làm hắn ngủ không yên rồi.

Đinh Tông Nho thì tính là cái gì, cùng lắm cũng chỉ là đồ chơi của hắn. Hắn chẳng cần quan tâm.

Hắn không hề để tâm chuyện của Hạ La Hối, đơn giản là hắn không muốn đánh mất hình tượng của mình, huống hồ kì thật hắn cũng không thèm để ý đến đứa con này. Vương Thiên Ốc muốn nuôi nó, như vậy thì cứ để cho hắn ta nuôi.

.
. .

Phim mới của hắn bắt đầu trình chiếu. Trong lúc quay phim, đạo diễn đánh giá hắn rất tốt, nhưng khi ra mắt thì toàn là những bình luận cay độc dành cho hắn. Đến khi chính thức ra rạp, thì hắn nhận lại toàn là những lời công kích, nói rằng đây là bộ phim tệ nhất từ trước đến nay.

Diễn xuất của hắn không thay đổi, đạo diễn cũng rất thành công, nội dung phim cũng rất được nhưng mà xu hướng thay đổi rồi. Diễn xuất của hắn tựa như người máy luôn luôn giống nhau làm mọi người coi hoài cũng chán. Ngày càng nhiều lời công kích dành cho hắn như nấm mọc sau mưa.

Nói hắn diễn rất giả dối, không có cảm tình, thậm chí không hề cho người xem bất kì cảm giác gì. Thậm chí có người phê bình hắn diễn xuất thật buồn nôn, cát sê của hắn rớt trầm trọng.

Chưa tới hai tháng, toàn bộ quảng cáo hần đóng bị thay thế. Qua bốn tháng, không hề có bất kì nơi nào mời hần. Qua sáu tháng, những phim vốn sắp xếp cho hần đồng loạt khước từ.

Hần tựa như từ trên đỉnh núi té xuống vực thẳm. Lần té này là té đến tan xương nát thịt. Ngay cả người đại diện của hần cũng hủy hợp đồng trước thời hạn. Hần tuy không còn đóng phim hay quay quảng cáo thì tài sản của hần vẫn khiến nhiều người đổ mắt. Nhưng mà tựa như tin tức về hần không còn thu hút, không hề có paparazi bám đuôi sau lưng.

Hần biến thành bọt biển trong giới diễn viên, bọt biển tan ra liền chìm ngay vào đáy nước hoàn toàn không để lại bất kì ấn tượng nào với bất kì ai. Chẳng có ai nhận ra hần khi hần đi ngoài đường. Cho dù vô siêu thị mua đồ, nhân viên bán hàng cũng chẳng nhận ra hần, chẳng còn chuyện vừa xấu hổ vừa tính tiền như lúc trước.

Cơ hồ đêm nào hần cũng bị mất ngủ. Vương Thiên Ốc trước kia nói hần diễn xuất giả tạo, một ngày nào đó sẽ làm người ta phát ngán. Những lời tiên đoán này toàn bộ hôm nay đều trở thành sự thật rồi, hoàn toàn trở thành sự thật.

.

.

.

Đinh Tông Nho thuận lợi sinh sản an toàn, sinh được một bé trai. Bé này so với La Hối lúc trước thì nhẹ hơn nhiều. Vương Thiên Ốc thế nhưng lại yêu đứa bé này đến chết đi sống lại.

Bởi vì bé vừa nhìn thấy hần thì nhoẻn miệng cười, hơn nữa chỉ cần Vương Thiên Ốc bế thì nó chẳng bao giờ khóc. Lại còn thích chộp râu mép của Vương Thiên Ốc, Vương Thiên Ốc quý nhất là râu mép của mình, bị bé giật đứt mấy sợi, đáng lẽ ra hần rất là muồn tức giận nhưng mà nhìn thấy bé cười ngọt ngào thì mặc kệ cho bé nhổ loạn râu của mình.

Sự cưng chiều của hần thì đúng là vô cùng vô tận, hần so với Đinh Tông Nho còn tận tâm hơn. Từ chuyện nước tắm bao nhiêu độ cho đến cả cái bộ cho bé cũng là hàng nhập khẩu. Đồ chơi trẻ em thì chất đồng đầy cả một phòng. Bé được hần cưng chiều tới mức nếu không phải hần ôm thì sẽ lăn ra khóc. Ngay cả Đinh Tông Nho cũng phải nói hần thật sự là đã cưng chiều bé rất quá rồi.

Mấy ngày nay hần muốn đi Châu Âu làm giám khảo một liên hoan phim, chỉ là nghĩ tới việc phải rời khỏi bé thì hần thiếu điều muốn rớt nước mắt, cứ y như là sinh li tử biệt. Em bé thì lại oa oa khóc lớn như muốn cùng hần đi đến tận chân trời góc bể. Đinh Tông Nho thấy vậy chỉ còn biết dỗ khóc dỗ cười, vừa xoa vừa dỗ mới đem hần đưa ra khỏi nhà.

Hôm nay, Đinh Tông Nho ngủ một giấc tới tận nửa đêm thì nghe được tiếng chuông. Y khoác thêm áo ra ngoài mở cửa thì thấy một người khiến y không dám tưởng tượng đang đứng ở đó.

Hạ Cực đứng bên ngoài, quần áo trên người không giống hồi xưa nhưng mà cả người thì vẫn đẹp trai xuất chúng như cũ. Nhưng sự khí thế lẫn sắc bén trong mắt hần giờ đây bị sự lo lắng xâm chiếm.

– Vương Thiên Ốc đâu?

– Vương Thiên Ốc ra nước ngoài tham dự liên hoan phim rồi.

Không rõ vì sao hần lại nửa đêm đến tìm Vương Thiên Ốc, nhưng Đinh Tông Nho vẫn hòa nhã trả lời.

Gió đêm thổi những sợi tóc dài lòa xòa của Đinh Tông Nho, y mặc áo ngủ rất mỏng. Hạ Cực nhìn y từ đầu đến chân thật kĩ, Đinh Tông Nho đột nhiên cảm giác không được tự nhiên quay đi, y khoanh tay lại. Rốt cuộc cảm giác được ánh mắt Hạ Cực mang theo dự cảm nặng nề.

– Em bé sinh rồi?

Thì ra hần chú ý đến bụng của y. Đinh Tông Nho tới đó mới biết hóa ra là mình đa tâm. Hạ Cực nhếch miệng cười

– Lớn lên mà giống Vương Thiên Ốc là coi như xong đời, chỉ có nước đi giải phẫu thẩm mỹ.

Lời nói của hắn tràn đầy sự đùa cợt. Đinh Tông Nho cũng rất khó nổi giận với hắn. Y đột nhiên có cảm giác Hạ Cực hiện cực kì giống La Hối lúc mới về nước. Giống từ khuôn mặt gầy gò cho đến sự cuồng vọng đầy cô độc trong mắt. Càng giống hơn chính là hai mắt thâm quầng, xem ra hắn mấy ngày nay không có ngủ ngon rồi.

– Anh... Anh không ngủ được sao?

Đinh Tông Nho do dự một chút mới hỏi ra điều bản thân đang nghĩ. Dù sao bây giờ Hạ Cực có ngủ ngon hay không cũng không phải là chuyện cần y quan tâm, nhưng mà y vẫn muốn hỏi.

Mấy tháng này Hạ Cực sa sút vốn là như Vương Thiên Ốc đã dự đoán. Vương Thiên Ốc sớm đã cảnh báo hắn, hắn trừ bỏ vẻ ngạc nhiên ở bên ngoài cũng không tỏ vẻ gì khác, nhưng thật ra Vương Thiên Ốc hình như đối với sự kiện này căn bản là sớm có dự cảm.

Hạ Cực chau mày đến sát rạt ngang đầu lên. Phát hiện ra hắn có vẻ bức mình, Đinh Tông Nho lại hơi do dự một chút. Y tránh qua một bên.

– Anh giống như cần ngủ một chút. La Hối đang ngủ, anh có muốn ngủ cùng với La Hối không?

Hạ Cực không hề phản ứng. Ngay lúc Đinh Tông Nho nghĩ rằng mình đang làm chuyện bao đồng, Hạ Cực dùng tốc độ sét đánh áp sát vào người y, hai mắt trong bóng tối phát ra thứ ánh sáng lạnh lùng như bảo thạch. Lời nói ra lại lạnh lẽo như hàn băng vạn năm

– Nếu như tôi nói tôi muốn ngủ với em thì sao? Em có thể ngủ với tôi?

Đinh Tông Nho đột nhiên cảm giác thở không nổi. Hai tay to của Hạ Cực siết lên cổ khiến cho y thấy chỉ một chút nữa thôi đầu mình sẽ lìa khỏi cổ. Y không biết phải trả lời như thế nào. Bầu không khí đặc quánh âm trầm, giờ phút này chỉ còn nghe thanh âm bản thân thở không ra hơi. Hắn dùng sức bóp cổ y, thậm chí làm cho y không kêu lên được.

– Hơi thở của em thật dễ nghe.

Vừa âm trầm lại vừa mang theo mùi *** mê loạn. Hạ Cực đưa mặt tới gần, Đinh Tông Nho né qua lại bị Hạ Cực giữ lại. Dễ dàng làm cho y phải mở miệng ra nghênh đón đầu lưỡi cuồng dã bạo lực của Hạ Cực. Hắn đem miệng lưỡi y tất cả đều ngăn chặn lại như đang kiểm tra hương vị của nó, kiểm tra thật nhiều lần, như thế nào cũng thấy không đủ.

– Em cũng là dùng loại ánh mắt này nhìn Vương Thiên Ốc, trên giường của hắn thở ra loại thanh âm như vậy sao?

Hạ Cực nâng chân lên thô bạo dùng đầu gối vuốt ve giữa hai chân y. Mồ hôi nóng ầm chảy xuống trán Đinh Tông Nho, y muốn cự tuyệt nhưng âm thanh yếu ớt cũng phát không ra. Hạ Cực lại một lần nữa dùng miệng khóa lại những lời lẽ y định nói ra.

– Vương Thiên Ốc có thể làm cho em sướng đến hét chói tai không, có làm cho em cảm thấy bao nhiêu lần cũng không đủ không?

Đinh Tông Nho gấp gáp thở hổn hển. Lòng bàn tay của Hạ Cực cuồng dã vuốt ve, giữa hai chân y dần dần có cảm giác. Hắn ghé vào lỗ tai y khàn khàn nói nhỏ:

– Hắn có biết bộ dáng của em so với đàn bà còn *** đáng hơn không? Có biết chỉ cần sờ qua chỗ này thì em có cảm giác không?

Ngón tay Hạ Cực cách lớp áo mỏng ấn lên huyệt địa của y, như có một đạo thiểm điện đánh qua làm cho chân Đinh Tông Nho run rẩy vô lực. Hạ Cực biết hết thảy bí mật trên thân thể y. Y bị đẩy lên giường, áo ngủ bị xé rách lòi đến tận chân. Khi Hạ Cực tháo thắt lưng thì y cũng đã miệng khô lưỡi khô.

Tới khi đã lột bỏ được tất cả những thứ vướng víu, Hạ Cực một tay giữ lấy hạ thể của y, một tay đè lên hông y. Hắn cuồng bạo lao vào cơ thể y. Cơ thể đón ngay phút đầu tiên khiến y chịu không nổi, khi hắn xô xuyên y theo qui luật thì sự tê dại theo nhau kéo lên tận đỉnh đầu. Hạ Cực biết làm cách nào để thân

thể của y có thể đạt được cao trào. Y căn bản là không thể giấu diếm được tiếng kêu của mình khi đạt tới cao trào.

Y không biết Hạ Cực muốn y đã bao nhiêu lần. Chỉ biết sau mỗi lần phát tiết Hạ Cực vẫn là chưa thấy đủ. Thẳng đến khi cả hai tỉnh bì lực tẫn mới ôm nhau ngủ.

.

.

Hậu huyết bởi vì làm việc quá độ mà đau đớn, y sáng ra nhìn thấy Hạ Cực ngủ bên cạnh mà dâng lên cảm giác không rõ ràng. Hắn cả người *** nằm ngủ trên giường y. Ngủ rất say, đến cả tiếng em bé khóc ầm ĩ cũng không làm hắn tỉnh dậy.

La Hối dỗ dành đứa nhỏ. Khi nó ôm em đi vào trong phòng ngủ thấy Hạ Cực thì sắc mặt cũng thay đổi. Đinh Tông Nho không quá tự nhiên mặc lại quần áo. Hai người ***, liếc mắt một cái Hạ La Hối cũng có thể biết rõ ràng có chuyện gì xảy ra tối hôm qua. Y nhỏ giọng nói

– Ra phòng khách đi La Hối.

– Sao ông ta lại ở đây?

Thanh âm the thé như xé vải, trên mặt nó chỉ tràn ngập sự oán hận. Tính cách của nó với Hạ Cực rất giống nhau. Đinh Tông Nho ngón tay khê khàng vuốt qua mấy lọn tóc ngắn của Hạ Cực. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt quá mức tiêu tụy của Hạ Cực lộ ra. Tối hôm qua không nhìn thấy rõ điều này.

Y nhẹ giọng

– Anh ta rất lâu rồi không có ngủ ngon. Chỉ là đến nhà mình ngủ nhờ thôi.

– Việc gì phải cho ông ta ngủ. Ông ta sao không tự quay về nhà của mình mà ngủ đi.

Đinh Tông Nho nghe con nói lời này, lập tức nghiêm khắc nói.

– Ba biết anh ta đối xử với con không tốt, nhưng anh ta chẳng đối xử tốt với bất kì ai. Đây là bản tính của anh ta. Anh ta không có cách nào đối xử tốt với người khác. Đó là sự khiếm khuyết trong tính cách của anh ta. Nhưng chúng ta nếu có thể rộng lượng với người khác thì ba tuyệt đối không cho phép con làm như là không thấy, làm như vậy con cũng sẽ trở thành Hạ Cực thứ hai.

Đây là người làm cho Hạ La Hối ghét cay ghét đắng trong lúc này, vốn là không muốn nhưng nó vẫn im lặng. Đinh Tông Nho thấp giọng nói với con

– Anh ta hay bị mất ngủ. Để cho anh ta ngủ đi.

– Ông ta mất ngủ, ba cũng không cần ngủ chung với ông ta. Khi con ở chung với ông ta thì đã biết ông ta thường hay ngủ chung với đàn bà. Loại người như ông ta thì đàn bà nào cũng quơ vào người.

Ngữ khí the thé kia làm cho ngực Đinh Tông Nho xuất hiện một tia đau đớn. Xét theo tính cách của Hạ La Hối, có cố gắng nói dối với con cũng chỉ là uống phỉ tâm lực. Y thản nhiên nói.

– Ba biết rất rõ anh ta là người như thế nào.

– Nếu biết rõ ông ta là người như thế nào, tại sao ba còn muốn ngủ chung với ông ấy? Ông ta là một kẻ bại hoại. Bây giờ thân bại danh liệt rồi đúng là rất tốt mà. Tốt nhất là đừng có ai mời ông ta đóng phim nữa.

Đinh Tông Nho trách con

– Đủ rồi. Ba không dạy con nói những lời nguyên rủa người khác như vậy. Anh ta nói như thế nào cũng là cha ruột của con.

Hạ La Hối hừ một tiếng.

Đinh Tông Nho khom người ôm lấy La Hối

– Tựa như trước khi con làm ba rất thương tâm. Khi ông nội chết con cũng không có quay trở về. Khi đó biểu hiện lãnh khốc vô tình của con với Hạ Cực giống nhau như đúc. Nếu như ba vì điều đó mà không cần con nữa, vậy trong lòng con sẽ có bao nhiêu đau khổ?

Hạ La Hối nhanh chóng im miệng không nói gì nữa. Ánh mắt cay nghiệt đưa lên rồi hơi giảm xuống. Nó một tay ôm lấy Đinh Tông Nho. Đối với chuyện ông nội qua đời mà nó vẫn không thêm trở về luôn làm nó rất hối hận. Mà sự hối hận này luôn bị nó giấu tận đáy lòng, khiến nó vĩnh viễn không bao giờ quên được. Nó không bao giờ muốn phải có cảm giác hối hận như lúc đó nữa.

Đinh Tông Nho cũng không phải thay Hạ Cực giải thích, mà y chỉ là biết rất rõ nhược điểm của Hạ Cực.

Y nói nhỏ

– Ba biết anh ta là người như thế nào. Chính là bởi vì anh ta là người có khuyết điểm trong tính cách cho nên ba mới không thống hận anh ta được. Bởi vì căn bản anh ta không biết chính mình đang làm cái gì.

Thanh âm trở nên ôn nhu. Sự lo lắng của Đinh Tông Nho đối với Hạ La Hối hiện ra theo từng lời nói. La Hối ngày càng lớn, lại càng lúc càng giống Hạ Cực.

– Con rất giống anh ta. Ba rất lo lắng, lo lắng con không thể yêu thương người khác. Lo con sau này lớn lên sẽ giống Hạ Cực như đúc, con hiểu không? La Hối, chính vì như vậy nên ba không hận Hạ Cực được.

Hạ La Hối không cách nào giải thích, nó không thể đồng dạng tuyên bố bản thân nó với Hạ Cực “căn bản là bất đồng” được. Sự khiếm khuyết trong tính cách của Hạ Cực phần lớn đều di truyền cho nó.

Nó với Hạ Cực giống nhau, không cách nào cảm thụ được sự đau đớn và thống khổ của người khác. Nhưng nó vĩnh viễn vẫn may mắn hơn Hạ Cực vì nó có Đinh Tông Nho yêu thương hẳn.

– Được rồi, chúng ta ra phòng khách đi.

Nó ôm em đi ra ngoài cửa đi vào phòng khách. Nó bây giờ càng ngày càng lớn, càng hiểu rõ được con người của mình. Nó biết cha nói không có sai, nó rất giống Hạ Cực, vĩnh viễn không biết cách yêu thương người khác.

Hoặc cũng có thể nói với hai con người đó, yêu thương vốn là một phạm trù mà bọn họ vĩnh viễn cũng không có cách nào hiểu được.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8 .

Hạ Cực ngủ suốt hai ngày, khi hắn tỉnh lại thì trời đã sáng. Hắn nằm mơ hồ, cũng không hề cảm thấy đói, tinh thần sảng khoái. Sự thống khổ mấy ngày mất ngủ cũng hoàn toàn biến mất.

Hắn xuống giường mặc quần áo. Đinh Tông Nho nói người giúp việc nấu vài món đơn giản. Hạ Cực nhân tiện đó cũng ngồi xuống ăn, hoàn toàn không thèm liếc nhìn Đinh Tông Nho lấy một cái. Y biết rất rõ cá tính của Hạ Cực, cũng không để tâm làm gì cho mệt.

Y ôm con trong tay, đang trông chừng đứa bé thì có tiếng chuông bên ngoài. Đinh Tông Nho đi ra mở cửa. Giọng nói ồn ào của Vương Thiên Ốc truyền khắp nhà. Hơn nữa hắn lại còn thở phì phò, nói nhanh hẳn vừa xuống sân bay lập tức gọi taxi về nhà.

– Chương trình kết thúc tôi liền lập tức tới phi trường lên chuyến bay sớm nhất gấp gấp trở về. Ui, ui. Tiểu tâm can, tiểu bảo bối... Đến cho tôi hôn một cái... Hôn thêm cái nữa đi... Ba cái cũng chưa có đủ... Đừng dừng nữa... Hôn mười cái có được hay không?

Hạ Cực buông đứa, những lời buồn nôn nghe được từ miệng Vương Thiên Ốc làm hắn nổi da gà. Mà Đinh Tông Nho nhả nhận cười như chuông bạc.

– Đừng như vậy, Thiên ốc. Ai mà nhìn thấy liền có cảm giác anh rất là nuông chiều đó.

– Nuông chiều thì sao nào. Tiểu bảo bối, tiểu tâm can. Hôm nay Vương Thiên Ốc ta phải nói cho rõ ràng. Trên thế gian này người tôi yêu thương chỉ có một người, cũng chỉ có một người duy nhất khiến tôi phải chạy về nhà như phát cuồng. Chính là muốn nhanh hơn một chút để nhìn thấy mặt em.

Người đàn ông cao to như gấu, thanh âm lại như đang làm nũng, cứ như là trẻ con đang nói chuyện

– Tiểu bảo bối, hôm nay có nhớ tôi không?

Nghe tiếng trẻ con nói i a, Vương Thiên Ốc cười đến sảng khoái. Trong tiếng cười ngập tràn sự vui sướng ngập tràn khắp căn phòng.

– Tiểu bảo bối, hôn em thêm mười cái được không? Tiểu tâm can. Để tôi ôm em lên giường hảo hảo yêu thương em nào.

Hạ Cực nghiêm mặt đi ra khỏi phòng ăn. Vương Thiên Ốc đang ôm con của hắn, vẻ mặt đầy cưng chiều. Mà Đinh Tông Nho đứng bên cạnh hắn ánh mắt tràn ngập sự vui sướng. Rõ ràng bọn họ chính là một gia đình hạnh phúc còn hắn hoàn toàn chỉ là người ngoài.

Một cảm giác vô cùng âm u trôi lên, hắn không rõ cái đó là cái gì, cũng không thể suy nghĩ cẩn thận. Nhưng mà loại cảm giác này hắn lại không có cách nào kềm chế.

– Này, Vương Thiên Ốc

Hắn cao giọng bắt chuyện, muốn phá tan bầu không khí hạnh phúc của gia đình này.

Về mặt Vương Thiên Ốc thoáng kinh ngạc rồi thôi, lập toét miệng cười, cũng không vì Hạ Cực đang ở nhà hắn mà cảm thấy bức mình.

– Ô! Hạ Cực, đúng là khách quý. Mời ngồi.

Hạ Cực cười lạnh

– Giường nhà anh tôi còn ngủ qua, không có đến nhà anh chỉ để ngồi đâu.

Hắn nói để ám chỉ việc khác, sắc mặt Đinh Tông Nho ảm đạm xuống một chút. Vương Thiên Ốc sau một giây ngáy người lập tức nhìn về phía Đinh Tông Nho, hình như là muốn Đinh Tông Nho giải thích.

Đinh Tông Nho cúi đầu giải thích đơn giản. Tận lực đem một số chi tiết lược bỏ.

– Hai ngày trước Hạ Cực nửa đêm tới. Tôi thấy sắc mặt anh ta không tốt nên để anh ta ngủ lại. Anh ta ngủ tới bây giờ mới dậy nổi.

Vương Thiên Ốc nghe xong khước miệng lại kéo lên trên, hắn ồn ào nói

– Chỉ là ngủ thôi mà. Hạ Cực à, con người tôi vốn rất hào phóng và hiếu khách. Nếu anh muốn ngủ lại nhà tôi, lúc nào tôi cũng sẽ chuẩn bị riêng 1 phòng khách cho anh ngủ.

Hạ Cực đi tới trước mặt Vương Thiên Ốc, tươi cười không chút thay đổi. Hắn hiểu rất rõ phải làm như thế nào để người khác thống khổ.

– Tiểu nho ngủ cùng với tôi. Vương Thiên Ốc à, tôi không ngờ là anh hào phóng đến như vậy. Ngay cả vợ mình cũng có thể ngủ chung với khách nhà.

Hắn nói rất rõ ràng. Đinh Tông Nho chịu không nổi rồi, y nói nhỏ

– Hạ Cực, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không? Việc này không liên quan đến Thiên Ốc.

Hạ Cực choàng tay lên eo y, hoàn toàn không để ý đến Vương Thiên Ốc vẫn còn ở đây.

– Tại sao không liên quan? Hắn rút cuộc cũng phải biết tiểu tâm can, tiểu bảo bối của hắn khi ở một chỗ với tôi có bao nhiêu phóng đảng chứ. Vương Thiên Ốc, đây là anh không đứng nha. Anh làm cho ai kia rất đói khát rồi. Khi tôi sờ bên dưới thì quần lót của ai kia cũng ướt đầm. Còn có thanh âm mời gọi trên giường nữa. Càng đừng nói lỗ nhỏ của ai kia đói khát chỉ biết gắt gao hàm trụ tôi cứ như là muốn ăn tươi nuốt sống.

Nghe được hắc huych toẹt miêu tả tình hình bọn họ làm gì trên giường, sắc mặt Đinh Tông Nho chuyển nhanh. Vương Thiên Ốc hình như là muốn cười. Hắc vừa nói tiểu bảo bối tiểu tâm can vốn là dành cho con của Đinh Tông Nho. Nhưng hiểu lầm này cũng thật hay nha.

Hắc chẳng những không giải thích, còn kích động nói

- Chờ một chút, Hạ Cực. Anh chờ tôi một chút không được đi đâu đấy. Chúng ta hai người hảo hảo tâm sự.
- Tôi cũng rất muốn nói chuyện đây.

Hạ Cực lạnh mặt nhìn Vương Thiên Ốc không có phát tác như hắc đã dự tính.

Vương Thiên Ốc đem em bé trả lại cho Đinh Tông Nho, chính mình ba bước chỉ cần bước thành hai chạy vào phòng. Sau khi trở ra hắc cầm trong tay máy quay phim chuyên dụng đặt trước mặt Hạ Cực. Cười hỉ hả

- Anh nói thêm cái gì nữa đi. Nói cái gì cũng được.

Đinh Tông Nho vừa vặn thoát được tay hắc đang ôm ngang eo

- Không nên như vậy Hạ Cực. Chuyện này không liên quan đến Vương Thiên Ốc. Anh đừng nói thêm gì nữa.

Hạ Cực thể như lại giống chết cũng không chịu buông tay. Hắc tay thêm sức, thậm chí cánh tay khác còn mạnh mẽ nắm chặt tay Đinh Tông Nho. Giọng hắc càng lúc càng lạnh, ngữ điệu càng lúc càng cao

- Tại sao không để tôi nói. Tôi nghĩ Vương Thiên Ốc biết rõ mối quan hệ lúc trước của chúng ta. Em giúp tôi sinh Hạ La Hối, nói thể nào cũng đã cùng nhau lên giường. Vương Thiên Ốc cũng chẳng phải kẻ ngu ngốc, anh ta cũng sớm biết em là người của tôi. Tôi thích biểu hiện trên giường của em rõ ràng hơn bất kì người nào.
- Không sai, Hạ Cực nói hoàn toàn chính xác.

Vương Thiên Ốc vẻ mặt vui mừng có chút đắc thắng, liên tục gật đầu đồng ý với lời Hạ Cực.

Thấy vẻ mặt không thêm để ý của Vương Thiên Ốc, nét cười trên mặt Hạ Cực càng lúc càng âm u. Hắc không tin không có gì có thể đả kích được tình cảm mà Vương Thiên Ốc dành cho Đinh Tông Nho.

- Vương Thiên Ốc, kĩ xảo giường chiếu của vợ anh so với khi còn ở với tôi không có gì thay đổi. Tôi nghĩ hay là vì anh không có dạy cho ai kia chiêu gì mới. Cho dù trước kia Tiểu Nho cũng được tôi huấn luyện qua, nhưng anh bây giờ như vậy cũng khiến cho người ta quá vắng vẻ rồi.

Vương Thiên Ốc trưng ra bộ dáng chỉ lo thiên hạ không loạn, nói càng lúc càng khoa trương.

- Huấn luyện qua cũng có cái giá của đã được huấn luyện. Ít nhất sẽ không giống như xử nam đau đến khóc oa oa. Hạ Cực. Kì thật tôi rất cảm ơn anh đã dạy Tiểu Nho việc này. Làm cho tôi trên giường là lập tức có cảm giác hưởng thụ như cá với nước. Vừa lại không cần sợ làm y đau đớn hay máu chảy khắp giường. Cho nên đã được huấn luyện đúng là rất tốt. Tôi bây giờ rất thích người có kinh nghiệm.

Đinh Tông Nho không dám tin vào những lời nói dối bay ra khỏi miệng của Vương Thiên Ốc. Y căn bản là chưa có từng làm tình với hắc, hắc nói những lời này vì mục đích gì?

- Anh... Anh nói cái gì?

Vương Thiên Ốc nhanh chóng ngăn y nói tiếp

- Còn có, anh cũng biết tiểu Nho là người như thế nào mà. Rất là yếu đuối. Em ấy khi bị tình cũ bỏ rơi, bộ dạng thì rất đáng thương lại không hề mở miệng xin trợ giúp thì ai lại có thể đành lòng mà không giúp em ấy? Cho nên Hạ Cực à, anh không cần để tâm, chính vì điểm này của Tiểu Nho cho nên tôi mới thương em ấy.

Hạ Cực không biết tâm lí tại sao dâng lên đầy chương khí đen sì. Nhưng trong mắt hắc dâng lên hai ngọn lửa, hơn nữa càng ngày cháy càng to.

– Vương Thiên Ốc. Anh thì biết cái gì! Tiểu Nho yêu tôi. Tôi biết cho dù tôi có đối xử với em ấy như thế nào, em ấy đều yêu tôi cả đời. Tôi khi nào muốn làm tình, chỉ cần gọi điện thoại em ấy liền ngay lập tức chạy đến. Ngay cả khi tôi có làm gì tổn thương trái tim em ấy, thì chỉ cần tôi di chuyển một đầu ngón tay út em ấy cũng sẽ chạy tới.

Đinh Tông Nho trong mắt ngập lệ đầy thê lương. Hạ Cực nói rất đúng ý nghĩ trong đầu y. Hắn đối với tình yêu của y chỉ có khinh thường nhưng lại biết cách làm thế nào để thương trái tim của y.

Wương Thiên Ốc cười ha ha

– Hạ Cực anh nói rất hay. Tiểu Nho nếu yêu như lời anh nói vậy tại sao em ấy lại ở nhà của tôi? Tại sao lại sinh con cho tôi? Kì thật em ấy hết yêu anh rồi. Hai ngày trước em ấy lên giường với anh bất quá cũng chỉ vì thương hại anh thôi. Trên thực tế, bộ dạng của anh bây giờ người nào thấy cũng đều nảy sinh lòng thương hại. Tôi chẳng trách Tiểu Nho một chút nào.

Wương Thiên Ốc nói vậy tất nhiên là có ý đồ. Nói rõ nghiệp duyên của hắn đã xuống dốc, còn hắn là đạo diễn hiện rất có danh tiếng. Hạ Cực không đáng làm đối thủ của hắn. Hắn dễ dàng công kích làm cho Hạ Cực không có cách nào đánh trả.

Đinh Tông Nho ra sức thoát khỏi cánh tay của Hạ Cực. Y ôm con đi về phía Vương Thiên Ốc. Mặc dù Vương Thiên Ốc nói dối về mối quan hệ giữa y và hắn nhưng mà y rất muốn cảm tạ Vương Thiên Ốc đã làm như vậy. Nghe những lời Hạ Cực nói lúc này rất cuộc đã giúp y có thể tự giải thoát ra khỏi tình yêu với Hạ Cực.

– Hạ Cực, anh về đi. Tôi đã không còn yêu anh nữa.

Y nói rất từ tốn và nghiêm túc. Trên môi xuất hiện nụ cười êm ái như thể hiện gánh nặng đã được trút bỏ. Đoạn tình cảm dây dưa không rõ ràng đã làm cho y rất mệt mỏi. Kể từ khi cha mất, y cũng mất hết tất cả hi vọng với Hạ Cực. Bây giờ chỉ càng thêm rõ ràng tâm tình của mình mà thôi.

Wương Thiên Ốc hôn nhẹ lên má y, nói to

– Làm tốt lắm.

Luồng hắc khí chậm rãi dâng lên, tràn ngập khắp người Hạ Cực. Nụ cười nhàn nhạt cùng má lúm đồng tiền luôn đọng trên người hắn cũng biến mất. Trong người hắn lúc này chỉ có một loại cảm giác buồn bực lẫn khó chịu mà hắn chưa từng nếm qua, làm hắn không cách nào thở nổi.

Không khí trong phổi hắn hình như toàn bộ đều biến mất. Máu hình như cũng đã bốc hơi đi. Chỉ còn lại có những cơn sóng lớn không ngừng quất vào ý niệm của hắn.

Lạnh, cái lạnh từ đáy lòng. Với người từ nhỏ đến lớn chỉ biết chính mình cũng không thể hình dung được. Lần đầu tiên cái lạnh tràn ta đến tận đầu ngón tay, ngón chân như muốn đem mỗi phân mỗi tấc trên người hắn ra để đóng băng lại.

Hắn luôn biết Đinh Tông Nho thương hắn. Hắn hưởng thụ sự sùng bái cùng tình yêu và ánh mắt mê luyến của y, cũng nhớ rất kĩ lần đầu tiên hắn ôm Đinh Tông Nho, Đinh Tông Nho mặc cỡ không thôi nhưng về mặt lại kinh hãi muốn chết. Hắn sinh ra vốn là để cho người khác vây quanh, chính mình là chúa tể, là thần của người khác.

Cho nên nhiều năm trước khi Đinh Tông Nho yên lặng không lên tiếng rời khỏi hắn, hắn tức giận không thôi. Khi hắn gặp lại Đinh Tông Nho, cho dù bề ngoài của y chỉ là một kẻ làm thuê nhưng mà ánh mắt y nhìn hắn căn bản là không có thay đổi.

Hắn biết trái tim Đinh Tông Nho đối với mình nhất mực trung thành, chỉ cần hắn ngoắc ngoắc đầu ngón út y cũng sẽ thần trí mê man theo hắn lên giường, mặc hắn dày vò.

Cho dù hắn có nhẫn tâm đối xử với y như thế nào, ánh mắt y nhìn hắn vẫn không thay đổi. Hắn biết Đinh Tông Nho sẽ thương hắn cả đời, không có khả năng thay đổi.

Miệng hắn vận vẹo, khuôn mặt anh tuấn cơ hồ biến dạng

– Tiểu Nho. Đi lại đây.

Tiếng nói của hắn dần cao lên. Nhìn thấy khoảng cách giữa hắn và Đinh Tông Nho càng lúc càng xa xôi, còn giữa y với Vương Thiên Ốc lại càng lúc càng gần. Luồng khí lạnh trong lòng hình như muốn đóng băng luôn cả trái tim của hắn.

– Tôi nói em đi lại đây.

Hạ Cực vươn tay, nhìn bàn tay to mình từng chờ đợi bao năm, có bao hi vọng hắn có thể vĩnh viễn nắm tay mình, chỉ có mình mới có thể vuốt ve cánh tay đó... Hết thấy chỉ là một giấc mơ của mình.

Chỉ là bây giờ nên tỉnh mộng rồi, y cũng nên thừa nhận sự thật thôi.

Đinh Tông Nho đau thương nói

– Đủ rồi, Hạ Cực. Anh không cần tôi. Thật ra tôi chẳng là gì đối với anh cả. Anh không có cảm giác với tôi. Chúng ta cũng đã lãng phí rất nhiều năm rồi. Bây giờ chúng ta cũng nên đường ai nấy đi thôi.

Tiếng nói của Hạ Cực cất cao, hắn nổi giận nói

– Vậy tại sao lại là Vương Thiên Ốc? Vương Thiên Ốc có chỗ nào tốt hơn tôi? Em vẫn sẽ yêu tôi cả đời.

Wương Thiên Ốc vẫn còn đang cười, nói:

– Hạ Cực, nam tử hán đại trượng phu, không cần như vậy không cam lòng. Rất cảm ơn những lời vừa rồi của anh. Tôi sẽ cùng Tiểu Nho thử qua vài tư thế mới. Thôi nôi con chúng tôi, nhất định sẽ mời anh đến uống rượu mừng.

Sau một phút, Đinh Tông Nho hét to. Bởi vì ai cũng không nghĩ chuyện lại trở nên như vậy. Ngay cả Vương Thiên Ốc cũng phản ứng không kịp ngã lăn ra đất.

Hạ Cực phút trước đột nhiên xông lên đâm thẳng vào mặt Vương Thiên Ốc. Hắn ra tay rất mạnh, máu mũi Vương Thiên Ốc ngay lập tức trào ra. Em bé oa oa khóc to.

– Không nên như vậy mà. Hạ Cực. Không nên như vậy.

Y cơ hồ gào to ngăn cản lại.

Y ôm con đang khóc ngằn ngặt, căn bản không có cách nào ngăn cản cơn lôi đình của hắn. Chỉ có thể lớn tiếng can ngăn Hạ Cực. Nhưng Hạ Cực lại giống như đã mất đi phản ứng, hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi từ bên ngoài. Hai tròng mắt hắn đỏ ngầu lao vào ẩu đả với Vương Thiên Ốc. Một đâm lại một đâm giáng xuống, ai mà nhìn thấy đảm bảo sẽ bị hù giật hết cả người.

Nếu đánh nữa nhất định sẽ xảy ra án mạng. Đinh Tông Nho không còn cách nào gọi điện thoại cho cảnh sát. Mãi cho đến khi một cảnh sát lực lưỡng không chế Hạ Cực lại mới có thể ngăn cản hắn tiếp tục đá thương Vương Thiên Ốc.

.
. .
.

Chuyện này ngay lập tức trở thành tin nóng trên báo chí. Ảnh chụp Hạ Cực bị bắt ngồi trong xe cảnh sát xuất hiện trên hàng loạt phương tiện truyền thông. Vương Thiên Ốc bị đánh cho mặt mũi bầm dập may mà không có bị chấn thương nghiêm trọng.

Sau khi chữa trị cho Vương Thiên Ốc, hắn phát hiện Đinh Tông Nho hiện rồi như tơ vò nhưng không phải quan tâm đến thương thế của hắn mà là lo lắng hắn có dựa vào chuyện này làm khó Hạ Cực không? Hạ Cực có bị kiện hay không?

Sau khi được bác sĩ chữa trị Vương Thiên Ốc lập tức kêu taxi về nhà. Đối với việc mình bình yên vô sự hẳn thật cao hứng muốn chết. Nghĩ đi nghĩ lại động tác của Hạ Cực hẳn còn hết to “Đúng, phải làm như thế này, tay phải dùng lực để vung lên.”

Hình như là đem chuyện mình bị Hạ Cực đánh cũng giống như là đóng phim, hoàn toàn quên mất chính mà là người bị Hạ Cực đánh. Ngay cả Đinh Tông Nho cũng không biết hẳn đang làm cái gì nữa.

Hạ La Hối học bán trú từ sáng tới tối mới về. Đến khi về nhà mới biết được chuyện này. TV không ngừng đưa tin, thậm chí phóng viên còn vây bốn phía bên ngoài nhà Vương Thiên Ốc. Hạ La Hối vừa xuất hiện đã thấy ánh đèn flash nhá lên liên tục.

Nó càng lớn, nét anh tuấn tiêu sái của Hạ Cực càng hiện lên rõ ràng. Phóng viên chắc chắn nó chính là con của Hạ Cực. Chỉ là tại sao con của Hạ Cực lại lại ở nhà Vương Thiên Ốc, mà Vương Thiên Ốc lại bị Hạ Cực đánh tới bởi. Bên Trong tràn ngập tầng tầng câu hỏi, ngay cả chương trình talkshow trên TV cũng thảo luận về vấn đề này.

Vương Thiên Ốc không phát ngôn bất kì điều gì. Chuyện này liền giống như là thỏa thuận ngầm. Nhưng Hạ Cực sau khi rời khỏi sở cảnh sát chỉ mang theo vẻ mặt âm trầm, đối với máy quay trước mặt không hề lộ ra tươi cười đầy mặt như lúc xưa.

Trước kia hẳn rất chú ý đến sắc mặt, là một vương tử thân thiện. Phóng viên nếu có vấn đề cần hỏi thì nhất định sẽ trả lời. Lúc nào cũng trưng ra bộ mặt tươi cười ưu nhã. Nhưng hiện tại bây giờ hẳn thô lỗ đầy một phóng viên ra ngoài, thanh âm rét lạnh như hàn kiếm cùng thêm biểu hiện giống hệ lưu manh

– Có gì hay ho mà chụp. Cút xéo.

Hắn ra tay xô phóng viên, phóng viên lại càng ra sức chụp bộ mặt hoàn toàn bất đồng với lúc trước này của hắn. Vẻ mặt tuấn tú của hắn trở nên âm trầm đầy nguy hiểm, khóe miệng kéo ra một nụ cười lạnh, ánh mắt lại càng lạnh băng vô tình. Đây mới chính là Hạ Cực chân chính.

Hạ Cực trở về nhà của mình. Phóng viên ngày đêm chờ đợi. Kể cả khi hắn mở cửa sổ thì đều thấy ánh đèn flash lóe lên. Hạ Cực tiện tay cầm luôn thứ gì đó trong tầm với, cách một tầng lầu ném thẳng vào phóng viên đang chụp hình kia.

Phóng viên nhanh chóng nhảy tránh, không nhịn được hét lớn

– Đây, đây là tội gây nguy hiểm nơi công cộng đó nha.

Hạ Cực lạnh lùng nói:

– Giải thì đi kiện đi. Thăng khôn.

Phóng viên trợn mắt miệng mồm há hốc. Trước kia Hạ Cực cho dù bị phóng viên làm phiền như thế nào thì bao giờ cũng trưng ra bộ dáng thân thiện. Ai như bây giờ không thêm kèm chế sự cuồng ngạo chẳng để bất kì ai vào trong mắt.

Hắn tựa như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác. Hay phải hỏi đâu mới là con người thật của hắn?

Hạ Cực đóng cửa sổ. Hắn ngồi trong phòng khách khui ra một chai rượu, mở TV xem tin tức. Toàn bộ các kênh đều đưa những tin liên quan đến việc hắn ẩu đả với Vương Thiên Ốc. Hắn trút rượu vào trong miệng, vị cay nồng của rượu xộc thẳng xuống bao tử cơ hồ đốt cháy yết hầu của hắn nhưng cũng không đủ để làm cho trái tim lạnh băng của hắn cháy lên được một ngọn lửa nào.

Ánh mắt của hắn chăm chú vào nhân viên cấp cứu đang nâng cáng đưa Vương Thiên Ốc vào xe, dính sát từng bước bên cạnh lại ra sức chiếu cố hẳn chính là vẻ mặt lo lắng của Đinh Tông Nho.

Y nắm tay Vương Thiên Ốc. Cúi đầu xuống không biết nói gì đó với khuôn mặt chỉ toàn là máu của Vương Thiên Ốc. Chốc lát sau, nước mắt cũng chảy tràn đầy mặt y.

Chứng khí không gọi được tên lại xộc thẳng lên não Hạ Cực, hắn không thể thở được. Hắn cầm chai rượu ném thẳng vào TV trước mặt. Nhưng đập nát TV rồi không có nghĩa là hắn không còn quan tâm đến Đinh Tông Nho và Vương Thiên Ốc.

Y ban đầu là của mình. Bất luận mình có thương tổn hấn đến mức nào, có lên giường với ai, chỉ cần hấn quay lại thì Đinh Tông Nho vẫn ở đó mở rộng vòng tay chờ đợi hấn.

Nhưng mà y cũng đã nói y không còn thương hấn nữa. Đầu Hạ Cực đau muốn nứt ra. Hấn ngủ vật vờ trên ghế salon, lại khui một chai rượu khác, nhưng trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh Đinh Tông Nho mở rộng vòng tay ôm lấy Vương Thiên Ốc, sau đó trong vòng tay Vương Thiên Ốc hạ xuống, phát ra tiếng kêu yêu kiều.

Hấn đập bể chai rượu mới khui này là lần thứ hai. Lại tiếp tục khui chai mới. Nhưng mà uống như thế nào cũng không thấy say, cũng không thấy buồn ngủ. Hấn đã rất mệt mỏi rồi, nhưng chính là không có cách nào ngủ được.

Hấn nếu không có đàn bà thì không có cách nào ngủ được. Nhưng hấn bây giờ cũng không cần đàn bà. Cái gì hấn cũng không muốn, chỉ cần ánh mắt ái mộ pha lẫn lo lắng của Đinh Tông Nho dành cho hấn.

Hấn cúi khinh khui chai rượu thứ tư. Ngoài cửa có người mở khóa, hấn nghiêng mắt ra xem thấy Đinh Tông Nho đang đứng đó. Sau khi cẩn thận đóng cửa lại y nhỏ giọng giải thích vì sao có thể vào đây.

– Lần trước rời đi vẫn chưa có đem chìa khóa trả lại anh. Lâu dần cũng quên mất.

Con mắt mơ màng, vẻ mặt lạnh lùng âm trầm nhưng cái lạnh trong ***g ngực kia nhưng lại có cảm giác như đang tản mát bớt. Mặt dù những gì y nói hấn nghe một điều cũng không hiểu.

– Làm gì?

– Vương Thiên Ốc nói anh ta sẽ không kiện anh. Chỉ cần anh xin lỗi anh ta.

Chai rượu vụt lên nện vào vách tường sau lưng Đinh Tông Nho, lớp băng trong ngực Hạ Cực lại đóng dày thêm một tầng. Há miệng ngậm miệng đều là Vương Thiên Ốc. Vương Thiên Ốc tính là gì, khi hấn nổi tiếng, Vương Thiên Ốc còn chưa biết đang ở xó xỉnh nào.

Hấn giận dữ hét

– Tại sao tôi lại cần xin lỗi hấn ta? Hấn ta là cái thá gì? Dựa vào cái gì chứ?

– Chẳng lẽ anh thà rằng để anh ta kiện anh sao?

Đinh Tông Nho cẩn thận bước qua đám thủy tinh vỡ, y đi tới bên người Hạ Cực ngồi chồm hổm xuống nói chuyện. Âm thanh của y mềm mại chậm rãi. Y nói hấn đánh Vương Thiên Ốc bị thương, chỉ cần Vương Thiên Ốc không kiện hấn thì đối với Hạ Cực mà nói chính là chuyện tốt. Càng hướng chỉ với tình hình của Hạ Cực bây giờ, việc này đối với Hạ Cực hết sức bất lợi.

– Hạ Cực. Anh hãy nghe tôi nói. Nếu như để tòa án biết chuyện lúc đó, có thể phán quyết anh là người có lỗi hoàn toàn. Sự nghiệp diễn viên của anh, anh chẳng lẽ muốn nó bị hủy hoại hay sao.

– Nó sớm cũng bị hủy hoại, có quan hệ gì đâu.

Hạ Cực trên mặt lộ vẻ cười lạnh lùng, mùi rượu xông vào mũi. Nghiệp diễn viên của hấn sớm sẽ kết thúc, toàn bộ thế giới này ai cũng biết. Hấn mặc dù không chịu thừa nhận nhưng cũng phải đối mặt với sự thật.

Đinh Tông Nho bắt đầu dĩ từ bỏ. Từ lúc biết hấn trước kia, y biết Hạ Cực tuyệt đối không bao giờ cúi đầu trước bất kì ai. Y rất hiểu cá tính của hấn.

– Tiểu nho, chỗ này của tôi vừa sưng vừa đau. Em lại đây giúp tôi.

Hấn chẳng hề e ngại kéo khóa quần xuống, trên mặt mang theo nụ cười chứa đầy dục vọng. Đây mới chân chính là bản tính của hấn. Hấn căn bản là không cần bất kì ai.

Đinh Tông Nho đành chỉ ánh mắt

– Tôi van anh không nên như vậy mà Hạ Cực. Tôi bây giờ không còn yêu anh. Nhưng tôi vẫn là fan hâm mộ của anh. Tôi không hi vọng sự nghiệp diễn xuất của anh không có tiến triển gì nữa.

Hạ Cực tự kéo quần lót của mình xuống, nam căn được giải phóng lập tức đứng thẳng như tường đồng vách sắt. Hấn vuốt ve côn thịt của mình, khuôn mặt lãnh khốc nhưng lại nghĩ đến những chuyện trước kia.

– Còn nhớ lúc ở khách sạn Đà Nam không? Em dùng miệng làm cho tôi như thế nào? Em cũng làm như vậy với Vương Thiên Ốc sao?

Đinh Tông Nho không bao giờ muốn nhớ lại đoạn kí ức này cả. Hơn nữa chuyện lúc đó vốn dĩ là Hạ Cực muốn trả thù hành động ra đi không lời từ biệt của y nhiều năm trước. Mỗi lần nhớ tới trái tim y lại trở nên lạnh lẽo, cũng vì chính sự ngu ngốc trước kia của mình mà đau đớn. Chính việc này là nguyên nhân làm cho cho y chết sớm, nội tâm Đinh Tông Nho day dứt không thôi.

Y không muốn nhớ lại một lần nào nữa. Hạ Cực cũng không có im lặng

– Chúng ta ở nhà của cha em, em cũng làm cho tôi như thế này. Em có biết về mặt của em khi đó rất mỉa mai không?

Đinh Tông Nho lắc đầu lui về sau, xem ra đây không phải là thời điểm thích hợp để nói chuyện rồi. Hạ Cực say rồi, có nói như thế nào cũng chỉ uống phí.

– Đúng là tôi không nên đến đây. Hạ Cực, Vương Thiên Ốc chỉ cần anh xin lỗi một câu. Anh khi nào rảnh rồi thì đến nhà chơi. Tôi về trước.

Y vội vã mở cửa muốn ra về, Hạ Cực đã đứng sau lưng y toàn thân đầy mùi rượu, thanh âm khàn khàn tràn ngập lửa giận vô danh.

– Em như bây giờ bởi vì tôi không thành công cho nên không muốn ở chung một chỗ với tôi, thà rằng lựa chọn một tên đạo diễn mới nổi như Vương Thiên Ốc sao?

– Tôi xin anh, anh đừng nói gì nữa. Anh say rồi Hạ Cực.

Thành công hay không thành công, Vương Thiên Ốc có phải là đạo diễn nổi tiếng hay không căn bản không liên quan đến việc y tìm Hạ Cực. Y lo lắng Vương Thiên Ốc muốn kiện Hạ Cực, Hạ Cực cũng không chịu hiểu cho tâm ý của y. Mà y thì đúng là đang làm chuyện bao đồng.

Biết rằng mình lo lắng cho hấn quá mức, như vậy lại càng làm cho Hạ Cực nghĩ mình vẫn còn để ý đến hấn.

– Vương Thiên Ốc có biết đầu nhũ bên phải của em mắc cảm hơn so với bên trái không?

Âm thanh khàn khàn của hấn mang theo dục vọng mãnh liệt làm người nghe nóng lạnh không thôi.

– Không được đâu. Tôi phải về rồi.

Mở khóa, Đinh Tông Nho lập tức kéo cửa ra lại bị Hạ Cực dùng một tay để chặn cánh cửa lại. Một lần nữa sập cửa khóa lại. Đinh Tông Nho run rẩy bởi những ngón tay Hạ Cực đang cách một lớp áo quần vuốt ve đầu nhũ phi thường mắc cảm của y.

– Em không có chịu nổi cảm giác khi tôi chà xát qua nơi này. Nếu muốn em rên rỉ thì phải dùng lực mạnh hơn một chút.

Hai ngón tay của Hạ Cực như muốn chứng minh lời hấn nói, kẹp lấy đầu nhũ của y. Y khó chịu cắn chặt răng. Đúng như lời Hạ Cực đã nói, tiếng rên rỉ theo đó mà thoát miệng ra, y quay đầu lại đẩy Hạ Cực

– Không nên như vậy, Hạ Cực. Anh căn bản không có muốn tôi. Tôi nói thật. Thật ra tôi với Vương Thiên Ốc không có chuyện gì cả. Không phải giống như anh nghĩ đâu. Tôi không phải là đại mã nhân, lại có hai đứa con nên chẳng có ai tình nguyện theo đuổi tôi đâu. Như vậy anh đã an tâm chưa?

Đinh Tông Nho trong mắt đầy nước ngẩng đầu nói rõ

– Tôi đã quyết định đem con trở về quê rồi. Hạ Cực, anh có thành công hay không cũng không liên quan. Tôi biết lòng anh không có chỗ dành cho tôi, tôi chỉ muốn đem tất cả mọi chuyện làm cho rõ ràng.

– Vậy thì em có thể tiếp tục làm tình với tôi.

Tình tảo lắc đầu vừa đau lòng giải thích

– Hạ Cực, anh nghe tôi nói. Tôi không muốn tiếp tục quan hệ với anh. Đối với anh đó bất quá chỉ là tình một đêm với bất kì ai cũng chẳng có gì khác nhau. Đối với tôi thì không phải như vậy, tôi...

Hình như phát hiện chính mình vừa nói cái gì đó, Đinh Tông Nho im miệng. Như muốn tự thuyết phục chính mình nói ra câu tiếp theo

– ... Tôi không còn tình cảm với anh nữa.

– Tại sao không còn lưu luyến? Tại sao không thể yêu tôi? Tại sao không thể ân ái với tôi?

Đinh Tông Nho biết hẳn không cách nào hiểu những lời y nói. Hắn với La Hối cực kỳ giống nhau, không có cách nào đồng cảm với sự thống khổ của người khác. Y cũng chỉ có thể đối xử với hắn giống như với La Hối mà nói rõ sự đau đớn của mình cho hắn nghe, mặc kệ hắn có hiểu được hay không thì cũng cần phải nói rõ ràng.

– Bởi vì anh không thương tôi. Hạ Cực, anh chỉ biết cách làm tôi bị tổn thương.

Hạ Cực nổi nóng, vậy thì có gì đâu. Đinh Tông Nho sớm biết hẳn là người như thế nào. Hắn không hề phủ nhận việc hắn không hề biết phải làm như thế nào để có thể yêu thương người khác. Ngay cả khi hắn đóng phim, nói câu “Tôi yêu em” cả ngàn lần thì hắn cũng chẳng biết yêu là như thế nào.

Tiếng gầm gừ cơ hồ muốn xé bầu không khí rách tả tơi. Hắn không có sai, hắn không biết mình sai ở chỗ nào. Hắn không cần phải yêu. Từ nhỏ đến giờ hắn đối với người khác không hề có cảm tình.

– Em muốn tôi phải như thế nào? Tôi không yêu em, tôi không hiểu yêu là gì. Tôi là người như vậy và em cũng đã biết từ lâu. Tôi ngủ không được nếu không có đàn bà. Tôi cũng không có cách nào biểu hiện ra ngoài giống như Vương Thiên Ốc. Trái tim tôi trống rỗng, ngoại trừ làm em bị tổn thương để nhìn thấy phản ứng khác của em, tôi không biết phải làm như thế nào để em chú ý đến tôi.

Đinh Tông Nho khóc. Hạ Cực như thế nào y hiểu rất rõ. Kể từ khi có Hạ La Hối y có thể từ trên người của con mà bắt gặp hình ảnh của Hạ Cực. Cha con họ không chỉ giống nhau về dung mạo mà sự vô tâm lạnh lùng lại càng giống hơn. Cho nên y rất lo lắng cho La Hối.

Y lo La Hối sau này sẽ giống Hạ Cực, nói ra những lời rập khuôn như hắn, nói ra nó không thương người khác, cũng không hiểu tình yêu là gì, càng không rõ làm như thế nào để xây dựng tình cảm với người thứ hai, cũng không biết quý trọng tình yêu của người khác đối với nó.

– Là tôi không thương em, tôi cũng chẳng thương bất kì ai. Tôi chỉ yêu chính mình, em biết không? Tôi chỉ yêu chính mình, tôi là kẻ ích kỉ như vậy đó!

Hạ Cực mạnh mẽ bắt lấy bờ vai của y, kéo y vào trong lòng. Thanh âm của hắn khi cao khi thấp, hình như ngay cả chính bản thân mình cũng không rõ ràng, chỉ giống như một con thú càng bị dồn vào bước đường cùng thì lại càng vùng vẫy điên cuồng, đối với thiếu sót của bản thân vĩnh viễn không hiểu được.

Tôi không có tình cảm với bất kì ai. Nhưng tôi cũng không đồng ý cho em yêu bất kì người nào. Trong mắt em chỉ cần có tôi, chỉ cần chú ý đến tôi. Có hiểu không? Hiểu không hả? Tiểu Nho?

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Đinh Tông Nho xoa hai má của Hạ Cực. Hạ Cực đã làm trái tim y bị tổn thương rất nhiều lần, mỗi một lần đều đau như dao cắt, y không còn đủ sức để nhận thêm bất kì một nỗi đau nào nữa.

– Tôi không biết, tôi thật sự không biết. Hạ Cực. Chúng ta không nên gặp lại nhau nữa. Điều này sẽ tốt cho cả anh và tôi. Tôi biết anh không cần La Hối, đem con trả lại cho tôi có được không?

Tình trạng hôm nay của hai người y chỉ có thể đưa ra yêu cầu như vậy với Hạ Cực, chính là đem La Hối trả lại cho y, y không thể ngồi trơ mắt nhìn Hạ Cực nuôi La Hối để rồi thấy con biến thành một Hạ Cực thứ hai.

Lúc trước khi Hạ Cực nuôi La Hối, ánh mắt cùng tâm tính của con mỗi khi nhìn thấy y đều rất thương tâm.

Ánh mắt Hạ Cực trở nên trầm lạnh, muốn hắt buông tha cho Đinh Tông Nho cho dù chỉ cần một câu nói nhưng chết cũng không có khả năng. Hắn tuyệt đối không bao giờ buông tay.

– Không. Tôi sẽ không trả La Hối lại cho em. Chỉ cần La Hối còn là của tôi, em vĩnh viễn phải phải ở bên cạnh tôi, không phải sao?

Đinh Tông Nho rơi lệ khóc cầu

– Không nên như vậy. Hạ Cực. Anh tranh giành một đứa trẻ mà anh không cần để làm cái gì? Nếu để cho báo chí biết anh giành quyền giám hộ con với một người đàn ông khác thì anh sẽ ra sao đây?

– Nếu mọi người biết tôi và em dây dưa với nhau, em nhất định càng phải ở bên cạnh tôi.

Hạ Cực lạnh giọng tự tin nói. Hắn tuyệt đối không để cho suy nghĩ đen tối kia vây hãm mình, càng không cho phép y ở cùng một chỗ với Vương Thiên Ốc, ngủ trên giường của người kia, trở thành người của người kia, để cho người kia vượt ve thân thể y, nghe tiếng kêu yêu kiều của y khi đến cao trào.

– Không, Hạ Cực. Tôi sẽ không để La Hối quay trở lại với anh. Tôi không thể để con trở thành người giống như anh. Tôi van anh, để cho tôi nuôi con, có được hay không?

Đôi lúm đồng tiền xuất hiện trong nụ cười đầy tàn nhẫn của Hạ Cực, nét anh tuấn của hắn mang theo sự nguy hiểm khác hẳn những người bình thường.

– Em về nhắn lại với Vương Thiên Ốc tôi sẽ không xin lỗi hắn. Tôi cũng sẽ không buông tay với Hạ La Hối. Nếu như em thương Hạ La Hối vậy thì em chỉ có thể quay lại với tôi. Nếu em sợ Hạ La Hối trở thành người giống như tôi, vậy thì em chỉ có một cách duy nhất là cùng chung sống với tôi.

– Tôi không biết. Hạ Cực, tôi không biết.

Hơi thở nóng hổi của Hạ Cực phả quanh cổ y, dùng đầu ngón tay xoa nắn đầu nhũ y, hắn cất giọng khàn khàn

– Tôi cũng không hiểu, bắt quá tôi cũng không cần phải hiểu. Tôi chỉ muốn em ở bên cạnh tôi.

– Anh muốn hành hạ tôi sao? Hạ Cực.

Đinh Tông Nho hỏi vô lực, y biết chính mình cũng không có cách nào để cho La Hối một mình trở về bên cạnh Hạ Cực, điều đó chỉ hủy hoại La Hối thôi.

Một lần hủy hoại La Hối là quá đủ rồi, nếu y không trở lại với hắn thì nhất định La Hối lớn lên không cần dùng đầu suy nghĩ cũng biết La Hối chắc chắn sẽ trở thành một Hạ Cực thứ hai.

– Nếu như tôi để em đi, như vậy hóa ra tôi lại hành hạ chính mình sao. Tôi nói rồi tôi là người ích kỉ. Tôi tuyệt đối sẽ không tự hành hạ chính mình. Em nói tôi lãnh huyết lợi dụng Hạ La Hối cũng được, nói tôi nhân lợi dựa vào sự khiếm khuyết trong tính cách mà uy hiếp em cũng chẳng sao. Tôi bất chấp thủ đoạn như thế nào, tôi chỉ cần quan tâm kết quả cuối cùng có phải là điều tôi muốn hay không mà thôi.

– Được. Tôi đáp ứng sẽ quay lại với anh, nhưng mà chúng ta sẽ không làm tình có được không?

Đinh Tông Nho đáp ứng yếu ớt.

– Không!

Bàn tay nóng rực của Hạ Cực vượt ve cánh tay hơi lạnh của y, đưa tới đưa lui như rắn độc đang vờn con mồi của nó, cho dù con mồi bị đùa bỡn đến chết cũng không buông tha rồi nuốt sạch con mồi vào bụng.

Đinh Tông Nho cố gắng đẩy ra bàn tay đang đặt trên ngực y

– Không nên như vậy mà. Anh đi tìm người khác đi.

– Tôi không muốn tìm người khác. Tôi đã thử rồi, chẳng một ai có thể giúp tôi ngủ ngon giống như em. Tôi chỉ muốn em.

Đinh Tông Nho bị dọa run rẩy. Những lời mơ hồ Hạ Cực nói ra có phải nói đến loại cảm giác mà hắn không thể hiểu? Nếu điều này không phải là yêu thì nó là cái gì?

Ý muốn độc chiếm sao?

Hay đây là cách yêu của Hạ Cực?

Y cố lấy dũng khí hỏi, nếu nhưng ngay cả điều sắp tới Hạ Cực cũng đáp ứng thì cũng có thể chứng minh Hạ Cực không biết yêu là cái gì.

– Nếu như anh muốn tôi quay về, anh cũng không được tìm đến những người khác nữa. Anh đồng ý sao?

– Được.

Một chữ ngăn ngừa nói ra Hạ Cực đã ngẩng đầu, mạnh mẽ chiếm lấy bờ môi đỏ mọng của y. Y bám vào lưng Hạ Cực. Y cùng Hạ Cực dây dưa rất nhiều năm, đến cuối cùng thì có lẽ đây là kết cục tốt nhất dành cho cả hai người bọn họ.

Y bị Hạ Cực ôm vào trong phòng ngủ, chưa đến giường thì toàn bộ quần áo đã bị Hạ Cực trút bỏ. Sau đó thì không ngừng mút cắn vào đầu nhũ y, y cũng không chịu được cảm giác tê dại này, ngoài rên rỉ ra thì cũng thể làm được bất kì hành động gì nữa.

Hắn sung sướng lùa tay vào tóc y phát ra tiếng hít thở rên rỉ. Đỉnh Tông Nho quì trên mặt đất dùng môi an ủi bộ vị đang kích động của hắn.

Hạ Cực lùa tay vào tóc y sâu hơn một tầng, hắn tỉ mỉ nhìn vào người luôn yêu hắn bên dưới. Mà huyết động phía sau của Đỉnh Tông Nho giờ phút này cũng không ngừng co bóp, biểu tượng nam tính đang trước cũng ngẩng đầu cao cao tiết ra dịch thể. Cơ thể của y vĩnh viễn đều có phản ứng với Hạ Cực.

– Tiểu Nho... Sâu hơn một chút.

Y đem nam căn cứng rắn trong miệng nuốt sâu hơn một chút, nước mắt trào khắp khóe mi mang theo những âm thanh đầy ướt át đập vào tai Hạ Cực. Điều này làm cho trái tim Hạ Cực đập nhanh như ngựa phi, chớp mắt y liền bị Hạ Cực ôm đè xuống giường.

Hắn dùng ngón tay nhả nha cắn vào rồi rút ra như trêu đùa huyết khẩu của y, rồi lại cho tiếp hai ngón tay vào để có thể mở rộng lối vào bên trong cơ thể của ai kia. Y hai tay ôm lấy đầu gối rên rỉ, đầu nhũ trải qua cọ sát sưng đỏ, bên trong huyết động vừa nóng vừa tê dại lại còn vừa ngứa vừa đau. Nhưng mà Hạ Cực vẫn chưa có đi vào, hắn tiếp tục đùa bỡn bộ vị của y.

– Uhm... Uhm... Uhm... Cực... Cực...

Y dùng âm thanh yêu kiều mời gọi Hạ Cực tiến vào, nhưng mà chỉ có khóe miệng Hạ Cực giãn ra, ngón tay của hắn hung hăng đâm vào thật sâu, đụng tới điểm mẫn cảm của Đỉnh Tông Nho. Đỉnh Tông Nho giãy giụa kịch liệt.

– Đừng... Đừng mà... Sẽ bắn...

Y cơ hồ sắp sửa đầu hàng.

Hạ Cực làm như không nghe thấy, hắn cúi đầu hôn lên cái mông mềm mại, tách hai cánh mông ra cắn nhẹ rồi hướng dần xuống dưới huyết khẩu. Đỉnh Tông Nho như người mất trí y thấp giọng rên rỉ yêu kiều. Hạ Cực không ngừng ra vào, cơ hồ muốn nghiền nát y ra, loại ái ân kiểu này trước kia chưa từng có làm cho y căn bản nuốt không trôi.

– Cực... cầu xin anh... chậm... chậm lại một chút... Tôi không chịu nổi.

– Tôi sẽ không giao em cho bất kì ai, Vương Thiên Ốc cũng không. Nói! Nói em yêu tôi.

Hắn lạnh giọng ra lệnh, không vì đang trong quá trình làm tình mà tâm trí bị bắn loạn. Về mặt lãnh huyết dưới ánh đèn nhìn thật sống động nhưng lại giống như ác ma không hề có một tia nhân tính. Nhưng lại càng giống như một người đang đói khát, những lời yêu thương vĩnh viễn không bao giờ đủ để lấp đầy cảm giác trong người hắn.

Hắn mỗi lần đâm đều đâm vào thật sâu bên trong, cảm giác vừa kích thích vừa đau đớn làm cho Đỉnh Tông Nho không ngừng thở dốc kêu khóc, nói ra ba chữ tưởng như đã bị vĩnh viễn nuốt vùi xuống thật sâu tận đáy lòng.

– Tôi yêu anh, tôi yêu anh, tôi yêu anh.

Hạ Cực khoe miệng lộ ra nụ cười thỏa mãn đầy hài lòng. Động tác của hắn cũng cùng cũng chậm lại. Đinh Tông Nho cũng không kiềm chế được kêu to một tiếng phóng ra chất lỏng nóng rực trong nội thể.

Y toàn thân vô lực thở gấp, Hạ Cực gắt gao ôm y vào trong ngực tựa như cả đời này không thể buông tha hắn. Cho dù phải làm cho trái tim y vỡ nát hay bị thương tới mức không còn cách gì tiếp thu thì hắn tuyệt đối cũng không bao giờ buông tay cho người này nữa

.
. .

Ánh sáng rực rỡ xuyên qua cửa sổ rọi vào trong phòng, Đinh Tông Nho toàn thân vô lực, toàn thân y không một mảnh vải che đậy ngoan ngoãn cuộn người ngủ ở trên giường. Hạ Cực cũng trần trụi ôm lấy y. Cái ôm của hắn rất chặt, tựa như sợ y một phút sau sẽ biến mất không còn nữa. Trước kia hắn chưa từng đối xử với y như vậy.

Hai mắt Đinh Tông Nho mơ màng, y vươn tay yêu thương vuốt ve những sợi râu đã mọc dài ra trên cằm Hạ Cực, sau đó di chuyển đến vết thâm dưới hai mắt của hắn.

Tình cảm dây dưa đã nhiều năm như vậy, từng làm cho y tan nát cõi lòng tưởng có thể chết đi, cũng từng làm cho y mệt mỏi không chịu nổi. Tất cả những thống khổ đó đã qua rồi, bây giờ chỉ còn lại sự bình yên.

Hạ Cực mở mắt, đem ánh mắt mạnh mẽ điên cuồng như sài lang hổ báo vây lấy y, cái nhìn chăm chú như vậy làm trái tim y nảy lên từng trận.

– Chào buổi sáng, Hạ Cực!

Ánh mắt của hắn làm cho y có chút run rẩy vì vậy liền nhỏ giọng bắt chuyện, vừa muốn ngồi dậy nhưng vòng tay Hạ Cực cũng không có buông ra, vẫn như cũ ôm y sát rạt, giọng nói dăm dăng

– Vương Thiên Ốc...

– Sao?

Hai mắt Đinh Tông Nho tròn tròn, trong giây lát không hiểu vì sao hắn lại gọi Vương Thiên Ốc. Hạ Cực âm thanh lạnh lùng

– Tôi nói Vương Thiên Ốc thừa nhận mối quan hệ giữa anh ta với em. Anh ta trước giờ chưa có từng công khai chuyện tình cảm của mình với bảo bối như vậy. Còn hai người lúc trước anh ta nói em cái gì mà tiểu tâm can tiểu bảo bối. Nói! Em với anh ta rốt cuộc đã làm tình bao nhiêu lần hả?

– Tôi... Tôi với Vương Thiên Ốc...

Đinh Tông Nho phì cười. Việc này cơ bản là không phải như vậy, cũng không nghĩ trí tưởng tượng của Hạ Cực có thể đạt tới trình độ này.

– Không phải như anh nghĩ đâu. Anh ta không có gọi tôi là tiểu bảo bối hay tiểu tâm can gì cả mà là gọi...

– Lúc ấy chỉ có một mình em. Đừng có nói là anh ta đang đóng kịch.

Đinh Tông Nho thật sự rất muốn cười. Đó là bởi vì Vương Thiên Ốc siêu cấp cưng chiều đứa bé, lúc nào cũng gọi loạn tiểu bảo bối tiểu tâm can. Nghĩ không ra là Hạ Cực vì vậy mà hiểu lầm.

– Không như anh đang nghĩ đâu. Thật vậy mà. Hạ Cực, tôi có thể giải thích.

Bởi vì hiểu lầm của hắn thật sự là buồn cười quá sức, làm cho khoe môi Đinh Tông Nho không nhịn được vênh lên mang theo ý cười. Sắc mặt Hạ Cực khẽ thay đổi. Nhìn mặt y xem, cứ hễ lần nào nhắc tới tên Vương Thiên Ốc kia là y lại trưng ra vẻ mặt tràn đầy nhu hòa. Hắn tuyệt đối không cho phép y mang theo loại ánh mắt này mỗi khi hắn nói về người đàn ông khác.

– Hạ Cực, anh... Anh đang làm gì?

Hạ Cực ngồi dậy, sau đó là cánh tay khỏe mạnh chộp lấy hai cánh tay của y. Đinh Tông Nho có chút bối rối đứng dậy để cho Hạ Cực lôi về tủ quần áo rút ra hai cái cà vạt. Hắn ung dung trói chặt tay vào chân Đinh Tông Nho. Tay chân Đinh Tông Nho bị trói vào một chỗ làm cho y chỉ có thể mở rộng hai chân ra.

Mặc dù trực giác vẫn tin tưởng Hạ Cực sẽ không làm y bị thương, nhưng mà sự sợ hãi của Đinh Tông Nho vẫn không ngừng trào lên.

– Thả tôi ra. Hạ Cực. Chúng ta bình tĩnh nói chuyện. Chuyện không giống như anh tưởng tượng mà.

– Không sao cả. Tôi muốn cho dù em đã từng làm tình với Vương Thiên Ốc cũng sẽ quên hẳn đi.

Hai tay thon dài của Hạ Cực cầm lấy hạ thân ử rũ do làm việc quá độ của Đinh Tông Nho. Ngón tay lạnh lẽo mang theo chút hơi ẩm cùng sắc mặt lạnh băng đến cực điểm của hắn làm cho Đinh Tông Nho không thể tiếp tục nói chuyện.

– Hạ Cực. Tôi với Vương Thiên Ốc thời gian qua không có chuyện gì cả. Thật sự mà.

Vừa mới nói xong y liền kinh hãi thiếu chút nữa tắt tiếng.

Hạ Cực cúi đầu, đôi môi hắn dướit khoát mở ra, dùng đôi môi ẩm áp vuốt ve đỉnh hạ thân y. Đinh Tông Nho giãy dụa thân người. Y đã từng làm cho Hạ Cực rất nhiều lần bởi kinh nghiệm giường chiếu của Hạ Cực cực kì phong phú, nếu y không ra sức thỏa mãn hắn, biểu hiện không được xuất sắc lập tức có thể bị đá ra khỏi cửa.

Bất luận Hạ Cực muốn y làm chuyện gì, y đều tình nguyện. Nhưng mà Hạ Cực chưa từng biểu hiện hắn có hứng thú với chuyện này. Đây là lần đầu tiên.

– Không được, không được. Hạ Cực...

Y run rẩy nói, chỉ cần nhìn đôi môi đầy mê người của con người ấy hé ra thì cả y lẫn ngàn vạn cô gái khác đều mơ đến lúc được hôn lên đó bây giờ lại có thể đem ra ngâm lấy biểu tượng nam tính của y. Sợ rằng tất cả các cô gái kia đều bị vỡ mộng.

Nhưng mà hình ảnh khó có thể để người khác nhìn thấy này lại làm cho y vừa thẹn vừa giận vừa có một tia khoái cảm nhanh chóng dâng trào. Chất lỏng của y dần tiết ra. Đầu lưỡi ẩm ướt của Hạ Cực trượt theo thân mình liếm láp hết tất cả những mật dịch vừa đi xuống giống như mật dịch đó có bao nhiêu ngon ngọt.

Nhìn thấy một màn này, thân thể y liền như bị thiêu đốt thành tro.

– Không... không... không cần mà... Uhm... Uhm... Uhm... Hạ Cực...

Y căn bản là không có cách gì chống cự lại được, chân tay y đều đã bị trói, nơi cảm thấy thẹn kia toàn bộ đều lọt vào trong tầm mắt của Hạ Cực. Hạ Cực cứ liếm láp tới lui. Mỗi giọt mật dịch tiết ra hắn lại một lần nếm sạch chỉ tựa như đó là những giọt mật động lòng người khiến y không thể cầm lòng.

Hắn liếm quanh nơi chảy ra mật dịch, ngón tay thon dài tiện thể thô bạo đùa giỡn cửa khẩu nơi mật dịch tuôn ra. Hơi đau đớn nhưng động tác đó cũng mang lại vô tận khoái cảm làm cho thân thể Đinh Tông Nho không cách nào chịu được tra tấn nung nấu rên rỉ, cũng làm cho cửa khẩu tuôn ra thật nhiều mật dịch.

– Thoải mái không? Tiểu Nho?

Y chỉ có thể thở hổn hển, hai mắt lạnh lùng của Hạ Cực chăm chú nhìn vẻ mặt ngập tràn *** của y, hắn chỉnh lại một chút đem bộ vị của y toàn bộ nuốt sạch. Nhìn thấy Hạ Cực không ngừng ngâm ra nuốt vào cái kia của mình, bản thân lại không thể không chế khoái cảm, Đinh Tông Nho chỉ muốn lấy tay che lại hai má đỏ bừng.

– Đừng, đừng làm nữa. Cực... Tôi không muốn...

Kháng cự của y chỉ đổi lại được tốc độ nhanh hơn của Hạ Cực. Đinh Tông Nho không cách nào thừa nhận, y nắm chặt tay thành hai nắm, nói như khóc.

Không chỉ thân trên, thân dưới của y thường nuốt lấy bộ vị của Hạ Cực cũng mạnh mẽ co rút cho dù Hạ Cực chưa từng một lần chạm qua nơi đó.

– Muốn bắn sao? Tiểu Nho?

Đinh Tông Nho mắt đầy nước gật đầu. Hạ Cực nhả bộ vị của y ra sau đó vươn tay thô bạo chà xát nơi ấy. Cái loại kích thích không lời nào có thể tả được này làm cho Đinh Tông Nho gào khóc, y lập tức bắn ra một dòng chất lỏng ra khỏi cơ thể.

Cao trào trôi qua, thân thể mềm nhũn không thể cử động. Ngón tay Hạ Cực đã đâm sâu vào mật động của y. Tiếng thở dốc của y dâng lên hết sức *** dâng, lúc đồng tiền cùng nụ cười tràn trên mặt Hạ Cực

– Mới vừa làm qua mà vẫn chặt.

Hắn khều khều động khẩu của y, đem nam căn của mình nháy mắt đâm sâu vào. Đinh Tông Nho khóc lóc, nội bích chặt chội của y làm cho Hạ Cực cơ hồ hít thở không thông. Mỗi một di chuyển trong cơ thể y của Hạ Cực làm xuất hiện một trận co rút, mỗi một lần co rút lại mang theo sấm sét tập trung giáng lên eo y. Thân thể y căn bản là chẳng giống mới ân ái qua mà như đã rất lâu rất lâu chưa từng có làm tình cùng nhau.

– Tiểu Nho. Thoải mái không? Có phải sướng hơn rất nhiều so với làm cùng Vương Thiên Ốc.

Đinh Tông Nho căn bản không há miệng nổi, y vẫn thở dốc khóc thút thít. Nửa thân dưới giống như bị liệt. Hạ Cực dùng sức nâng mông y lên, làm cho mông y chuyển động giữa không trung. Hắn khi đâm sâu vào trong y lại dùng sức xoay chuyển, nhưng muốn vượt ve nội bích đang phải nhận thống khổ kia. Hắn mãnh liệt muốn giữ lấy, giữ lấy tất cả.

– Không... Không... Hạ Cực... Tha cho tôi... Tha cho tôi... Tôi chịu không được...

Y khóc lóc kêu gào cầu xin tha thứ. Hạ Cực làm như không nghe thấy, mồ hôi rớt xuống trán của y. Hắn thô bạo xỏ xuyên vào tận nơi sâu nhất đầy mẫn cảm của y. Mỗi một cái xỏ xuyên đều thật mạnh thật sâu. Hắn cất giọng khàn khàn

– Tiểu Nho, thề từ nay về sau em chỉ làm tình với tôi.

– Uhm..... tôi thề... tôi thề...

Mỗi cái đâm vào cơ hồ làm cho thần trí của y chạy mất cũng chẳng biết miệng đã nói cái gì.

– Không bao giờ gặp lại Vương Thiên Ốc nữa.

Đinh Tông Nho cắn chặt môi dưới, tia lí trí còn sót lại cũng nhanh chóng biến mất, y thiếu chút nữa đã nói điều Hạ Cực muốn.

– Nói mau. Nói em không bao giờ gặp lại Vương Thiên Ốc nữa.

Hắn một bên không ngừng đâm vào, một bên đùa bỡn đầu nhũ mẫn cảm của y. Đinh Tông Nho cơ thể không chịu được cong lên nhưng lại càng làm cho bản thân vây chặt lấy bộ vị của Hạ Cực. Hạ Cực mãnh liệt chuyển động, động tác xỏ xuyên càng thêm mãnh liệt. Đinh Tông Nho hạ bộ co rút lại, mồ hôi rớt đầy xuống thân thể trần trụi cường tráng của Hạ Cực.

– Không... Uhm...

Hạ Cực bị y kẹp chặt, chỉ kéo dài được thêm một chút cũng bắn ra toàn bộ vào trong người Đinh Tông Nho. Đinh Tông Nho nước mắt đầy mặt không tưởng tượng nổi có lúc sẽ lên cao trào tới mức này.

Bọn họ té sấp lên giường. Hạ Cực nằm trên giường giận dữ nói

– Em tại sao lại không chịu nói sẽ không gặp Vương Thiên Ốc nữa?

Đinh Tông Nho tức giận. Hắn lần làm tình náo loạn này thiếu chút nữa lấy mất mạng của y

– Tôi với anh ta một chút quan hệ cũng không có tại sao sau này lại không cần gặp lại? Vương Thiên Ốc nói gì cũng có ơn với tôi. Chỉ có chính anh suy nghĩ lung tung. Tôi với Vương Thiên Ốc chưa từng làm tình với nhau.

Hạ Cực im lặng ba mươi giây, hắn hỏi lạnh

– Thật không? Em không làm tình với hắn thì tại sao lại có con lần thứ hai?

Đinh Tông Nho giận dữ hét

– Đó là con của anh. Sau khi chúng ta chia tay tôi mới phát hiện. Như vậy anh đã rõ ràng chưa? Nếu anh không tin thì tự tính thời gian đi.

Lớp băng dày trong ngực hình như lại tan ra được một chút, mặc dù chưa có tan hết nhưng ít nhất cũng được hơn phân nửa. Hơn nữa hắn cũng không cần tính thời gian, hắn tin tưởng Đinh Tông Nho sẽ không nói dối hắn.

Sắc mặt Hạ Cực vẫn bình thường như không có chuyện gì, chẳng có lấy một tia áy náy. Đinh Tông Nho tức giận đá hắn một cái. Hắn rõ ràng so với Hạ La Hối còn muốn bướng bỉnh hơn, chẳng còn thuốc nào chữa được.

Bị đá một cước làm cho sắc mặt Hạ Cực trở nên khó coi

– Em giận cái gì, chẳng phải lúc này em còn sướng hơn tôi sao?

Đinh Tông Nho mặt đỏ bừng, tức giận nói không ra hơi.

– Miệng anh nếu còn nói những lời không sạch sẽ như vậy nữa tôi lập tức đi làm tình với Vương Thiên Ốc.

Sắc mặt Hạ Cực lập tức đen sì, hắn lãnh khốc hỏi

– Em nói gì?

Đinh Tông Nho trước kia tìm mọi cách lấy lòng hắn nhưng mà lần này y thật sự làm cho hắn phát hỏa. Ngay cả Hạ La Hối cũng chưa từng làm cho hắn tức giận tới mức này. Hắn đem y trời đứng lên, sau đó dùng mọi thủ đoạn tình ái khổng chế y.

– Tên bại hoại này, đàn ông tốt trên đời có rất nhiều mà tại sao tôi lại đi yêu tên hỗn đản như anh?

Nhìn vết trời lưu lại trên tay trên đùi, Đinh Tông Nho tức giận không thôi, vớ được bất cứ cái gì trên giường đều ném tới người hắn. Ai bảo hắn quá đáng như vậy.

Thân thể trần trụi của y đầy dấu hôn của hắn, đầu nhũ bên phải lại bị hắn cắn một cái lúc này hiện vẫn còn đang sưng đỏ. Hạ Cực nuốt nước miếng, nhìn trên bắp đùi của y đang chậm rãi chạy xuống thứ vốn ít phút trước vẫn còn là của mình.

Hình ảnh ấy làm cho lòng hắn sôi sùng sục, nếu bây giờ có bão quét qua cũng chẳng đủ để dập được sự cuồng nhiệt của hắn. Biểu tượng nam tính giữa hai chân lại ngoay ngoay đòi đứng lên.

Đinh Tông Nho hiển nhiên cũng phát hiện ra rồi, cả mặt y đỏ bừng. Hai mắt mở to, miệng cũng mở to như định mắng gì đó. Biểu hiện như vậy của y làm cho trái tim Hạ Cực càng nóng hơn. Tầng băng trong ngực giờ đã tan hoàn toàn, từ trước đến nay chưa khi nào hắn có cảm giác như vậy.

– Lại đây, Tiểu Nho.

Đinh Tông Nho rõ ràng trong lòng vẫn còn rất tức giận và phẫn nộ, nhưng mà chẳng hiểu sao nghe lời nói ngập ngừng tràn đầy dục vọng ấy thì một trận tê dại liền nảy lên, rõ ràng đem qua cho tới tận lúc này đã không ngừng ân ái...

– Lại gần chút, Tiểu Nho.

Cơ thể y không tự chủ được bước về phía Hạ Cực. Hạ Cực đúng là có năng lực thôi miên y. Y đến bên gần Hạ Cực, liền sau đó là đầu ngón tay của Hạ Cực lại bắt đầu sờ soạng chỗ bí mật giữa hai mông y.

Quả này kiểu gì cũng là hoan ái quá độ rồi, nhưng mà khi hắn cười ở trên người Hạ Cực, đầu nhũ bởi vì bị liếm cắn quá độ mà đau nhức không thôi vẫn truyền lên não y những đợt khoái cảm.

– Tiểu Nho. Em giỏi lắm, thêm một lần nữa. Em làm cho tôi thật thoải mái.

Y ngồi xuống để cho Hạ Cực có thể tiến vào sâu hơn. Toàn thân y run rẩy, tiếng kêu giờ đây cũng trở nên khàn khàn. Hạ Cực lại tận tình đưa y đạt đến cao trào một lần nữa.

Lần hoan ái này làm cho y mệt đến đứt hơi, căn bản là không còn sức để bò dậy, cứ thế mà ngủ thẳng giấc tới tận sáng hôm sau. Mà vòng tay Hạ Cực lại mạnh ôm ngang eo y, không cho y cục cựa.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Đinh Tông Nho lưng đau, eo đau, chỗ tư mật lại còn đau hơn. Khi y tỉnh dậy phát hiện ra mình chẳng thể mò xuống giường nhưng mà y lại rất lo lắng cho La Hối và em bé thành ra cho dù đau đến mức nào thì y vẫn muốn quay về nhà của Vương Thiên Ốc để chăm sóc cho hai anh em.

Y tắm rửa sạch sẽ, thấy Hạ Cực ngồi trong phòng khách thoải mái khoan khoái tự lúc nào, hẳn so với y sáng nay thân thể không hề phải chịu gánh nặng nào. Sau khi “ăn” no ngủ say tinh thần xem ra rất là tốt.

– Tôi phải đi về.

Vậy giờ hóa ra y phải về lại chỗ Vương Thiên Ốc. Về mặt sung sướng của Hạ Cực lập tức chuyển sang âm trầm

– Đi về đâu?

Không định nói ra ba từ Vương Thiên Ốc, nhưng mà y cũng không có khả năng gạt được Hạ Cực, càng huống chi lấy tài trí của Hạ Cực có muốn lừa cũng chẳng được.

– Về nhà Vương Thiên Ốc.

Y nói thêm một câu xóa bỏ sự nghi ngờ của hắn

– La Hối với em bé đang ở đó.

– Không cho phép đi.

Hắn bây giờ cảm thấy Vương Thiên Ốc rất rất rất chi là chướng mắt. Tuyệt đối không cho phép Đinh Tông Nho ở chung nhà với tên kia.

Đinh Tông Nho ngày hôm qua rốt cuộc cũng đã tự mình trải nghiệm sự ồn ào vô lí của hắn. Bây giờ bệnh của hắn còn muốn nặng hơn, nhưng mà Hạ Cực cũng chẳng thêm để ý. Nếu nói trong lòng y không có chút ngọt ngào nào là nói dối, vì vậy y mềm mại nói

– Tôi không thể để La Hối và em bé ở một nơi còn mình thì lại ở chỗ khác.

– Vậy thì mang con về đây. Chỗ này có rất nhiều phòng.

Em bé xử lí thì dễ rồi. Vấn đề nằm ở chỗ Hạ La Hối kia. Thành kiến của nó với Hạ Cực đã sâu không đo nổi, càng huống chi bây giờ nó với Hạ Cực chẳng có bất kì thiện cảm nào.

– Vậy anh để tôi nói chuyện với La Hối trước.

– Tôi đi với em.

Hắn không thể để cho Đinh Tông Nho một thân một mình đến nhà Vương Thiên Ốc. Hắn mặc thêm áo khoác, lấy một cái cho Đinh Tông Nho.

– Hôm nay trời lạnh, mặc thêm áo vào.

Hiếm khi được chăm sóc ân nhu như vậy làm cho Đinh Tông Nho nhoẻn miệng cười rạn rở. Hạ Cực nắm lấy cánh tay y kéo y lại trước mặt mình sau đó hôn lên môi y muốn tắt thở. Cái hôn tràn ngập sự chiếm hữu làm cho Đinh Tông Nho hai chân thiếu chút nữa thì khuỵu xuống đất.

Đứng trong phòng khách hơn năm phút đồng hồ, y mới nhỏ giọng kháng nghị muốn đi ra ngoài, Hạ Cực cho dù rất không cam tâm nhưng cũng đành phải buông tay.

Vừa ra tới ngoài cửa thì khắp nơi toàn là phóng viên. Hạ Cực cơ bản là khinh thường chẳng thèm để mắt nhìn tới. Hấn gọi taxi lôi Đinh Tông Nho vào trong trực tiếp chạy thẳng đến nhà Vương Thiên Ốc.

Đinh Tông Nho đã hai ngày hai đêm chưa có về nhà, vừa vào đến nhà Vương Thiên Ốc, Hạ La Hối mới thấy người đi theo đằng sau y sắc mặt lập tức sa sầm quay quắt về phòng của nó, Đinh Tông Nho cũng lập tức đi theo sau cho nên trong phòng khách chỉ còn có Hạ Cực và Vương Thiên Ốc.

Hạ Cực cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp thông báo

– Chúng ta đều là người thông minh cho nên cũng không cần vòng vo làm gì. Tôi sẽ đưa con của tôi đi, Đinh Tông Nho cũng không ở lại đây nữa. Sau này anh cũng không cần liên lạc với bọn họ.

Lời nói mang đầy địch ý cũng thể hiện rất rõ ràng ý tứ của người nói chuyện làm cho Vương Thiên Ốc muốn phá lên cười. Tên kia sau khi trở về đúng bản chất thật liền biến thành một kẻ siêu cấp nói nhiều nha.

– Ủi! Một câu xin lỗi cũng không có à?

Hấn cũng không hi vọng xa với Hạ Cực sẽ nói lời xin lỗi, nhưng mà ít ra hấn cũng có hậu thuẩn nha.

Hạ Cực đứng thẳng người, trên mặt loáng thoáng nụ cười miệt thị

– Nếu như anh cảm thấy lần trước ăn đòn chưa có đủ thì tôi rất tình nguyện đánh anh mạnh hơn chút nữa.

Vương Thiên Ốc lui ra đằng sau. Vừa lui vừa nghĩ hấn tuyệt đối không ngu tới mức trực tiếp đối chọi với tên này. Cái kiểu cười lạnh cùng sát khí tỏa ra khiến cho người ta sợ hãi này mới chân chính là con người thật của Hạ Cực. Hấn thấy được tên kia là người nói được làm được. Hấn cũng chẳng muốn nửa năm sau toàn ăn cơm bệnh viện đâu.

Hấn đưa Hạ Cực một cuốn kịch bản

– Lần sau quay phim này. Tôi không muốn anh dùng bộ dạng bây giờ hay diễn xuất giả dối lên phim.

Hạ Cực đến liếc mắt một cái cũng không có. Hấn tuyệt đối sẽ không cùng hợp tác với phim mà Vương Thiên Ốc làm đạo diễn. Hấn lập tức ném tập kịch bản qua một bên

– Tôi sẽ không đóng phim anh làm đạo diễn.

Vương Thiên Ốc cười khan mấy tiếng. Người này thật là siêu cấp đại vương chuyên để bụng mà. Để bụng tới mức mặc kệ hấn bây giờ có là đạo diễn nổi tiếng còn tên kia chỉ là tên diễn viên hết thời thể nhưng vẫn trưng ra bộ mặt khinh thường. Thật là không biết ai đang nhờ ai nữa. Hấn cũng quá tự tin rồi.

– Có cần phải để bụng như vậy không? Hạ Cực, tôi đưa Đinh Tông Nho đến Đài Bắc, tiền công của anh chính là tiền đóng viện phí để y sinh đứa con thứ hai đó. Tôi đối với y tốt như vậy, nói xạo cái gì muốn quay bộ phim tâm đắc tất cả đều để anh lộ ra bản tính thật sự của mình. Tôi không muốn anh diễn xuất giả dối, là tôi muốn anh diễn thật lòng hơn. Anh nhất định sẽ đóng vì phim tôi phụ trách lần này là Khởi Nghĩa Đông Sơn.

Hấn tự tin vào bộ phim lần này sẽ rất thành công. Khi tên kia đem hấn ra đánh một trận thì hấn liền muốn tên kia đóng vai nam chính.

Đôi mày rậm của Hạ Cực vênh ngược lên, trên mặt cũng chẳng có lấy một tia mừng rỡ. Nói trắng ra ở đó chỉ toàn là địch ý. Vương Thiên Ốc cảm thấy đại khái mình chính là người Hạ Cực ghét nhất trên đời này.

– Nếu muốn đóng Khởi Nghĩa Đông Sơn tôi cũng sẽ dựa vào thực lực của chính mình, không cần dựa dẫm vào anh.

– Ha ha, đúng vậy, đúng vậy. Anh bây giờ đúng là có khả năng, nhưng mà cũng đã không đóng phim một thời gian rồi. Không bằng hiện tại nhân cơ hội hợp tác trong phim này với tôi, ăn theo danh tiếng của tôi đi.

– Không cần!

Vừa nói xong liền bị liên tục từ chối, Vương Thiên Ốc cũng chẳng thể làm gì, chỉ còn biết thở dài.

Mà trong phòng, Hạ La Hối mặt mũi sa sầm, vẻ mặt của nó giống y Hạ Cực mỗi lúc bực mình. Đinh Tông Nho nắm lấy tay con, Hạ La Hối tức giận rút tay về gào nhỏ

– Tại sao ba lại về chung với ông ta.

– Ba muốn đưa tụi con về ở chung với anh ta. Anh ta là ba ruột của tụi con. Ba nghĩ có lẽ gia đình chúng ta nên ở chung với nhau.

– Có điên mới ở chung với ông ấy.

Đinh Tông Nho nói nhỏ

– Con nhìn lại mình đi, chỉ biết nói có điên mới ở chung với người ta, nghĩ lại coi với cá tính của con có phải là di truyền từ người đó hay không.

Hạ La Hối nghiêm mặt, chuyện này nó không thể nào chấp nhận được.

– Con không muốn đi. Con cũng không muốn cả nhà mình ở chung với ông ấy.

Nó nhìn sang Đinh Tông Nho

– Ba à, nếu chỉ là để giải quyết nhu cầu sinh lí, ba cứ làm tình với ông ấy xong rồi quay về đây cũng được.

La Hối thản nhiên nói làm cho Đinh Tông Nho đỏ hết mặt. Y nuốt nuốt cho thông cổ. Mặc dù xấu hổ nhưng Hạ La Hối chẳng phải là đứa thiếu năng trí tuệ, mấy ngày trước nó chỉ cần thấy Hạ Cực cùng y ở trên giường lại thêm hai ngày nay y cũng không có về nhà thì đương nhiên biết hai người bọn họ xảy ra chuyện gì.

– Không phải như vậy. La Hối, ba rất yêu Hạ Cực nên những chuyện xảy ra cũng rất bình thường. Chúng ta không phải vì làm chuyện đó mà ở chung với nhau.

– Người bại hoại như ông ta không biết đã từng chơi bời với biết bao nhiêu người, có cái gì tốt để yêu đâu.

Hạ La Hối càng nói càng chẳng nể nang. Từng ở chung nhà với Hạ Cực, nếm trải sự đối đãi lạnh lùng của hắn nó tự nhiên biết người kia chả khác gì ngựa đực, nhất định phải có đàn bà bên cạnh mới ngủ được, so ra hắn chính là đáng bị ghê tởm hơn bất kì người nào.

Đinh Tông Nho ôm lấy bờ vai Hạ La Hối

– Hai ngày trước anh ta đã hứa với ba, anh ta hứa sẽ không bao giờ lên giường với người khác, muốn ba ở lại bên cạnh anh ấy. Hạ Cực so với trước kia không giống nhau, ba thậm chí còn cảm giác thấy... cảm giác...

Đinh Tông Nho có điểm vẫn còn chưa nắm chắc nhưng mà y vẫn thật lòng nói

–... Hạ Cực yêu ba, chỉ có điều anh ấy cũng không biết đó là yêu và cũng không biết phải diễn đạt như thế nào.

– Ông ta căn bản không thương bất kì ai. Ba, tính cách của con giống ông ta như đúc, cho nên con có thể biết được cảm giác của ông ta. Ông ta không có khả năng yêu bất kì một người nào.

– Vậy nên con là giả bộ thương ba với ông nội sao?

Hạ La Hối ra sức phản bác, câu giận nói

– Tất nhiên là thật chứ.

– Như vậy thì Hạ Cực cũng có thể yêu ba mà, có phải không?

Hạ La Hối không tìm được lời để phản bác, hai mắt nó nhìn chằm chằm xuống đất mang theo bộ mặt không muốn nhận thua, lại càng không muốn ở chung một nhà với Hạ Cực. Đinh Tông Nho vừa thương yêu vừa đau lòng nói với con

– Nếu con cảm thấy không thể ở chung với Hạ Cực thì ba sẽ không ở cùng anh ấy nữa.

Hạ La Hối rất muốn rú lên vui vẻ, thậm chí trong lòng cũng rất hờn hởi nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Đinh Tông Nho làm cho nó cảm thấy trong ngực thật đau.

Duy nhất trên đời này người làm cho nó phải để ý trừ ông nội đã mất thì chỉ còn lại có Đình Tông Nho và em trai. Nhất là trước kia khi mà nó kiên quyết không chịu về gặp ông nội làm cho ông ôm theo thất vọng mà chết đi khiến cho lòng nó lúc nào cũng áy náy. Nó đem sự áy náy đó biến thành tình yêu dành cho Đình Tông Nho và em.

– Thích đến như vậy sao? Ông là kẻ bại hoại. Con đây còn chẳng biết rốt cuộc ông ta quen bao nhiêu người đàn bà. Ba, ba vẫn chịu được người như vậy sao?

Hạ La Hối giận dữ nói. Nó cảm thấy chán ghét Hạ Cực vì một điều đó chính là vì nó cảm giác Hạ Cực chỉ biết làm Đình Tông Nho tổn thương, người kia căn bản là không biết cách yêu người khác.

Đình Tông Nho nắm tay con.

– Nếu con cảm thấy mình rất giống Hạ Cực, vậy con cần biết con nếu đã hứa với ai cái gì thì sẽ nhất định làm được. Hạ Cực đã hứa với ba thì anh ấy nhất định cũng sẽ làm. Anh ấy nói sẽ không quan hệ với người khác thì đó chính là anh ấy đã hứa. Anh ấy không giống như trước kia. Đây là sự thật. La Hối, cho ba với Hạ Cực một cơ hội, có lẽ chúng ta sẽ trở thành một gia đình.

Vì không muốn làm Đình Tông Nho bị tổn thương, Hạ La Hối chấp nhận nhượng bộ. Nó mang bộ mặt ảm đạm đáp ứng

– Cái này là vì ba chứ không phải vì Hạ Cực nào đó.

Đình Tông Nho được sự đồng ý của con. Y mừng rỡ ôm lấy Hạ La Hối, bọn họ thu dọn một số đồ đạc mang theo La Hối cùng em bé về nhà Hạ Cực. Trước khi đi, Vương Thiên Ốc đưa y một tập kịch bản, bí mật nói khi nào Hạ Cực không để ý thì y đọc qua một chút.

– Tiểu Nho, tôi xin anh coi một chút đi. Nếu anh cảm thấy hay thì phiền anh nói với Hạ Cực. Tôi có thể chờ anh ta.

Y không biết nên liền nhận lấy. Mà em bé bởi vì phải rời xa Vương Thiên Ốc mà náo loạn khóc la hơn nửa tiếng đồng hồ, Vương Thiên Ốc cũng ôm bé kêu tiểu bảo bối tiểu tâm can không ngừng. Hạ La Hối nghe xong rùng mình nói: nổi hết da gà.

Mà Đình Tông Nho cũng nói sơ qua cho Hạ Cực một chút, Hạ Cực rốt cuộc rõ ràng cái gì mà tiểu bảo bối tiểu tâm can thì ra là Vương Thiên Ốc gọi em bé nhà hắn.

.
. .

Mọi người rốt cuộc cũng dọn đến nhà Hạ Cực. Khi đêm xuống, y trộm đọc kịch bản Vương Thiên Ốc đưa cho. Kịch bản nói về một tên sát thủ lãnh huyết vô tình sau đó yêu một cô gái mồ côi.

Sau khi Đình Tông Nho đọc xong kịch bản, nước mắt không kiềm được mà lăn xuống. Vai này rất phù hợp với phong cách của Hạ Cực, y cũng tin tưởng Hạ Cực sẽ diễn rất đạt. Nhân vật chính này cơ bản là dành riêng cho Hạ Cực, không có ai có thể đảm nhận vai sát thủ này tốt hơn Hạ Cực.

– Anh đóng phim này đi, Hạ Cực.

Y lau nước mắt nói với Hạ Cực đang ngủ một bên. Hạ Cực cầm tập kịch bản liền nhận ra đây là cái gì, hắn tiện tay ném nó vào góc tường, lạnh lùng nói

– Ngủ

– Hạ Cực, đây là vai diễn rất hợp với anh.

– Tôi không ưa Vương Thiên Ốc.

– Vương Thiên Ốc là đạo diễn giỏi nhất bây giờ

– Tôi cũng vậy. Tôi cũng là diễn viên giỏi nhất.

Đinh Tông Nho tức giận, tại sao hắn không bao giờ chịu hiểu người khác muốn nói gì? Hắn ban đầu muốn mắng Hạ Cực, nhưng lại nghĩ đến cuộc nói chuyện với La Hối hôm nay, ban đầu La Hối cũng không muốn ở chung với Hạ Cực chẳng chịu thỏa hiệp nhưng y phát hiện chỉ cần cảm giác được y đau lòng, nói chuyện khổ sở thì Hạ La Hối lại đồng ý.

Tính cách của Hạ Cực với Hạ La Hối giống nhau như đúc, vậy thì chỉ cần dùng âm thanh mềm mại so với cường ép còn hiệu quả hơn nhiều. Cách này cũng rất đáng để thử.

Y nói ôn nhu

– Tôi đương nhiên biết anh là diễn viên rất tài năng. Tôi từ trước tới giờ vẫn rất hâm mộ anh. Tôi vừa đọc qua kịch bản, cảm giác nó thật sự rất hợp với anh. Tôi không phải nói dùm Vương Thiên Ốc mà vì anh nên mới nói như vậy. Anh vì sao ngay cả nghe cũng không muốn liên gạt phất? Anh không cần nghe ý kiến của tôi sao?

Y nói xong lời cuối cùng cố y đem tiếng khóc vào trong giọng nói, y thật sự không biết đóng kịch nhưng mà kịch bản vừa rồi rất cảm động bởi vậy trong lời nói đúng là có mang theo tiếng khóc

Hạ Cực im lặng, Đinh Tông Nho cũng im lặng nằm xoay lưng vào tường. Y cố gắng nhớ lại tình tiết cảm động trong kịch bản, nghĩ về mối tình trong kịch bản không tự chủ được sự bi thương bỗng nhiên dâng tràn làm y khóc thút thít.

Hạ Cực xoay người y lại, nhìn chăm chú vào những giọt nước mắt của y đang rơi đầy trên mặt. Thần sắc của hắn hết sức khó coi, tiếng răng nghiến vào nhau như đang ra sức gặm nát tảng đá. Đại biểu hắn đã đầu hàng, cái này cũng có thể xem như là nhượng bộ lớn nhất của hắn từ trước đến nay. Nếu không phải vì Đinh Tông Nho hắn tuyệt sẽ không bao giờ nói những lời như vậy

– Tôi sẽ đọc kịch bản, nhưng không phải vì Vương Thiên Ốc mà vì em.

Đinh Tông Nho thiếu chút nữa thì phì cười bởi vì hắn nói y chàng Hạ La Hối. Bọn họ quả nhiên là cha con mà. Y nén cười, chớp hai mắt dầm lệ gạt đầu sau đó nhoài đến ôm Hạ Cực một cái.

– Anh đọc kịch bản bây giờ luôn được không.

Rèn sắt phải rèn khi còn nóng, y nhỏ giọng làm nũng, một bên thì hôn nhẹ lên mặt Hạ Cực, sắc mặt Hạ Cực so với lúc này còn muốn khó nhìn hơn.

– Nhất định phải đọc bây giờ sao.

– Anh mệt à? Muốn đi ngủ sao?

– Không mệt. Nhưng không muốn đọc lúc này.

– Tôi đem lại cho anh đọc.

Y làm bộ đi xuống giường nhưng mà trước đó hai ngày cùng Hạ Cực ái ân vô độ không kiềm chế nên thân thể vẫn còn rất đau, động tác đột ngột xuống giường này làm y phải rên nhẹ

– Đau quá!

Hạ Cực dè dặt vai của y, ngoài vẻ mặt khó coi thì cũng chỉ toàn là coi rất khó nhưng hắn vẫn ngăn cản động tác của y, chính mình xuống giường đem tập kịch bản mới bị ném vào góc tường để lên đầu giường.

Ngay cả mở ra đọc hắn cũng lười chẳng muốn làm. Hiển nhiên là do kịch bản này làm hắn phải nghĩ đến tên Vương Thiên Ốc làm cho hắn phải chán ghét kia. Đinh Tông Nho lặng lẽ lật ra trang đầu tiên, sau đó đẩy vào tay hắn, tựa đầu vào bờ vai của hắn, phả hơi thở nóng rực rồi hôn nhẹ lên cổ Hạ Cực.

– Cảm ơn anh đã làm điều đó vì tôi. Tôi rất là vui. Hạ Cực, tôi phát hiện tôi bây giờ lại yêu anh nhiều hơn ngày hôm qua rồi.

Bất cứ lời nói nào cũng chẳng thể so sánh với lời này. Sắc mặt Hạ Cực tuy rằng vẫn rất khó coi nhưng cũng lộ ra vẻ tươi cười. Một tay hắn nắm lấy tay y, hai mắt sau đó mới đọc tới kịch bản, hắn dùng tay còn lại để lật giấy.

Tiếng lật giấy sột soạt trong đêm yên tĩnh nghe thật rõ ràng, Hạ Cực đọc thật chăm chú. Hắn ban đầu còn dùng tay ôm lấy y, sau bất tri bất giác đã dùng hai tay cầm kịch bản mà đọc. Ngay cả khi Đinh Tông Nho nhẹ nhàng đưa đầu khỏi vai hắn lẫn vào trong chăn ngủ quên thì hắn vẫn đọc từng trang từng trang kịch bản.

Đinh Tông Nho mỉm cười trong chăn. Hắn đã tìm được biện pháp tuyệt vời để có thể trị được cha con nhà này. Hắn cũng chắc chắn ngày mai Hạ Cực nhất định sẽ đồng ý đóng bộ phim này.

Hạ Cực đọc kịch đến tận nửa đêm, đèn cũng sáng đến tận nửa đêm tựa như hắn vẫn chưa đành lòng đi ngủ.

Nửa năm sau

– Chán quá đi, chán chết mất thôi. Tại sao lại muốn mình đi chơi chung với ông ta chứ. Đi đâu không đi lại đi tới Disney Land? Có bị thần kinh không? Tôi chẳng phải là con nít mới bảy, tám tuổi.

Hạ La Hối cho dù đang ngồi trên máy bay vẫn oán than không ngừng, lăm lăm không ngừng như pháo nổ từ khi vào sân bay đến bây giờ đang ngồi ở hàng đầu trên máy bay vẫn chưa có ngừng.

Đáng ghét hơn nữa là Hạ Cực cũng y như vậy. Hắn oán giận nói từ khi máy bay cất cánh cho tới tận bây giờ cũng chưa có ý định kết thúc.

– Tôi vừa đóng phim xong, mệt muốn chết luôn tại sao tại phải cùng cái tên tiểu hồn đản không biết ơn nghĩa này? Tại sao lại là Disney Land? Cười chết mất thôi, tôi là người nổi tiếng nha. Cái nơi khỉ ho cò gáy đó chẳng có gì hay ho để tôi giải trí cả.

Hạ La Hối cười lạnh nói

– Đúng vậy, ông cứ việc ra sức ăn chơi ở mấy câu lạc bộ đêm đi.

Tuy rằng bây giờ Hạ Cực cũng không có đào hoa như lúc trước, nhưng mà Hạ La Hối chỉ cần nhìn thấy hắn là khó chịu, nói chuyện lúc nào cũng phải xía xối hắn.

– Tôi còn chưa nói cho cha anh biết khi anh đi du học có bao nhiêu hay ho đâu.

Mặc dù Hạ La Hối bây giờ cũng xem như thông minh ra, cũng không giống như trước gây ra phiền toái cho hắn nhưng mà hắn không nhận được muốn cảnh cáo tên tiểu tử thú vị này một chút.

Đinh Tông Nho ngồi giữa hai người thở dài đầy bi thương

– Xin lỗi, tôi không biết hai người không thích Disney Land. Từ nhỏ tới giờ tôi chưa có từng được đến đây nên rất là muốn tới một lần cho biết...

Không đợi y nói xong, Hạ La Hối liền ngáp ngừng nói

– Cũng không phải là không thích đâu. Con cũng muốn đi đâu chơi. Dù sao chỗ này con cũng chưa tới vậy thì cùng đi. Ba, con đi với ba, ba nhất định sẽ cảm thấy rất vui.

Hạ Cực oán hận đang nói không ngừng cũng lập tức ngưng lại, hắn cầm tay Đinh Tông Nho

– Chỉ cần là em muốn đi cho dù là nhằm chán mức nào liền cũng biến thành hấp dẫn. Tôi đi với em.

Mặt dù Đinh Tông Nho cũng đôi khi cảm thấy lương tâm cắn rứt, cảm giác chính mình đóng kịch với hai người bọn họ, nhưng nếu không làm như vậy bọn họ khắc khẩu một ngày cũng không ngừng. Dù sao hai người đều nhìn thấy người kia không vừa mắt.

Thừa dịp Hạ La Hối đi Wc, Đinh Tông Nho cất giọng yếu đuối yêu cầu với Hạ Cực bên cạnh

– Nó cũng là con của anh. Anh không nên lúc nào cũng công kích như vậy. Coi như là vì tôi có được không? Tôi thật vất vả mới có thể đến Disney Land chơi, anh đừng để tôi bị mất hứng mà.

– Nhưng mà do tên tiểu tử thú vị kia không ngoan.

Đinh Tông Nho ngẩng đầu khẩn cầu nhìn hấn, Hạ Cực lập tức mang những lời lạnh lùng nuốt vào trong bụng, đến khi Đinh Tông Nho hôn lên má hấn sau lại tiếp tục dùng ánh mắt khẩn cầu mà nhìn thì hấn rất cuộc không chịu nổi phải nhượng bộ. Từ khi ở cùng với Đinh Tông Nho, hấn đã không còn nhớ rõ chính mình đã phải nhượng bộ bao nhiêu lần.

– Được rồi.

Sau khi hấn hứa hẹn xong, Đinh Tông Nho nói y muốn đi WC. Trong lúc đợi WC y thấp giọng yêu cầu Hạ La Hối

– La Hối, anh ta là cha con. Cả nhà chúng ta khó khăn lắm mới có thể cùng đi du lịch nước ngoài. Không nên ồn ào khó chịu có được không? Nhất là phim với Vương Thiên Ốc quay xong rồi, sau này anh ấy sẽ rất bận rộn, sẽ có rất ít thời gian cùng với ba. Cho nên chuyến du lịch này đối với ba mà nói là một kỉ niệm rất quan trọng.

Sắc mặt Hạ La Hối lúc này so với nước cống còn muốn thối hơn, nhưng mà nó vẫn hứa

– Được.

Từ sau đó hai người ít ra cũng không có nói gì công kích lẫn nhau nhưng tại tận lực không nói chuyện với nhau. Chờ cho đến khi mọi người đến được Disney Land, Hạ La Hối dù sao cũng là trẻ con, rất nhanh chóng bị thế giới thơ mộng kia lấy hết tất cả sự chú ý.

Nó hưng phấn nói muốn chơi mấy trò chơi mạo hiểm. Đinh Tông Nho đẩy Hạ Cực đang đứng bên cạnh

– Để Hạ Cực đi với con, ba không dám chơi mấy trò này.

Hạ La Hối vẽ mặt không tình nguyện còn vẽ mặt Hạ Cực thì giống y như bị chó điên cắn. Đinh Tông Nho làm ra vẻ mặt như đã hiểu nói

– Cái kia chắc rất kinh khủng, hai người cũng giống ba sợ không dám chơi sao?

– Không dám đâu!

– Làm gì có chuyện đó!

Một lời đã nói ra, hai người không thể làm gì khác một trước một sau kéo nhau đi chơi. Đại khái cái gì mà tày lựn siêu tốc rồi đĩa bay,... Hai người trở về mang theo vẻ mặt khoái trá

– Chơi vui không?

Y nhẹ giọng

– Chơi vui lắm. Hạ Cực rất là nhát gan, lúc nào cũng gào lên

Sắc mặt Hạ Cực khê thay đổi

– Không biết người nào vì sợ quá mà níu lấy tay áo tôi thật chặt ta?

Sắc mặt La Hối cũng sầm xuống, nó nhìn đến trò lướt sóng

– Ba, con muốn chơi cái kia. Trò đó Hạ Cực chắc chắn không dám chơi. Để ông ta ở bên cạnh ba.

Hạ Cực không cam lòng yếu thế, nhìn trò chơi lướt sóng mạo hiểm kia một lúc

– Tiểu Nho, ta đi chơi cái kia. Ta nghĩ tên tiểu tử La Hối này mà chơi nó nhất định sợ tới mức tè trong quần.

Đinh Tông Nho mơ hồ sắp lặn ra cười. Hai người kia vì muốn chứng tỏ, không phải là người nhát gan như người kia nói không thể làm gì khác hơn ngoài tay trong tay tiếp tục đi chơi.

Đinh Tông Nho nhìn bóng lưng hai người khoái trá nở nụ cười. Thừa dịp không có ai y gọi điện thoại cho Vương Thiên Ốc. Bởi vì không tiện mang em bé ra nước ngoài cho nên y nhờ Vương Thiên Ốc chăm sóc con.

– Thật xin lỗi, Thiên Ốc, làm phiền anh chăm sóc em bé.

Vương Thiên Ốc trong điện thoại cười vui vẻ muốn chết

– Anh cứ thoải mái nghỉ ngơi vui chơi. Tôi rất cuộc cũng có thể ở chung với tiểu bảo bối tiểu tâm can rồi.

Vừa nói xong thì lại than ngắn thở dài

– Anh không biết mỗi lần tôi tới nhà anh thăm tiểu bảo bối thì ánh mắt tên Hạ Cực có bao nhiêu là đáng sợ đâu. Tên đó lại còn cảnh cáo tôi nói cái gì mà khi chỉ có anh ở nhà mà không có hắn thì tuyệt đối cấm tôi không được qua nhà, nếu không thì hắn sẽ làm thịt tôi.

– Xin lỗi. Máu ghen của anh ấy nặng quá, tôi đã nói với anh ấy nhiều lần rồi nhưng mà anh ấy không chịu nghe.

Trong mắt Hạ Cực, chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh y cùng Vương Thiên Ốc ở chung một chỗ thì hắn liền không vui.

– Được rồi, anh cứ từ từ mà chơi đi. Thật không thể hiểu được một gã đàn ông kinh khủng chẳng có lấy một điểm nào tốt như vậy mà anh lại cứ khăng khăng một mực...

Nói còn chưa hết thì Hạ Cực và La Hối đã trở về. Đinh Tông Nho liền hẹn gặp lại rồi vội vàng cúp máy. Y biết Hạ Cực tuyệt đối chẳng hài lòng nếu y gọi điện thoại cho Vương Thiên Ốc.

– Ba. Chơi vui lắm. Thật là vui

Bởi tâm tình khoái trá cho nên Hạ La Hối phá lệ – cười với Hạ Cực một cái. Mà Hạ Cực cũng bởi vì tâm tình phấn chấn cho nên khóe miệng vẫn còn đang tươi cười.

Đinh Tông Nho nhìn khuôn mặt giống nhau của hai người, y chỉ cần giả ngu thì hai người đó càng giống như người một nhà. Y nhướn miệng cười với cả hai, hai người cũng tươi cười ấm áp lại với y. Đây là hi vọng lớn nhất cuộc đời này của y.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cu-tinh-tri-nga-tam>